

# DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Terçer període



Sèrie P - Número 32

Dijous, 28 de novembre de 1996

## Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 24, segona reunió

### Í N D E X

#### **Projecte de llei**

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (Continuació)

1954

## S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tretze minuts.

**1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997.  
Esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries  
(Tram. 200-00020/05) (Continuació.)**

## DEPARTAMENT DE GOVERNACIÓ

- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 35 a 38, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Ridao i Martín. 1957
- Esmenes del G. Socialista (núm. 39 a 42, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Mir i Bagó. 1960
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 43 a 45, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Fuentes i Navarro. 1962
- Torn en contra conjunt:* Sr. Sabanza i March (CiU). 1966
- Torn en contra conjunt:* Sr. Codina i Castillo (CiU). 1968
- El Sr. Ridao i Martín (ERC) anuncia la retirada de les esmenes núm. 36 i 38.* 1969
- El Sr. Mir i Bagó (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 42.* 1969
- El Sr. Clotas i Cierco (S) intervé per una qüestió tècnica.* 1969
- Votació de les esmenes núm. 35, 37, 39 a 41, 43 i 44:* rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions. 1969
- Votació de l'esmena núm. 45:* rebutjada per 7 vots a favor, 65 en contra i 38 abstencions. 1969

## DEPARTAMENT D'ECONOMIA I FINANCES

- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 46 a 48, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Huguet i Biosca. 1970
- Esmenes del G. Socialista (núm. 49 a 52, a la totalitat)  
*Defensades després (esmena núm. 56).*
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 53 a 56, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Novella i Izquierdo. 1973
- Torn a favor de les esmenes núm. 49 a 52, 269 i 270:* Sr. Carnicer i Vidal (S). 1975
- Torn en contra conjunt:* Sr. Aligué i Escudé (CiU). 1979
- Torn en contra conjunt:* Sr. Mutjé i Pujol (CiU). 1981
- El Sr. Carnicer i Vidal (S) anuncia la retirada de l'esmena núm. 50.* 1982
- El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 53.* 1982
- Votació de les esmenes núm. 46 a 49, 51, 52 i 54 a 56:* rebutjades per 42 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions. 1983

## DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 57 i 58, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Bargalló i Valls. 1983
- Esmenes del G. Socialista (núm. 59 i 60, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Cadevall i Soler. 1985
- Esmenes del G. Mixt (núm. 61 i 62, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Bosch i Garcia. 1988
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 63 i 64, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sra. Tolosana i Cidón. 1989
- Torn en contra conjunt:* Sr. Jané i Bel (CiU). 1991
- Votació de les esmenes núm. 57 a 64:* rebutjades per 48 vots a favor, 58 en contra i 1 abstenció. 1993

## DEPARTAMENT DE CULTURA

- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 65 a 74, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Bargalló i Valls. 1993

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de quatre i quatre minuts.

- Esmenes del G. Socialista (núm. 75 a 84, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Dalmau i Ribalta. 1997
- Esmenes del G. Mixt (núm. 85 a 87, a la totalitat)  
*Torn a favor:* Sr. Bosch i Garcia. 1999

|                                                                                           |      |
|-------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| — Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 88 a 91, a la totalitat) | 2002 |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot.                                                 |      |
| — Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 92, a la totalitat)       | 2005 |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Lora i Lillo.                                                    |      |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Salvatella i Suñer (CiU).                              | 2006 |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Panyella i Balcells (CiU).                            | 2008 |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sra. Borràs i Solé (CiU).                                  | 2010 |

## DEPARTAMENT DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL

|                                                                                                                                            |      |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| — Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 93 a 105, a la totalitat)                                                    |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.                                                                                                 | 2012 |
| — Esmenes del G. Socialista (núm. 106 a 118, a la totalitat)                                                                               |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol.                                                                                                | 2015 |
| — Esmenes del G. Mixt (núm. 119 a 122, a la totalitat)                                                                                     |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Bosch i Garcia.                                                                                                   | 2017 |
| — Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 123 a 135, a la totalitat)                                                |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet.                                                                                                | 2019 |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Fernàndez i Burgui (CiU).                                                                               | 2020 |
| <i>El president anuncia la posposició del debat de les esmenes corresponents al Departament de Política Territorial i Obres Públiques.</i> | 2023 |
| <i>El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 89.</i>                                                             | 2023 |
| <i>El Sr. Bargalló i Valls (ERC) anuncia la retirada de l'esmena núm. 66.</i>                                                              | 2023 |
| <i>El Sr. Bosch i Garcia (M) anuncia la retirada de l'esmena núm. 86.</i>                                                                  | 2023 |
| <i>Votació de l'esmena núm. 76: rebutjada per 24 vots a favor, 64 en contra i 18 abstencions.</i>                                          | 2023 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 69, 79 i 87: rebutjades per 33 vots a favor, 63 en contra i 9 abstencions.</i>                              | 2023 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 67, 68, 70, 73, 77, 78, 80 i 83: rebutjades per 30 vots a favor, 64 en contra i 12 abstencions.</i>         | 2023 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 65, 71, 72, 75, 81, 82, 85, 89, 90 i 92: rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.</i>  | 2024 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 93 a 95, 105 a 108, 118 a 125 i 135: rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.</i>      | 2024 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 96 a 104, 109 a 117 i 126 a 134: rebutjades per 39 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.</i>          | 2024 |

## DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES

— Esmenes núms. 136 a 176, a la totalitat  
*Posposades per a la reunió següent (DSPC-P, 33).*

## DEPARTAMENT D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA

|                                                                                                                                  |      |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|
| — Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 177 a 181, a la totalitat)                                         |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Ausàs i Coll.                                                                                           | 2024 |
| — Esmenes del G. Socialista (núm. 182 a 186, a la totalitat)                                                                     |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Vilalta i Oliva.                                                                                        | 2027 |
| — Esmenes del G. Mixt (núm. 187 i 188, a la totalitat)                                                                           |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.                                                                                       | 2031 |
| — Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 189 a 191, a la totalitat)                                      |      |
| <i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.                                                                                          | 2033 |
| <i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Iglesias i Sala (CiU).                                                                        | 2036 |
| <i>El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>                                                                  | 2040 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 178 i 183: rebutjades per 24 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.</i>                     | 2040 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 177, 180, 182, 185 i 187 a 190: rebutjades per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.</i> | 2040 |
| <i>Votació de les esmenes núm. 179, 181, 184, 186 i 191: rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.</i>       | 2040 |

1956

## DEPARTAMENT DE TREBALL

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 192 i 193, a la totalitat)

*Torn a favor:* Sr. Huguet i Biosca. 2040

— Esmenes del G. Socialista (núm. 194 i 195, a la totalitat)

*Torn a favor:* Sr. Rañé i Blasco. 2043

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 196 i 197, a la totalitat)

*Torn a favor:* Sr. Guillot i Miravet. 2045

*Torn en contra conjunt:* Sr. Millo i Rocher (CiU). 2046

*El Sr. Rañé i Blasco (S) intervé per contradiccions.* 2050

*El Sr. Millo i Rocher (CiU) intervé per contradiccions.* 2050

*Votació:* rebutjades per 32 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions. 2050

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i tretze minuts.

## SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i la lletrada Sra. Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, de Benestar Social i de Medi Ambient.

**El president**

Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1997 (continuació)**

Correspon, d'acord amb l'ordre del dia, debatre les esmenes a la totalitat del Departament de Governació. Té en primer lloc la paraula, d'acord amb l'ordre de presentació de les esmenes, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat senyor Joan Ridao, per un temps màxim de trenta minuts.

**El Sr. Ridao i Martín**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'inici d'aquesta segona dura jornada parlamentària de debat de pressupostos i davant d'aquest magnífic i tan nodrit auditori, voldria començar la meua intervenció anunciant-los, com ja és sabut, que el nostre Grup Parlamentari ha presentat una esmena enguany a la totalitat al Departament de Governació, i és aquesta una esmena centrada, bàsicament, en dos aspectes: l'un, pel que fa a la gestió pressupostària, i el segon, pel que fa a la política seguida fins ara pel Departament en algun dels seus aspectes més importants, bàsicament centrada en l'àmbit de l'Administració local.

Respecte a la primera qüestió, una breu pinzellada. En relació amb el 1996, el capítol de despeses que experimenta una més gran variació és el de despeses de personal, que s'incrementa el 15,9%, 3.547 milions de pessetes, derivats de la incorporació de 839 nous llocs de treball per al desplegament del mapa policíac català. Aquest increment de plantilla de personal no es veu, però, acompanyat d'un increment global dels mitjans o dels recursos materials, atès que ni les inversions, que han patit una reducció de l'ordre del 8%, ni la despesa d'adquisició de béns, que també experimenta una reducció de 113 milions de pessetes, s'incrementen, i, per tant, al nostre entendre, això pot portar a un risc d'infradotació de mitjans al servei del Departament de Governació.

Pel que fa a la segona qüestió, que és l'element central que motiva la presentació d'aquesta esmena a la totalitat, que és l'àmbit de l'Administració local, aquí hem de dir que en un debat de pressupostos el motiu que ens ocupa preferentment és el de debatre les prioritats i, per tant, el model de política general d'un govern i d'un

departament en cadascun dels seus àmbits de responsabilitat política. I el nostre Grup, en matèria d'administració local, té, com ja hem evidenciat i hem posat en relleu any rere any, en cada debat de pressupostos, té una visió molt diferent de la que té el Govern; fins i tot hauré de reiterar elements i arguments que fa ben pocs mesos, quatre mesos, ja vam dir en el debat de pressupostos de l'any 96.

I en tot això una qüestió de fons, si em permeten, i, per tant, una reflexió que en primer lloc m'agradaria situar, abans d'entrar en qüestions més concretes i més de detall pel que fa al pressupost relatiu a l'àmbit de l'Administració local per al 1997. Com vostès saben, els ajuntaments catalans, el conjunt de l'Administració local a Catalunya es troba immers en una crisi general. Disset anys d'ajuntaments democràtics a Catalunya no han servit per solucionar els que ens sembla que són els problemes estructurals, com són: la manca de competència exclusiva en règim local del Govern de la Generalitat; la inexistència d'una veritable i autèntica autonomia local, real; la manca d'una suficiència financera i, per tant, de més disponibilitat de recursos per part de les hisendes locals; l'aprofitament partidista que, en conseqüència, deriva d'aquesta situació, d'aquest problema, a partir del control de les subvencions –com ja direm–, etcètera, i són aquests aspectes que constitueixen, al nostre entendre, clars exponents de nous desavantatges apareguts i que, a més a més, provoquen un empitjorament de les condicions, un empitjorament de la realitat local.

Per tant, l'autonomia local, podríem dir, podríem afirmar que per Esquerra Republicana és una veritable ficció, és una entelèquia, perquè s'incompleix el principi de subsidiarietat –com veurem–, que consagra tant la Carta europea d'autonomia local com també successives i reiterades resolucions d'aquest Parlament de Catalunya en aquest sentit.

I, dit això, a aquesta lògica que acabo d'exposar, amb aquesta visió que tenim, a aquesta lògica apunten també aquests pressupostos per a l'any 1997, quan no s'hi destinen els recursos adients, perquè els ens locals, l'Administració local, pugui exercir i desenvolupar adequadament les funcions que li corresponen com a administració més propera al ciutadà, com a administració, en definitiva, que ha de donar solucions o els millors serveis al ciutadà, que així ho espera, i en tot cas aquest hauria de ser, al nostre entendre, la prioritat de tot govern.

I és que, per contra del que acabo de dir, amb aquests pressupostos, en primer lloc i en primer ordre, es perpetua la síndrome d'abstinència econòmica dels municipis catalans i, per tant, en conseqüència, la dependència quasi absoluta de les administracions superiors, la imperiosa necessitat de rebre transferències condicionades o subvencions per poder realitzar alguna actuació, alguna infraestructura, o endegar algun servei. És evident que, en conseqüència, se'n deriva un aprofitament partidista, d'aquesta situació, i per Esquerra Republicana ja és hora, ha arribat el moment d'arbitrar les reformes estructurals necessàries per aconseguir un marc legal que primi, que potenciï, les transferències incondicionades sobre les finalistes.

1958

I en segon lloc, també, en aquests pressupostos per al 1997 es perpetua l'elevat endeutament financer i, en conseqüència, la manca de compromís de la Generalitat de Catalunya a solucionar els problemes de sanejament de les hisendes locals.

I nosaltres creiem que aquesta visió de conjunt que els acabo d'exposar, aquest model que necessàriament demana, ens reclama, una revisió general i global del marc legal, competencial i institucional no és el model que té el Govern i, per tant, nosaltres creiem que, de la millora que de les condicions dels ajuntaments s'ha de produir, n'ha de resultar, el producte ha de ser, la garantia del benestar i el progrés general, per tant. L'experiència de la majoria de països desenvolupats del món així ens ho confirma i aquesta voluntat hauríem de poder-la traslladar al nostre àmbit, al nostre entorn.

Nosaltres, per contra, voldríem destacar i significar una vegada més que veuríem amb bons ulls, en aquest terreny de l'Administració local, una aposta decidida cap a un model de finançament global que doti de major suficiència financera les hisendes locals; en segon lloc, una aposta decidida cap a la dotació suficient –i, per tant, molt més suficient– del Fons de cooperació local; en tercer lloc, la participació dels municipis en els ingressos públics generals, a través, per exemple, de gaudir d'un percentatge o un tram de l'IRPF; en quart lloc, també ens interessaria, i crec que nosaltres podríem convenir amb vostès que seria necessari, d'operar també modificacions en el règim tributari local per aconseguir millors rendiments per a les hisendes locals, per a les finances locals.

Per tant, aquesta diferent visió que tenen, evidentment, el Grup que dóna suport al Govern, el mateix Govern i el nostre Grup Parlamentari sobre el fet local és el que en aquests pressupostos es tradueix en dos fets fonamentals, com són, evidentment, els dos grans programes de despesa al Departament de Governació, que, a part de l'apartat relatiu al personal, són els que es destinen a la cooperació amb els municipis, com ara són el Fons de cooperació local i el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya.

Pel que fa al Fons de cooperació local de Catalunya –dividit, com vostès saben, en dos conceptes, fonamentalment: 3.771 milions per a les comarques i 4.000 milions per als municipis–, no experimenta per al 1997 cap creixement en el seu apartat dels municipis. Cal, doncs, criticar una vegada més la perpètua infradotació del Fons de cooperació local, que recentment es va crear, o es va dotar de contingut o de recursos, i cal criticar-ho perquè una vegada més aquest pressupost evidencia, revela la manca de compromís del Govern de la Generalitat amb l'Administració local. Una manca de compromís que, en conseqüència, condemna els ajuntaments catalans a actuar molt per dessota de les seves potencialitats i, en definitiva, les necessitats que tenen els seus habitants, alhora que no aprofundeix en l'aplicació –com deia abans– del principi de subsidiarietat, descentralitzant progressivament serveis i recursos.

D'aquesta manera, d'aquesta manera no serà possible que l'Administració local sigui l'administració de referència en moltes matèries, com ara en l'àmbit del ben-

estar social, el de l'assistència sanitària bàsica, el lleure, la joventut, la promoció de la dona, o bé que en altres àmbits compti amb el concurs o amb la incidència d'altres administracions, concurrència respectuosa i efectiva amb l'Administració de la Generalitat, com ara l'habitatge, etcètera, i per tant, d'aquesta manera, contribuint progressivament a la simplificació del mapa administratiu, a evitar els actuals problemes de multiplicació de la despesa corrent, de duplicitat de múltiples serveis, a l'excessiva burocràcia que avui tenim al conjunt de l'Administració pública a Catalunya.

Pel que fa a l'altre instrument de cooperació, el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, per al 1997 es redueix de 60 milions de pessetes; respecte al 1996, això significa un percentatge d'un 1,5% menys. I tots sabem que el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya és un instrument fonamental per tal de mantenir la inversió en obres i serveis municipals en la major part de poblacions catalanes. I no només això, sinó que a més a més s'evidencia, com cada any, al nostre entendre –és un element del qual també podria participar el PCAL, dependent de la Diputació, però en aquest cas estem en un àmbit com és el del Govern català–, s'evidencia la manca d'uns criteris clars i objectius que dotin de racionalitat l'assignació de recursos.

Deixant de banda les qüestions relatives a l'àmbit de l'Administració local, voldria endinsar-me també en altres qüestions que són de la competència d'aquest Departament de Governació. Pel que fa a l'àmbit de seguretat ciutadana, una vegada més hem de dir que, al cap de setze anys de vigència de l'Estatut i de dotze anys de la creació de la policia autonòmica, persisteix en el nostre país una deficient situació pel que fa al model de seguretat pública a aplicar i, en conseqüència, persisteix també, es perpetua la diversitat de cossos policíacs a Catalunya, amb els corresponents comandaments i dependències funcionals distintes. I aquesta no és una qüestió, diguem, de menor importància, sinó que al nostre entendre revela les dificultats o posa en relleu les dificultats que en matèria de seguretat pública tenim a Catalunya.

Persisteix, doncs –i aquests pressupostos no són, diguem, aliens a aquesta problemàtica–, la irracionalitat que suposa la manca de definició d'un model policíac català que garanteixi la presència a tot el territori de Catalunya de la nostra policia amb plenes competències, la qual cosa, a l'entendre d'Esquerra Republicana de Catalunya, suposaria trencar definitivament aquesta irracionalitat, que només condueix, en la pràctica, a la manca de coordinació entre els diversos cossos policíacs actuants al nostre territori. Estem en un debat de pressupostos; per tant, i com a tal, no podem perdre de vista, no podem perdre l'horitzó de l'aspecte econòmic que suposa aquesta situació: ens trobem davant d'una situació que suposa una despesa econòmica desproporcionada amb relació a les tasques que desenvolupa la policia i, per tant, suposa una despesa innecessària d'esforços i de recursos públics, ja que a hores d'ara se segueixen produint duplicitats de funcions i, per tant, no podem estar d'acord ni amb el paper subsidiari que la Generalitat té en matèria policíaca ni, per tant, en conseqüència, amb l'exponent pressupostari d'aquesta situació.

Pel que fa a l'Institut Català de Seguretat Viària, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és la segona vegada que presenta esmena a aquest Institut. En anys anteriors havíem considerat, i em sembla que amb bon criteri, que les limitacions tant d'ordre competencial com legal eren tan importants que dificultaven objectivament la tasca i qüestionaven la mateixa existència d'aquest Institut. Tanmateix, enguany, com en el pressupost de l'any 1996, tant d'una banda el replantejament de futur de les competències de trànsit com en segon lloc el compliment si més no d'algunes de les previsions del Pla català de seguretat viària, que indica un conjunt de pautes de cara al combat contra la sinistralitat —que a Catalunya s'incrementa en proporcions molt importants—, han portat el nostre Grup Parlamentari a presentar una esmena a la totalitat també en aquest apartat, a aquest Institut Català de Seguretat Viària.

És aquesta una esmena a la totalitat que s'explica, en primer lloc, perquè —i utilitzant una terminologia que està molt de moda, i que en aquest mateix hemicicle ahir mateix vam sentir reiteradament— és aquest un institut virtual, no perquè no existeixin eventuais competències que puguin nodrir finalment aquest Institut en un futur, sinó perquè el capítol 1 i el capítol 2 en l'actualitat s'ho emporten tot —queda, per tant, com un simple organisme que gestiona una nòmina—, i després perquè, en segon lloc, fonamentalment, en apartats tan fonamentals com les campanyes de divulgació i de prevenció, tal com ja va succeir l'any 1996, la dotació econòmica és de només 5 milions de pessetes i, per tant, aquesta és una evolució negativa que ja es va iniciar l'any 1994 i que continua en l'actualitat —progressivament passem, l'any 1994, de 40 milions a 75 milions per a l'any 1995 i, successivament, per a l'any 1996, 5 milions, i per a l'any 1997, també 5 milions de pessetes—; amb aquesta assignació, al nostre entendre, no és suficient, no és suficient desenvolupar una política de divulgació i de prevenció en aquest àmbit, com tampoc ens sembla acceptable que no hi hagi ni una sola peseta per a l'Administració local, per als ajuntaments de Catalunya. En definitiva, amb aquesta assignació pressupostària, no veiem ben bé quina funció, quina virtualitat té l'existència d'aquest Institut.

Pel que fa —i acabo— a l'EAJA, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, el nostre Grup Parlamentari ha presentat aquí una esmena que és una esmena que jo definiria com una esmena cautelar, una esmena a prevenció. I diem això —i l'honorable conseller ho sap perfectament— perquè fa molt poc temps, durant el debat de pressupostos de l'any 96, el nostre Grup Parlamentari ja va retirar l'esmena a la totalitat d'aquest organisme, perquè tant l'excel·lentíssim senyor Codina, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com també el mateix conseller, en primer lloc van venir a reconèixer —i no és pas la primera vegada, al nostre entendre— que aquesta entitat que gestiona el joc d'atzar que la Generalitat té en titularitat no funciona o no funcionava bé, ja en aquell moment; en segon lloc, que calia revisar els contractes amb les empreses que gestionaven o que gestionen el joc o, en aquest cas, les empreses afectades per la gestió del joc a Catalunya —la denúncia, en definitiva, del contracte amb Luditec n'és una mostra, n'és una evidència—, des del punt de vista, per exemple,

que aquestes empreses no garantien la transparència i la racionalitat en la gestió, però també des del punt de vista que les variables d'ingressos fixos i no percentuals constituïen un fet, al nostre entendre, que calia denunciar i que no es podia continuar produint; en tercer lloc també, el conseller, el Departament, i el Grup de Convergència i Unió venien, en aquell debat de pressupostos, a convenir i a coincidir amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya que calia, en definitiva, reconsiderar la política de publicitat i divulgació i, en definitiva, venia a coincidir que recents estudis demostraven —com ja es va dir— el desconexament del joc que ofertava, que oferta l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i fins i tot a posar en qüestió el mateix estil i la intensitat de la publicitat que calia, doncs, o que exigia una veritable revisió. I el que és més important, en definitiva: en aquell moment també coincidíem un conjunt de grups parlamentaris d'aquesta cambra que calia planificar tot el joc de Catalunya i, per tant, quan parlem de planificació, estem referint-nos a una globalitat i, per tant, a un replantejament, si es vol, institucional després d'un temps molt dilatat de bel·ligerància estricta que venien mantenint els grups d'aquesta cambra en relació amb la política del Govern en matèria de joc. Per tant, vam entendre i entenem avui també que el Govern, el Departament es plantejava el fet que calia clarificar el tema del joc, per tant de millorar, en definitiva, el seu funcionament i el rendiment d'aquesta entitat autònoma i trencar aquesta perillosa i negativa inèrcia de progressiu decandiment.

I, honorable conseller, planificar tot el joc de Catalunya vol dir, per exemple, entrar —com així s'ho ha plantejat el mateix Departament—, entrar en negociacions en les quals, hi insisteixo, vostès s'han compromès amb el Govern central, aprofitant molt especialment aquest marc actual de cooperació que vostès mantenen amb el Partit Popular a nivell estatal, i, per tant, dissenyar nous escenaris del joc a Catalunya que puguin, d'una banda, fer possible de presentar una oferta complementària que eviti d'entrar en una guerra de competència estèril en què el joc a Catalunya ja ha perdut d'inici, abans que es doni la sortida, o un altre escenari com podria ser perfectament la participació en les loteries de l'Estat.

Com que no ha existit temps suficient per desenvolupar de manera suficient aquestes negociacions, aquests contactes i, per tant, de traduir aquests compromisos adquirits en aquesta cambra pel mateix Govern, pel mateix honorable conseller, pel senyor Codina, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari hi fa confiança plena i, per tant, entenem que aquesta dinàmica que s'ha encetat recentment tindrà una traducció pràctica dintre de pocs mesos de la qual ja en podrem parlar. Malgrat tot —hi insisteixo— el nostre Grup Parlamentari ha volgut presentar aquesta esmena a la totalitat perquè, hi insistim, fins que no es produeixi aquest canvi transcendental en aquest àmbit, entenem que cal reconsiderar globalment la política d'aquesta Entitat Autònoma. I és per aquest motiu també —hi insisteixo—, doncs, que hem presentat una esmena a la totalitat, com pels motius que també he deixat expressats, el nostre Grup Parlamentari ha presentat també una esmena a la totalitat al Departament de Governació.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

1960

**El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista i per presentar les esmenes a la totalitat del Departament de Governació, té la paraula el diputat senyor Mir.

**El Sr. Mir i Bagó**

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, una vegada més, en molt pocs mesos de diferència tornem a venir aquí a defensar, en el meu cas concret, aquesta esmena a la totalitat al Departament de Governació al voltant, sobretot –i així intentaré posar-ho de manifest–, de les discrepàncies profundes que tenim en la política que segueix el Govern de la Generalitat en relació amb l'Administració local. De totes formes, tot i essent aquest el principal punt de discrepància, també m'agradaria referir-me a algunes altres consideracions que ens han portat a plantejar l'esmena a la totalitat, no únicament a la política d'Administració local, sinó, en general, al conjunt del Departament i de les entitats autònomes o instituts que en depenen.

Si partim de les grans xifres veiem com el pressupost del Departament augmenta, augmenta prop d'un 10%; increment que de seguit es veu que prové –i ahir penso que es va posar de manifest en més d'una ocasió en la intervenció del conseller d'Economia i Finances–, prové, aquest increment, en part, en la seva part més important, doncs per cobrir l'increment de despesa que suposarà l'ampliació del cos de Mossos d'Esquadra i després també d'un increment important de 650 milions de pessetes en les transferències als consells comarcals. Per tant, hi ha un increment amb dues finalitats que, per si, amb les excepcions que farà una mica més endavant, potser no ens semblen dolentes: s'incrementa la policia autonòmica, és un tema en què tots estem d'acord; s'incrementen les transferències a l'Administració local, benvingudes siguin, perquè, atesa l'escassa generositat o escassa vocació descentralitzadora que tradicionalment ha tingut el Govern de la Generalitat, doncs també és d'agrair, amb les excepcions –hi insisteixo– que farà més endavant.

Ara bé, aquest increment amb aquestes dues finalitats no ens ha de fer oblidar que el pressupost de Governació pateix una reculada en matèria d'inversió; ja sabem que no és un pressupost eminentment inversor, però també en Governació hi ha una reculada en matèria d'inversió d'un total –si no m'equivoco– d'uns 135 milions de pessetes i, a més a més, creiem nosaltres que es desaprofita un potencial enorme que té aquest Departament de contenir, de reduir despesa corrent, al nostre entendre absolutament improductiva.

Començaré potser per aquest última idea, per aquesta última consideració. Si ens mirem l'estructura del Departament de Governació, veiem com al costat d'una sèrie de seccions que tenen una entitat important –direccions generals com Administració Local, o Seguretat Ciutadana, Prevenció i Extinció d'Incendis–, al costat d'aquestes seccions –hi insisteixo– d'una gran entitat, d'un gran volum econòmic, organitzatiu, d'una gran transcendència política, també hi han altres seccions que tenen una entitat realment molt modesta; tenim

una Direcció General del Joc, una Gerència de Protecció Civil o el mateix Institut Català de Seguretat Viària, al qual es referia fa poca estona el diputat senyor Ridao, que gestionen un volum tan migrat de recursos que el que sorprèn, al meu entendre, és que se segueixin mantenint com a seccions amb el sobrecost que això suposa.

La Direcció General del Joc i Espectacles administra un pressupost, una vegada, evidentment, al marge de les despeses de personal, d'encara no 6 milions de pessetes. No veig que es pugui justificar el manteniment d'una direcció general, d'un director general, al davant d'una estructura tan modesta; crec que és absolutament injustificat, va contra qualsevol element de racionalitat en la gestió administrativa; per a un volum tan modest de gestió creiem que seria més que suficient una «jefatura» de secció o una altra organització molt més modesta dependent directament de la Secretaria General del Departament o de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

La Gerència de Protecció Civil gestiona una despesa corrent, en les previsions d'aquest pressupost, de 21 milions més 40 milions d'inversió. Tampoc veiem justificada tota una gerència per gestionar un pressupost tan migrat. Probablement els sous i les retribucions dels alts càrrecs i del personal eventual es mengen bona part de la despesa necessària per fer funcionar aquests serveis. No veiem com no podria estar perfectament integrada aquesta Gerència com un servei dins de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, per posar un exemple.

L'Institut Català de Seguretat Viària té un pressupost de 108 milions, dels qual 92 corresponen a despeses de personal. Estic absolutament d'acord amb el que ha dit abans el diputat Ridao de la importància que té la seguretat viària i de les possibles perspectives de futur d'ampliació de les competències en aquest àmbit. Però, bé, aquestes perspectives de futur no s'han complert encara i la importància dels temes no es mesura, al meu entendre, pel fet de tenir un institut; la importància del tema es mesura exercint-lo i, tenint en compte les escasses competències actuals i l'escàs esforç inversor que fa la Generalitat en aquest àmbit, creiem que és llençar els recursos el fet de mantenir tota l'estructura d'un institut per gestionar un pressupost tan migrat.

I reiterant –ja per acabar– les consideracions que feia fa pocs dies des d'aquesta mateixa tribuna, el Departament de Governació té quatre delegacions territorials amb rang de direcció general que gestionen pressupostos tan modestos com 15 milions a Barcelona, 39 a Girona, 30 a Lleida o 26 a Tarragona. Bé, en el debat de fa pocs dies crec que es va posar de manifest l'escàs relleu polític i administratiu d'aquestes delegacions territorials. El pressupost també posa de manifest el seu escàs relleu administratiu o organitzatiu. En definitiva, tenim tota una sèrie de seccions –set, si no m'equivoco– que es fa molt difícil mantenir-les com a autèntiques seccions. Fer una operació autèntica de racionalitat administrativa en el Departament de Governació, resituant, redimensionant totes aquestes unitats, probablement permetria aflorar recursos importants que actualment es malmeten amb despeses corrents vincula-



des al sobredimensionament d'aquests serveis i destinar aquest aflorament de recursos a altres finalitats molt més productives i, al nostre entendre, molt més prioritàries.

Bé, l'altra gran qüestió, com ja comentava a l'inici de la meua intervenció, és la política del Departament de Governació envers l'Administració local. No em referiré al conjunt dels departaments –el tema de transferències a l'Administració local és un tema present a tots els departaments i suposo que la majoria dels meus companys tindran ocasió de referir-s'hi–; em centraré només en la política pressupostària per a l'Administració local que fa el Departament de Governació. Hi han tres seccions o, millor dit, tres articles significatius en aquest pressupost, tres centres de despesa importants: les transferències corrents als ajuntaments, les transferències corrents als consells comarcals i les aportacions d'inversió a les transferències de capital, en aquest cas, per tant, al Pla únic d'obres i serveis.

Pel que fa a les transferències als ajuntaments, veiem com una vegada més es manté l'aportació de 4.000 milions de pessetes. Recordem que aquesta aportació –i ahir en el debat que varen tenir el president del nostre Grup parlamentari i el conseller d'Economia es va posar de manifest aquesta idea–, recordem que aquests 4.000 milions de pessetes provenen de l'acord subscrit al seu moment entre el nostre Grup i el Grup de Convergència i Unió en ocasió del debat dels pressupostos de la Generalitat del 95. I va quedar molt clar en aquell debat –i així ho podem comprovar– que aquesta aportació de 4.000 milions de pessetes era una aportació inicial i hi havia un compromís molt sòlid, molt concret d'ampliar-la en els propers exercicis pressupostaris. No es va fer l'any passat o, millor dit, l'any que estem ara, perquè hem fet els pressupostos fa pocs mesos, no es va fer aquest increment; hem de suposar que potser les circumstàncies en què es va fer el pressupost, ja a mig any del seu exercici, podien en certa forma justificar-ho; es va intentar, el Govern va intentar en aquell moment presentar com una aportació nova d'aquests 4.000 milions en l'exercici de ficció o imaginació comptable, o financera –per utilitzar l'expressió que tant li agrada al conseller d'Economia–, de treure una cosa que estava en l'articulat del pressupost del 95 i posar-ho en l'estat de despeses en el pressupost del 96. Però, en qual-sevol cas, de cara al 97 segueix estant congelada, aquesta partida. És a dir, per segon any consecutiu s'incrementa aquell compromís formal que feia el Govern d'incrementar les transferències corrents als ajuntaments.

Com deia ahir el president del nostre Grup Parlamentari, a nosaltres no ens dol, no estem peneditos d'haver donat suport al pressupost de l'any 95; el que ens dol és que moltes de les promeses fetes en ocasió d'aquell pressupost –i aquesta en va ser una– s'incompleixin sistemàticament per part del Govern.

Nosaltres pensem que 4.000 milions de pessetes al Fons de cooperació municipal són una engruna, és una engruna ben modesta. Creiem que és un objectiu molt raonable el que planteja aquest any la Federació de Municipis de Catalunya, d'assumir unes transferències superiors als 30.000 milions de pessetes amb aquest

concepte; és un objectiu raonable. Sabem que és irrealitzable a curt termini, però és un objectiu, al nostre entendre, raonable; és un objectiu que es justifica per la significació dels pressupostos de la Generalitat, per la previsió constitucional que les hisendes municipals també s'han de nodrir de participació en els pressupostos de les comunitats autònomes, i també es justifica per la col·laboració absolutament transcendental que dia a dia fan els ajuntaments en el funcionament dels serveis de la competència autonòmica. En aquesta perspectiva d'objectiu raonable, al nostre entendre, mantenir congelada per segon any consecutiu la partida de 4.000 milions de pessetes als ajuntaments, creiem francament que sembla un despropòsit.

En canvi, els consells comarcals estan de sort; s'han congelat les transferències als ajuntaments, però hi ha un increment molt generós de les transferències corrents als consells comarcals, un increment de 650 milions de pessetes, que és gens menys que el 20% d'increment en relació amb l'exercici anterior. A nosaltres no ens dol aquest increment en termes absoluts; al contrari, ens sembla molt bé –ja ho he dit abans– que tot gest descentralitzador, per infreqüent que és en el Govern de la Generalitat, és benvingut. El que no podem fer, el que no podem és deixar de comparar aquest increment tan generós als consells comarcals amb el congelament de les transferències als ajuntaments. I no podem deixar de recordar com fa pocs dies, en ocasió d'una proposició de creació d'una comissió d'estudi dels consells comarcals que va presentar el nostre Grup, es va posar de manifest –penso–, amb la intervenció de tots els grups, que l'Administració comarcal no funciona com una administració pública de veritat, no té unes competències clares, no té unes responsabilitats clares, respon a uns criteris de representativitat discutibles, li manca una estructura de finançament coherent i, en més d'una ocasió, en els últims mesos el mateix conseller de Governació –penso– ha comentat en públic la conveniència de revisar aquesta administració comarcal.

Per tant, no tenim clar per què serveixen els consells comarcals, no tenim clar quina és la seva aportació a l'Administració pública de Catalunya, a la gestió dels serveis, a l'activitat dels ajuntaments; no ho sabem, no ho sabem entre altres coses perquè el Grup de Convergència i Unió no vol que ho estudiem en aquest Parlament; no ho sabem, i des del Govern s'és conscient d'aquest funcionament inadequat dels consells comarcals, i malgrat això, davant dels dubtes, s'incrementen generosament les transferències. Si s'han d'incrementar transferències a l'Administració local, creiem nosaltres que estan en una situació de molta més necessitat i de molta més justificació d'aquestes transferències els ajuntaments, que sí que sabem tots perfectament el que fan, que tenen unes responsabilitats molt clares d'administració de tota una sèrie de serveis molt concrets de cara als ciutadans. Per tant, posats a incrementar les transferències, donem prioritats als ajuntaments. Incrementem també les transferències als consells comarcals. Potser convindria incrementar-les més que aquests 650 milions de pessetes, però quan sapiguem què fan i per què serveixen els consells comarcals, i de moment això no ens ho han explicat des del Govern i el Grup de

1962

Convergència i Unió tampoc ens ha deixat estudiar-ho. Per tant, aquest és un altre motiu que presentem aquesta esmena a la totalitat al Departament de Governació.

I per últim, hi ha una tercera transferència important, una tercera partida important de despesa del Departament en relació amb l'Administració local, que són les aportacions al Pla únic d'obres i serveis. Bé, en aquest cas es manté congelada exactament la mateixa quantitat prevista en l'exercici pressupostari en curs, és a dir 4.121 milions de pessetes. Bé, amb aquesta decisió, per començar, la Generalitat incompleix les seves mateixes previsions. En el decret de formulació d'aquest Pla per al quadrienni que estem ara es contemplava un creixement d'un 5% anual d'aquestes aportacions, creixement que pocs mesos després d'haver-se fet aquesta formulació veiem com s'incompleix radicalment. I hem de tenir en compte que el Pla únic d'obres i serveis és un instrument fonamental per aportar a tots els pobles, a totes les poblacions i ciutats de Catalunya, serveis molt elementals que malauradament encara estan desatesos, serveis d'estructures d'accessibilitat als nuclis, serveis de portada d'aigües i molts altres serveis absolutament elementals per a les nostres poblacions. Congelar aquesta partida i, per tant, fer que en termes absoluts reculi l'aportació de la Generalitat amb aquesta finalitat ens sembla francament del tot inacceptable.

I no entraré en qüestions que espero que en els propers mesos puguem debatre més a fons en aquest Parlament sobre la poca transparència i les freqüents sospites de clientelisme que hi han en l'administració d'aquest programa. Hem de veure..., esperem que el Departament de Governació donarà compliment a una disposició addicional que per iniciativa del nostre Grup es va incorporar als pressupostos d'aquest any, de tenir un estudi previ per a la formulació d'un Pla director d'inversions locals. Són altres elements absolutament fonamentals per a l'Administració d'aquest programa. No entro, per tant, en com s'administren aquests recursos, però la seva sola dotació ens sembla del tot inacceptable.

Bé, i ja per acabar, permeti'm també dues referències molt breus a dues seccions més d'aquest pressupost, a dos serveis més, com són l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i l'Escola de Policia. En relació amb el tema de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, m'adhereixo a pràcticament tot el que ha dit abans el diputat senyor Ridao. Ha estat tradicionalment una aventura no massa positiva del Govern de la Generalitat, és una entitat que no ha demostrat tenir una rendibilitat significativa, que a més moltes vegades ha merescut acusacions de contribuir al foment de l'afició al joc, de les ludopaties, amb uns rendiments econòmics francament molt migrants. Per aquests motius sols, creiem que està justificada aquesta esmena a la totalitat. Sabem que des de fa poc temps sembla que s'estan posant les bases per a una reconducció d'aquest tema amb l'acord de la majoria o la pràctica totalitat de grups d'aquesta cambra. Si és així, amb molt de gust en el proper exercici econòmic no presentarem aquesta esmena a la totalitat, però ara, de moment, creiem que l'hem de seguir presentant.

I finalment, pel que fa a l'Escola de Policia –molt breument– a nosaltres ens agradaria veure que en aquest

pressupost hi ha un major esforç d'atendre les tradicionals reivindicacions municipals d'assumir des de l'Escola el cost de formació de les policies locals. No hi ha cap gest en aquest sentit. Creiem que l'Escola de Policia hauria d'assumir de manera molt més clara la formació de les policies municipals, no únicament de les ciutats, que potser sí que es poden mantenir, es poden permetre aguantar les despeses que comporta la formació de les seves guàrdies urbanes, però en canvi a moltes poblacions mitjanes i petites els és molt difícil d'assumir. No hi trobem aquest compromís i, per tant, també presentem esmena a la totalitat a aquesta Escola.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts.

### El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres pensem que el debat de pressupostos, contràriament al que pot semblar amb una primera lectura, no és essencialment un debat de xifres; és essencialment un debat polític, és un debat de prioritats, és un debat de models, és un debat de conceptes polítics que, naturalment, després, per materialitzar-se tenen una traducció en les xifres que expressen aquestes prioritats, expressen el concepte que es té des del Govern d'aquestes prioritats. Per tant, en relació amb uns pressupostos es poden tenir acords o desacords quant al model, quant a les prioritats, i també es poden tenir desacords, tot i coincidint a vegades en el model, en l'aplicació o en la plasmació –aleshores ja més concreta– d'aquests elements polítics essencials.

Nosaltres hem de començar dient que ens sembla que la Conselleria de Governació precisament té un caràcter extraordinàriament polític en el sentit que jo em referia. Per què? Perquè una de les seves competències essencials –que és evident que després està també distribuïda amb altres paràmetres en altres conselleries–, la que fa referència a l'Administració local, expressa, ha d'expressar el model de distribució del poder a Catalunya, el model d'organització territorial, el model –en definitiva– de dotació d'instruments perquè els ciutadans puguin tenir els millors serveis, perquè els ciutadans puguin tenir, en definitiva, la millor facilitat perquè es compleixin totes les seves necessitats.

Per tant, l'estructura de poder que s'expressa en el concepte de l'Administració local per nosaltres és un element de primer ordre i és –insisteixo– un element polític que volem posar a debat en aquests pressupostos. Què ha de ser per nosaltres l'Administració local? Nosaltres coincidim –ja s'ha expressat també per algun altre portaveu– en aquella definició que a Catalunya s'ha d'aplicar el principi de subsidiarietat, els ajuntaments, que és l'administració més propera al ciutadà, és l'administració més directa, és l'administració més rendible –també està demostrat que els diners esmerçats en

L'Administració local tenen una traducció més directa, més immediata i més rendible per als ciutadans—, per tant, aquest paper fonamental dels ajuntaments s'ha de veure reforçat tenint les competències i els recursos adients i, a més a més, els ajuntaments nosaltres pensem que poden contribuir i han de contribuir també..., no són possiblement l'instrument fonamental en aquest àmbit, però poden hi han de contribuir també al reequilibri territorial. Si nosaltres aconseguim que hi hagi a casa nostra millors infraestructures, que es potenciï que l'economia, que la indústria, que els serveis s'estenguin pel territori, i això va acompanyat també que els ciutadans tinguin millors serveis de tot ordre —culturals, socials, etcètera— per tot el territori, contribuirem naturalment al reequilibri territorial de Catalunya —que vull dir de passada que el camí que anem seguint malauradament és el contrari. En el debat d'ahir es posava en evidència que la renda per habitant en les comarques més desfavorides de Catalunya i en les comarques que tenen la renda més elevada es va distanciant, no es va acostant. Per tant, també des d'aquest punt de vista s'incompleix aquest precepte, aquesta obligació de contribuir tots plegats al reequilibri territorial.

Bé, se'm pot dir: «Home, d'acord, aquesta és una formulació general, una política general, un concepte general, que com es pot plasmar en els pressupostos d'un any?» És evident que en els pressupostos d'un any no es pot resoldre clarament el que nosaltres pretenem que han de ser els ajuntaments a casa nostra, però sí que els pressupostos d'un any expressen la tendència, expresen si anem avançant en aquesta direcció o anem retrocedint. I nosaltres des de fa anys, el mateix any 95 no va ser precisament —encara que va haver-hi el miratge dels 4.000 milions de pessetes del Fons de cooperació local, que els posem aquí però que els vam treure, com tots sabem, d'altres partides que ja estaven en el pressupost—, des de fa uns quants anys anem retrocedint, i anem retrocedint —nosaltres pensem— perquè el model polític del Govern de la Generalitat de Catalunya no valora els ajuntaments.

Nosaltres pensem que en aquests pressupostos i, hi insisteixo, en els pressupostos dels últims anys es castiga els ajuntaments. Vostès es malfien dels ajuntaments; per vostès, els ajuntaments no han de jugar el paper que nosaltres estem dient. I això es demostra en la realitat dels pressupostos. Perquè, és clar, es pot dir el que es vulgui, es poden fer formulacions de bona voluntat, de disseny, de compartir premisses polítiques, però, és clar, el que s'ha de veure és, després, en la plasmació, en la realitat, què està passant, com es tracten de veritat els ajuntaments. I com es tracten de veritat els ajuntaments —s'ha dit i serà bo de repetir-ho— s'expressa en el Fons de cooperació local per als ajuntaments, i el Fons de cooperació local per als ajuntaments no és que es mantingui congelat; és que, a la pràctica, això comporta una reducció, com tots sabem: 4.000 milions de pessetes que es mantenen nominalment vol dir que, a la pràctica, com que hi ha la inflació, això va enrere; això és evident. Com va enrere el Pla únic d'obres i serveis, que és essencial per al reequilibri territorial de Catalunya també, per dotar de serveis adequats molts ajuntaments de Catalunya que no els tenen. I per això deia

que ens podem omplir nosaltres la boca amb el reequilibri i amb l'interès pel conjunt de ciutadans i ciutadanes de totes les comarques de Catalunya, i després, a l'hora de la veritat —a l'hora de la veritat—, això, el que s'expressa clarament és tot el contrari.

Com...? Home, hi ha qüestions que a mi em semblen clamoroses. Tots hem considerat que és absolutament imprescindible anar a la reforma de les finances locals, i això em sembla evident. Hem de buscar un sistema de finances per als ajuntaments que permeti no únicament atendre les competències —moltes— que ja tenen avui, algunes amb caràcter jo diria que subsidiari, que les haurien de fer altres administracions i les fan els ajuntaments, però hem d'anar sens dubte a un nou sistema de finançament, que sigui, evidentment, més modern; per tant, que sigui més corresponsable també per part dels ajuntaments, que hi hagi més mecanismes, fins i tot, de control econòmic i de despesa dels mateixos ajuntaments, però que tingui els elements de suficiència, de corresponsabilitat fiscal, de simplificació, que facin possible que els ajuntaments puguin atendre degudament els grans reptes que tenen avui sobre la taula. Però és evident que, en tant que això no es materialitzi, amb el sistema que tenim i amb els mitjans que tenim, el Govern de la Generalitat té l'obligació de posar els instruments adients.

I a mi em meravella que es parli de la voluntat del Govern de la Generalitat, per exemple, en relació amb els problemes de finançament —i, per tant, en relació amb el refinançament dels ajuntaments— i que aquí hi hagi la partida de les mil pessetes. Mil pessetes que altres anys potser ni hi eren, però mil pessetes que es continuen repetint per al refinançament dels ajuntaments, home, quan sabem —i em sap greu haver-ho de repetir, perquè ho vaig dir fa tres mesos en els altres pressupostos— que altres comunitats autònomes han establert mesures per ajudar els ajuntaments a superar els seus problemes de finançament, que han tingut èxits notables, i que la Generalitat de Catalunya, que pretén ser una comunitat autònoma capdavantera, mirall per a moltes coses al conjunt de l'Estat, malauradament, en aquest aspecte —i en molts altres— no va pas al davant, no va pas a primera línia. Per tant, nosaltres pensem que són absolutament inacceptables aquests pressupostos pel que fa referència al tractament que tenen els ajuntaments.

És cert —és cert— que hi ha un increment per als consells comarcals i que nosaltres, evidentment, el celebrem, encara que, com s'ha dit —i nosaltres ho hem expressat també des d'aquesta tribuna—, pensem que cal redefinir o, com a mínim, portar a la pràctica, complir les competències que han de tenir els consells comarcals, cal modificar el seu sistema d'elecció, cal, en definitiva, convertir-lo en un poder local efectiu que no és en l'actualitat, però en qualsevol cas —en qualsevol cas—, nosaltres valorem positivament aquest increment. Però aquest increment encara posa molt més en evidència el tractament que vostès donen als ajuntaments, perquè, si els consells comarcals, que no tenen ni de bon tros les necessitats que tenen els ajuntaments, vostès, en aquests pressupostos, els incrementen, per què no els ajuntaments? I no em diguin —i no em diguin— que és

1964

perquè són uns pressupostos restrictius, perquè en època de pressupostos restrictius vostès han reclamat i en part han aconseguit una millora del finançament de la Generalitat, que ha tingut, té i tindrà el nostre suport, però és, en bona lògica, adequat que els ajuntaments de Catalunya participin en aquesta millora del finançament. Si els anys de restricció econòmica han sigut bons perquè vostès aconsegueixin una millora del finançament per a Catalunya, aquests anys també han de ser bons perquè els ajuntaments de Catalunya participin proporcionalment en aquest increment, en aquesta millora del finançament, en aquests milions de pessetes que el senyor Macià Alavedra tan bé ens ha explicat en el dia d'ahir i que tots nosaltres hem entès. I fins i tot jo crec que, amb les vegades que això s'ha dit, potser fins i tot algú els ha arribat a sumar o els ha arribat a duplicar. Però el cert és que s'ha produït aquesta millora, que es produirà, que es materialitzarà en els propers anys d'una manera moderadament important i que això no té cap mena de traducció per als ajuntaments. Per tant, vostès haurien de ser conseqüents i, aquesta millora de la Generalitat, l'haurien de repercutir també en els ajuntaments.

Per tant, aquí hi ha un desacord frontal, aquí hi ha un desacord frontal amb vostès: en el model que s'expressa en les seves actuacions polítiques, en el model que nosaltres pretenem per als ajuntaments de Catalunya, com a peça essencial per aconseguir de veritat millorar la qualitat de vida dels ciutadans, millorar el reequilibri de Catalunya.

És evident que hi ha altres competències que té el Departament, i n'hi ha una, que és la Direcció General de Seguretat Ciutadana, que jo, en aquests moments, això ho concretaria en el desplegament de la nostra policia, en el desplegament dels Mossos d'Esquadra, en la concreció, la materialització del nostre model policíac. I hem de dir que aquí, com és obvi, hi ha coincidències en el model policíac. Nosaltres ho hem destacat i ho volem destacar: pensem que manca una peça important en el model policíac a Catalunya, que és que el president de la Generalitat ha de ser la primera autoritat policíaca a Catalunya, que s'ha de reforçar el paper dels alcaldes en la seva localitat. Però és evident que coincidim en aquell aspecte de considerar la policia de Catalunya com a eix central de la policia a casa nostra, que ha de ser una policia moderna, que ha de ser una policia amb capacitat de policia judicial, que ha de ser una policia civil, una policia, en definitiva, que no solament tingui funcions repressives, sinó també de caràcter assistencial, i que ha de ser, per tant, una policia que ha de jugar un paper essencial en el nostre territori, conjuntament amb les policies locals, que s'han de valorar, deixant per a les policies estatals aspectes com el terrorisme, etcètera. És a dir, no hi insistiré perquè és evident que en el model tenim coincidències importants.

Però en el que no tenim coincidències importants és en com s'està materialitzant això. I no les podem tenir i hem de ser molt crítics perquè el desplegament de la policia de la Generalitat ha d'anar acompanyat del replegament de les policies estatals, i no hi va. El desplegament de la policia de la Generalitat ens està comportant un increment injustificat i injustificable molt im-

portant dels cossos de policia presents a les comarques d'Osona, o a l'Empordà, o a la Selva, o en els llocs on s'està produint. I això, en tot cas, és una qüestió que vostès de cap manera han negociat adequadament. Sobretot en època de restriccions, bo seria que es produís aquest replegament i que, en definitiva, els diners que això produís..., que vostès ho negociessin perquè poguéssim tenir més mitjans per a aquest desplegament policíac.

Perquè s'està produint un altre element que no deixa de ser preocupant. Tots estem d'acord amb la despesa que es produeix per l'increment dels Mossos d'Esquadra; evident. Però fixi's quina situació s'està donant, que és que el que representa el personal, les despeses de personal, en relació amb el total de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, ha passat del 71% l'any 95 al 87% en l'actualitat. És a dir, aquí hi ha una desproporció entre els mitjans humans i els altres mitjans imprescindibles per tirar endavant aquest desplegament.

Però és que, a més a més, aquest desplegament es produeix, hi insisteixo, de tal manera que hi ha comarques de Catalunya, essencialment algunes comarques del sud, però també comarques de l'Alt Pirineu, on pràcticament no hi ha cap tipus de policia. Hi ha també poblacions fora d'aquestes comarques que pateixen aquesta situació, és a dir, que no hi ha policies estatals pràcticament, que fins i tot en moltes d'elles pràcticament no hi ha policia local, i, per tant, ens trobem amb situacions realment sorprenents a l'hora de fer el desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Això, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible fer un debat sobre aquesta qüestió i establir mecanismes de desplegament i de replegament que comportin, alhora, la racionalització de la policia sobre el territori. I això és evident que de cap manera s'està fent en aquests moments.

Bé, jo m'hauré de referir, encara que sigui amb brevetat –perquè són moltes qüestions i el temps és limitat–, a la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. Aquest ha sigut un any, a casa nostra, aquest ha estat un any que podríem dir que hem tingut un estiu nòrdic; molt bé. Des del nostre punt de vista, jo crec que ho hem de celebrar, i jo crec que, malauradament, altres sectors de Catalunya o altres sectors de l'activitat econòmica o, sobretot, del sector serveis, segur que no ho celebren com nosaltres –per a ells, sens dubte, pot haver estat fins i tot un estiu dolent–, però el cert és que s'ha produït un estiu d'aquestes característiques, però que en cap cas nosaltres podem confiar que s'ha produït un canvi de clima tan important a Catalunya que en altres anys no es poden reproduir situacions complicades. Per tant, nosaltres hem de continuar tirant endavant els nostres mecanismes, sobretot de prevenció, en relació amb els incendis. I a mi em resulta extraordinàriament sorprenent contemplar que, home, en edificis, no hi ha ni cinc cèntims d'inversió, i sabem que hi ha parcs de bombers que estan pendants, que estan aparaulats, que estan compromesos, com poden ser el de Montblanc o el de l'Ametlla, des de fa anys, i que no hi ha ni una pesseta; que s'ha produït una reducció extraordinària; extraordinària perquè, clar, passar d'haver-hi inversions a no haver-n'hi ni una, amb

aquestes importants necessitats, fa que nosaltres fem un toc d'atenció sobre aquestes qüestions, perquè malauradament –malauradament– en el futur serà imprescindible que dotem això adequadament.

He de dir també que, encara, i fent referència també als ajuntaments, en aquest àmbit encara hi ha ajuntaments que han de satisfer..., que satisfan el 50% dels Bombers, de la despesa de Bombers, i aquesta és una qüestió que s'ha de resoldre, sobretot perquè les finances dels ajuntaments això tampoc ho poden suportar, ni tenen per què suportar-ho.

Hi ha un parell de qüestions més a què jo volia fer referència, que és, per exemple, el que fa referència a protecció civil. A mi em meravella –ja s'ha dit abans pel..., em sembla que era pel senyor Mir– el que vostès destinen a la protecció civil. Se'm pot dir: «Home, és que la protecció civil també surt d'altres apartats, d'altres aspectes del Departament.» Jo voldria recordar que nosaltres estem debatent ara en aquest Parlament la Llei de protecció civil, una llei de protecció civil que té una exposició de motius realment extraordinària; una exposició de motius i després un contingut de la Llei on s'expressa..., amb una expressió que a mi m'ha fet molta gràcia, perquè diu que la Llei conté «una acurada tipologia de plans de prevenció». És a dir, hi ha plans sectorials, hi ha plans comarcals, hi ha plans locals, hi ha plans nacionals..., és a dir, hi ha una quantitat de plans extraordinària. I el pressupost que tenim nosaltres a Protecció Civil és de 61 milions de pessetes. Amb 61 milions de pessetes, no n'hi ha ni per reproduir tipogràficament el conjunt de plans que nosaltres estem parlant en la llei que tindrem en el futur. Per tant, em sembla que no es correspon el que estem fent, en aquest cas, en els pressupostos amb un concepte, amb una idea, amb una visió general, que aquí sí que podríem coincidir quant a la necessitat de les polítiques aquestes de protecció civil, però que, efectivament, no encaixen els mitjans esmerçats, tan migrats, amb les necessitats.

I aleshores, i per acabar, em voldria referir a les dues esmenes que nosaltres hem fet a les entitats..., a l'Institut Català de Seguretat Viària i a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

En l'Institut Català de Seguretat Viària ens trobem jo crec que en una situació també inconcebible. L'Institut Català de Seguretat Viària, només repassant el que diu el pla d'aquest any, veiem que la seva funció essencial és reduir la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit a Catalunya; aleshores s'expressen les funcions específiques, que són una munió de funcions específiques, i que això s'emmarca en una situació en què l'any 1995, malauradament, s'ha produït una inflexió en els accidents de trànsit a casa nostra que ha comportat un increment d'un 15% dels accidents amb resultat de mort, i que, per tant, és absolutament imprescindible que posem i esmercem els mitjans adequats. Bé, val a dir –val a dir– que estem en 5 milions de pessetes per a aquestes campanyes de divulgació i prevenció; 5 milions de pessetes que..., l'any 95, no és que fos molt, però eren de 75 milions. Això, des del nostre punt de vista, també resulta totalment inacceptable.

I acabaré fent referència a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Nosaltres hem expressat, amb l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i amb la política de joc de la Generalitat de Catalunya, també oposicions, oposició frontal de concepte, de política en relació amb el joc, des de fa molts anys; no és pas la primera vegada. És a dir, nosaltres pensem que des dels poders públics no s'ha de fomentar el joc; nosaltres pensem que des dels poders públics no s'ha de lligar –i continua lligat– el resultat del joc amb Benestar Social.

Per què continua lligat? Home, continua lligat perquè amb independència que s'hagi traspassat a Governació, cosa que nosaltres celebrem, però tots sabem que en l'articulat dels pressupostos, si no m'equivoco, a l'article 6, apartat h, s'assenyala clarament la vinculació quant al finançament de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, els seus resultats per al Departament de Benestar Social. I això què vol dir? Home, això vol dir que és ni més ni menys que una fórmula de netejar-nos la consciència que els resultats del joc van a parar a Benestar Social, o és una fórmula de potenciar el joc perquè a última hora els resultats poden anar per resoldre situacions de necessitat. Aquesta és una lectura que evidentment se'n pot fer i que, en qualsevol cas, està en contra del que nosaltres pensem que ha de ser la política del joc de Catalunya, a Catalunya i arreu de l'Estat i arreu del món; que ha de ser, naturalment, de permissivitat, per tant és una cosa que, evidentment, s'ha de regular i que no neguem pas que hagi d'existir una intervenció dels poders públics, però sempre tenint present que ha d'anar en aquest sentit, en aquest sentit restrictiu, que ja la llei estatal assenyala clarament i que nosaltres pensem que també, des de la Generalitat, s'ha de mantenir, entre altres coses perquè a Catalunya –i això és fruit d'un estudi al qual nosaltres hem tingut accés; en dir «nosaltres» vull dir les senyores diputades i els senyors diputats–, doncs, es calcula que avui, fa dos anys, però avui malauradament segurament més, hi ha més de cent seixanta mil persones afectades en diferents graus de ludopatia.

Però és que, a més a més, hi ha un altre aspecte que nosaltres ens posa molt en evidència quin és el tractament que dona la Generalitat de Catalunya, que vol donar al joc, i és un fet paradigmàtic, que és el possible trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona. El trasllat del casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona, diran vostès: «Home, això no depèn de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes», però sí que depèn, pot dependre del Govern de la Generalitat, sí que depèn, pot dependre de Governació. I no entraré en les consideracions quant a la legalitat o no del trasllat. Jo crec que en no haver legislat la Generalitat de Catalunya pot ser d'aplicació la legislació de l'Estat. Però no és aquest el problema essencial per a nosaltres; el problema essencial per a nosaltres és que portar el casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona comporta trencar el principi, precisament, que s'allunyin els casinos de les grans ciutats per no potenciar, precisament, i no facilitar el joc, sobretot a aquells sectors per als qual el joc és un problema afegit, els sectors amb poques possibilitats econòmiques que això comporta problemes familiars, socials, personals de tot ordre. En portar el casino de Sant Pere de Ribes a Barcelona aquest principi es pot

1966

trencar; però alhora –i això també em sembla absolutament inadmissible– és que es pot trencar un element important avui per al turisme, etcètera, per a la comarca del Garraf on està situat. I també en aquest aspecte nosaltres, quan ens omplim la boca parlant de reequilibri territorial, hauríem de tenir aquest principi en compte a l'hora d'aplicar les polítiques adequades.

I parlant d'omplir-nos la boca, jo crec que un dels aspectes, del qual tots nosaltres parlem molt com un element essencial a casa nostra, és la normalització lingüística. Home, jo l'any passat em semblava que havíem arribat al límit en aquest Departament i en d'altres, als quals en el seu moment em referiré, quant a maltractament de la política de normalització lingüística: vam passar de 16 milions de pessetes a 2 milions de pessetes, del 95 al 96. I a mi em semblava que això ja era el límit. Doncs, no era el límit, perquè aquest any hem passat a 1.800.000 pessetes. Per tot això, senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor president, nosaltres demanem la devolució d'aquests pressupostos a la Generalitat; naturalment, pel que fa referència a aquest Departament i a aquestes entitats a què he fet referència.

Moltes gràcies.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Manuel Sabanza, per un temps màxim de noranta minuts.

#### El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Ni de bon tros faré ús del temps que em correspondria reglamentàriament, perquè vostès saben que tan sols fa quatre mesos que vam fer ja este mateix debat de discussió del pressupost al Departament de Governació i els criteris sobre la contenció de la despesa i la reducció del dèficit, doncs, no han variat, com tampoc han variat massa els arguments que uns i altres donaven, uns per estar en contra i els altres per estar a favor dels pressupostos que el Govern ens ha presentat per al debat i estudi aquí al Parlament.

Enguany els pressupostos del 97 creixen un 3,37% respecte als de l'any 96. De tota manera, enguany el pressupost de Governació, igual que va passar l'any passat, és dels que més creix, vora un 10%, exactament un 9,54, superat tan sols pel Departament de Justícia, que inclou transferències de personal des de l'*Administración de justicia* a la Generalitat. El creixement de Governació és degut al fet que este és un departament que, com vostès saben, no està consolidat des del punt de vista competencial, sinó que està encara en fase d'evolució i desenvolupament, bàsicament pel que respecta a matèria de seguretat pública. Per tant, els esforços del Govern i els objectius del Departament s'han de centrar, doncs, a continuar potenciant l'àrea de protecció i seguretat ciutadana, sense oblidar, però, un camp tan important com és el món local. L'any 97 és previst l'increment de 795 nous mossos d'esquadra i també de 45 administratius de suport als efectius policíacs desplegats a les comarques. Els 795 mossos corresponen a l'onzena promoció, d'acord amb allò que en el seu dia

es va pactar a la Junta de Seguretat, i els 45 administratius són conseqüència dels excedents de la fusió de dos departaments, el Departament d'Indústria amb el Departament de Comerç i Turisme, i per tant s'ha fet la seva reubicació. El total d'efectius, per tant, adscrits al Departament passa de 6.826 a 7.665 per a l'exercici 1997. El capítol de personal representa, doncs, un increment del 15,9%, conseqüència d'un increment de més del 12% en nòmines dels nous efectius i d'un 46,6% de despeses d'assegurances socials per ajustar més a la realitat les despeses corresponents a esta partida, un criteri que ja es va seguir al pressupost del 96.

Pel que respecte al capítol de despesa corrent, malgrat el procés de creixement d'activitats i efectius, baixa un 2,54%, i aquí cal destacar quatre grans baixes que tradicionalment havien estat reivindicades pels grups de l'oposició, com són «Atencions protocol·làries», que baixa d'un 24,5%; «Publicitat i propaganda», un 89,9; «Estudis i treballs tècnics», un 33,2; i «Premsa, revistes i publicacions», un 25,7, en la línia també del que ja va succeir en unes baixes semblants al pressupost de l'any 96. I hi ha també una alta significativa, que és la corresponent al conveni amb el Centre de Telecomunicacions amb un 42,3% per posar en marxa el que s'anomena la xarxa de comunicacions Nexus. Vostès saben que la Generalitat ha previst la construcció d'una xarxa de comunicacions mòbils digitals amb cobertura integral de tot el territori amb les màximes prestacions de fiabilitat, seguretat i funcionalitat. En l'àmbit competencial del Departament de Governació l'aplicació d'esta xarxa abastarà els serveis, d'una banda, policíacs, i per l'altra, de resposta davant d'emergències. Pel que respecta als policíacs, les necessitats a què respon el programa Nexus deriven precisament del desplegament dels Mossos d'Esquadra i es sintetitzen en tres punts: cobrir les necessitats més urgents mitjançant l'ampliació de la xarxa analògica que ja existeix, expandir de forma ràpida la xarxa digital i garantir els terminals necessaris per a les noves promocions de la Policia de la Generalitat. I pel que respecta als serveis d'emergència, el perfeccionament de la xarxa de comunicacions del Cos de Bombers es fa necessari per a garantir l'òptima prestació dels seus serveis, i per això s'efectuen les inversions corresponents a l'ampliació de la xarxa analògica existent, la millora de les comunicacions del centre de control de Bellaterra i la implantació del sistema de localització mòbil basat en les dades geogràfiques proporcionades pel sistema GTS. Aquest és un sistema de comunicacions al qual també tindran accés per als seus serveis altres grups d'actuació com són el sanitari o el de protecció civil

El capítol d'inversions es destina enguany pràcticament al desplegament policíac a l'Alt Empordà, al Pla de l'Estany i al Gironès, i potser –potser, si tot va bé– a finals d'any, possiblement el mes desembre de l'any 97, es pugui començar ja una actuació a la Cerdanya. Es destinen també a la reposició de vehicles de bombers i de mossos i a l'adquisició d'equips per a la protecció civil. I els voldria anticipar, per la preocupació que manifestava el senyor Roc Fuentes –li ho explicaré també particularment després–, que precisament degut al fet que són preocupacions compartides, l'any 98 el desplegament dels Mossos d'Esquadra es farà al que

són les comarques de la província de Lleida, concretament al Berguedà, al Solsonès, l'Alt Urgell, la Segarra, l'Urgell i la Noguera.

Pel que fa a les transferències corrents i de capital, hauríem de distingir al pressupost del 97 per al Departament de Governació dos grans eixos: en primer lloc, les aportacions als organismes autònoms, que creix d'un 4,36%, i per altre les transferències als ens locals. L'increment de les aportacions a organismes autònoms respon a les necessitats de l'Escola de Policia de Catalunya, que veu incrementada la seva aportació de gairebé un 6% per tal d'adequar la formació a l'increment d'efectius de les últimes promocions de mossos d'esquadra. Hem de tenir en compte que l'Escola de Policia destina 285 milions de pessetes a satisfer principalment el curs de formació bàsica, i també les mil vuit-centes hores dels cursos de promoció de caporals, de sergents, de sots-inspectors i d'altres per ampliar l'oferta corresponent a la formació continuada i especialitzada. S'ha incrementat la partida també destinada a cursos i a conferències per poder fer front a la realització d'un cicle mensual de conferències i per a l'organització d'unes jornades internacionals sobre seguretat amb participació d'especialistes del món polític i policíac. Igualment, cal destacar que s'ha previst una partida de més de 7 milions de pessetes per a la redacció d'una revista catalana de seguretat quadrimestral, que va ser un dels compromisos adquirits en el debat de l'últim pressupost, i també a la instal·lació d'un premi d'investigació sobre seguretat pública.

Respecte a les transferències a ens locals, s'ha de destacar l'esforç pressupostari, tant del Govern en general com del Departament de Governació en particular. Així, voldria donar-los unes xifres orientatives perquè es fessin una idea del que estem parlant. (*Remor de veus.*) En primer lloc, l'increment del pressupost de Governació és d'un 9,54%; l'increment del pressupost de la Generalitat és un 3,37; però l'increment total de subvencions corrents i de capitals del conjunt de la Generalitat als ens locals creix un 5,34%, dos punts per sobre del que creix el pressupost de la Generalitat, que crec que és una xifra que se'ls escapa quan vostès parlen de les dotacions del pressupost de la Generalitat als ens locals, que no tan sols hem de mirar des del punt de vista del Departament de Governació, sinó del conjunt del pressupost de la Generalitat, i fa que per a l'any 97 es passi de 29.395 milions a 30.963...

#### El president

Facin el favor de guardar silenci.

#### El Sr. Sabanza i March

...un increment net de 1.668 milions de pessetes, sense tenir en compte el programa, els 15.000 milions de pessetes del programa Feder per a zones d'objectiu 2, que este mes de desembre tinc entès que ja enllestirà el Departament de Governació a través de la Direcció General d'Administració local i que serà d'aplicació ja l'any que ve, per tant al pressupost del 97, tot i que no està quantificat al projecte que avui estudiem.

Respecte a les transferències corrents, l'increment és del 9%, produït per l'augment —com ja han dit tots vostès— dels fons de cooperació local per a comarques d'un 20%, que representa en números absoluts 650 milions de pessetes; la consolidació del Fons de cooperació local per a municipis, amb una dotació de 4.000 milions de pessetes. I aquí jo els voldria recordar que estos 4.000 milions de pessetes corresponen a passar el pressupost ja del 95..., el pressupost del 96, té aportacions condicionades, aportacions incondicionades, la qual cosa estaria en la línia que des dels diferents grups es reivindicaven respecte a l'autonomia financera i també al principi de subsidiarietat. (*Persisteix la remor de veus.*)

Les transferències de capital es mantenen en les mateixes quantitats consignades al 96, per tant, no hi ha cap reducció, i són destinades a les anualitats compromeses al Pla d'obres i serveis per als anys 96 i 97 i a les obligacions financeres amb el Banc de Crèdit Local. A l'articulat, a més a més, hi consta una partida oberta —1.000 pessetes— per al refinançament del deute local a través del que en el seu dia es va anomenar la Mesa tripartida...

#### El president

Per favor, guardin silenci!

#### El Sr. Sabanza i March

...que amb participació de les entitats municipalistes, el Govern de l'Estat i l'Administració de la Generalitat, havia d'estudiar el nivell competencial i el finançament dels ens locals. Estem esperant resposta a les peticions que s'han fet des del Govern; sembla que les perspectives apunten, estan ben encaminades perquè rebem no massa tard una resposta positiva a començar a parlar sobre el tema. Si bé jo aquí voldria fer un incís respecte a les paraules del senyor Fuentes i també dels altres grups de l'oposició que parlaven del refinançament; però aquí caldria introduir un element que crec que és bàsic, i és de quina manera s'aborda el tema del refinançament, perquè, si bé tots estem d'acord que s'ha de fer aquesta mesa tripartida, que s'ha d'arreglar..., que s'ha d'arribar a acords, possiblement tinguem posicions enfrontades el dia que això s'hagi de resoldre, perquè no es podia..., jo crec que no seria just que, amb este refinançament del deute local, en tot cas el que es fes és primar la gent que no ha tingut cura en la contenció de la despesa, perquè a l'hora de gastar hi ha alegries —vostès diuen— al Govern de la Generalitat, però també n'hi ha moltes als ajuntaments —no tots són iguals—, i no fos cas que el que es pretengués fos primar el que ha gastat més del compte castigant aquell que ha tingut cura de fer una bona administració dels recursos de què disposava.

Entenc que, amb l'increment destinat a comarques, el pressupost de Governació respon també a l'interès i a la inquietud que vostès han manifestat recentment en un debat sobre el tema dels consells comarcals, que vinculaven, doncs, d'una manera molt directa, amb el seu finançament. Vull recordar-los que, per si no tenen clar què és el que fan els consells comarcals, doncs, tenen una tasca important en el tema de la descentralització.

1968

zació administrativa, tota vegada que estan exercint moltes de les competències que té la Generalitat en el seu àmbit d'actuació. I quant a actuacions concretes, jo els voldria recordar també, que va ser fruit d'aquell debat, el tema dels residus, dels serveis socials i també l'assessorament als ajuntaments. No cal que els recordi tampoc que les dificultats financeres dels ens locals i també dels ens locals catalans, però també dels espanyols, rau en la seua minsa participació en els ingressos de l'Estat i la pèrdua de pes en el conjunt de la despesa pública estatal, la poca utilitat del Banc de Crèdit Local en les operacions financeres dels ens locals o la impossibilitat fins ara de coordinar l'esforç inversor de les diferents administracions en relació amb el món local. I esta no era una dificultat que venia del Govern de la Generalitat, sinó que, bàsicament, venia, en tot cas, per les dificultats que s'hi posava des de la Diputació de Barcelona.

Finalment, cal fer esment de l'increment que es proposa a la Gerència de Protecció Civil, que és del 175,8%, al voltant de 40 milions de pessetes, que ve destinat quasi exclusivament a fer inversions en l'adquisició de nous equips i aparells tècnics. Aquí també els hauria de recordar que la Gerència de Protecció Civil no és un organisme d'acció, sinó que és un organisme de planificació, i l'acció pràctica, en tot cas, es porta a terme des del Departament de Governació a través de la Direcció, bàsicament a través de la Direcció General d'Extinció i Serveis d'Incendis i Salvaments, i hi ha la voluntat, per part del Departament, d'arribar a la unificació d'estos serveis, de tal manera que la planificació es faci a través de Protecció Civil i l'acció es faci a través del que fins ara ha estat la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvament.

Per acabar, em permetran que em refereixi a l'Institut Català de Seguretat Viària, que ha estat objecte, doncs, de crítica per part de tots els grups. Jo els voldria recordar que l'Institut Català de Seguretat Viària té com a objectiu principal reduir la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit a Catalunya, i que el pressupost de l'Institut Català de Seguretat Viària per al 97, tot i que ascendeix a un total de 107 milions de pessetes, distribuïts 92 al capítol 1 i 17 al capítol 2, aquest pressupost no és el que finalment executa l'Institut Català de Seguretat Viària, tota vegada que rep tota una sèrie de subvencions i aportacions de quantitat variable procedents tant d'organismes i entitats públiques com de privades que fan que el seu pressupost al capítol 2 finalment tingui una execució per un import pressupostari molt més alt del que figura al pressupost. D'aquesta manera, l'Institut Català de Seguretat Viària, ja durant l'exercici del 96, ha incrementat el pressupost del capítol 2 de 124 milions de pessetes sobre els inicialment aprovats de 15,7 milions; i aquests 124 milions procedeixen de les aportacions següents: més de 69 milions són aportacions d'empreses privades en concepte d'«esponsorització» i d'altres col·laboracions externes per finançar les diferents campanyes de divulgació i prevenció en matèria de seguretat viària realitzades per aquest organisme durant l'any 96; i més de 55 són diners rebuts mitjançant diferents subvencions d'organismes i administracions públiques a través de convenis de col·laboració per fomentar la prevenció i l'educació vi-

ària a Catalunya. Per tant, és evident que, amb uns recursos molt superiors, s'utilitza, en tot cas, el personal que inicialment estava previst. Això es va explicar ja al pressupost de l'any 96, que es canviava el procediment i es buscava «esponsorització» i col·laboració d'entitats privades, bàsicament d'automòbils i companyies d'assegurances, per fer front a les campanyes que l'Institut havia de dur a terme amb l'estalvi que això suposa en tot cas per a l'erari públic.

Finalment, em permetran simplement fer un comentari respecte a les delegacions del Govern; em sembla que era el senyor Mir que les qüestionava, i dir-li que les delegacions del Govern no tan sols són delegacions del Departament de Governació, sinó que tenen una funció, una acció transversal de coordinació de les diferents delegacions territorials de tot el Govern de la Generalitat i que, a més, la seua no és una acció administrativa simplement, sinó que més aviat és una acció de tipus polític i estaria..., m'ha estranyat el seu comentari tota vegada que podríem fer la similitud en el pressupost que fins ara ha administrat una altra figura, que era la dels governadors civils, que vostès han defensat i que en cap moment han criticat.

Per tots estos motius, senyores i senyors diputats, senyor president, votarem en contra de les esmenes presentades pels diferents grups, excepte les que corresponen a l'EAJA, la defensa de la qual farà el meu company, el senyor Codina.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Codina, per completar el torn en contra; des de l'escó?

#### El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Efectivament, des de l'escó, i més que per a un torn en contra, per intentar aportar una certa reflexió a aquells grups que aquest matí han defensat les seves esmenes a l'Entitat Autònoma del Joc, concretament Iniciativa per Catalunya, el Grup Socialista i Esquerra Republicana. Per què aquest intent de reconsideració? Fa pocs mesos, quan vàrem discutir el pressupost de l'any 96, de l'any actual, jo crec que, en un acte de fe, els grups que havien presentat esmenes, les van retirar a petició d'aquest diputat, en nom de Convergència i Unió, a canvi que s'obris un «procés de negociació» –jo deia en aquell debat–, de parlar-ne. Això ha passat, hi han hagut reunions amb el conseller de Governació; la voluntat del Govern i del Grup Parlamentari és de continuar-ne parlant, la voluntat que s'ha manifestat i el futur que s'albira em sembla que hauria de tranquil·litzar els grups que avui encara han mantingut aquestes esmenes a la totalitat, i també per aquest compromís que suposa que sempre, quan hi ha una negociació, doncs, hi ha d'haver una posició de confiança d'un respecte a l'altre. Vostès han fet els discursos que els corresponia en tant que grups que presentaven aquestes esmenes, i a mi em toca, en nom del meu Grup, demanar-los la reconsideració del seu manteniment per a la votació; perquè no quedi cap mena de dubte, el que els demano, especialment a aquells grups que sí han intervingut en les negociacions –Esquerra Republicana i el Grup Socialista– és que



vulguin reconsiderar-ho i retirar aquestes esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

#### **El president**

Ara el diputat d'Esquerra Republicana em demana la paraula. Senyor Ridao, la té, però per contestar la pregunta, eh?

#### **El Sr. Ridao i Martín**

Sí, senyor president. En primer lloc, per anunciar, en nom del Grup Parlamentari, abans de referir-me a la petició formulada pel diputat senyor Codina, anunciar la retirada de l'esmena que porta número 36, de l'Escola de Policia de Catalunya, a la qual ni tan sols ja m'he referit durant la meua intervenció—circumstància aquesta, segurament, que no haurà advertit l'honorable conseller, perquè no hi ha estat durant tota la meua intervenció aquest matí—, bàsicament per la mateixa motivació—accepto les seves disculpes, ja ho he fet abans al senyor Escudé—, bàsicament perquè renovem la confiança que ja fa uns mesos vam disposar en la nova direcció i, per tant, pensem que en aquest sentit la conducció que segueix la direcció d'aquesta Escola, doncs, ens porta una vegada més, al cap de quatre mesos escassament de l'anterior debat de pressupostos, doncs, a tornar a disposar o a renovar aquesta confiança; per tant, des d'aquest punt de vista, el Grup retira aquesta esmena.

I, pel que fa a la petició formulada pel senyor Codina, el nostre Grup, atenent també la petició de reconsideració que se'ns ha fet, també retiraria l'esmena 38, esmena a la totalitat a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Jo ja he dit abans, durant la meua intervenció, que aquesta era una esmena cautelar o amb prevenció, perquè enteníem que durant aquests escassos quatre mesos que han transcorregut des de l'anterior debat, certament, no s'ha pogut concretar o no hem pogut tenir encara la traducció...

#### **El president**

Senyor diputat, limitis a pronunciar-se sobre...

#### **El Sr. Ridao i Martín**

Senyor president, acabo breument. Tornem novament a renovar la confiança, doncs, que aquestes converses i negociacions es tornaran a produir i en les quals podrà participar i, lògicament, intervenir el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Des d'aquest punt de vista, doncs, reconsiderem l'esmena presentada i la retirarem, senyor president.

Gràcies.

#### **El president**

Moltes gràcies. El diputat senyor Mir em demana la paraula per pronunciar-se sobre la petició que li ha sigut formulada al seu Grup.

#### **El Sr. Mir i Bagó**

Moltes gràcies, senyor president; molt breument. Les paraules del senyor Codina expressen sens dubte un reconeixement de la necessitat del Govern de la Generalitat de replantejar la política de l'EAJA. En aquesta línia, nosaltres estem disposats a acceptar seguir mantenint aquesta col·laboració i, per tant, farem un segon acte de fe de confiar que les converses només encetades, doncs, realment continuaran durant el proper exercici, i retirem l'esmena per descomptat.

#### **El president**

Retiren l'esmena.

Passem, doncs, a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Governació, amb el benentès que han quedat retirades les esmenes 36 i 38, del Grup d'Esquerra, i l'esmena del Grup Socialista sobre l'EAJA.

Preparin-se les senyores i els senyors diputats per a la votació. *(El Sr. Clotas i Cierco demana per parlar.)* Perdó, qui em demana la paraula? El diputat senyor Higini em demana la paraula?

#### **El Sr. Clotas i Cierco**

Senyor president, és que, per coherència del que s'ha estat dient en aquestes darreres intervencions, em fa l'efecte que seria lògic preveure una votació separada del conjunt de les esmenes a la totalitat al que fa referència a l'esmena a la totalitat que un grup manté a l'EAJA.

#### **El president**

Em demana votació separada de...

#### **El Sr. Clotas i Cierco**

Lògicament, senyor president.

#### **El president**

...l'EAJA, del Grup d'Iniciativa - Els Verds. D'acord, així ho farem.

Anem a votar, per tant, en primer lloc, el conjunt de les esmenes a la totalitat al Departament de Governació, i després farem votació separada de l'esmena que manté el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

S'inicia la votació.

Les esmenes a la totalitat del Departament de Governació han estat refusades per 42 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Procedim ara a votar l'esmena a la totalitat de l'EAJA, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

S'inicia la votació.

L'esmena que acabem de votar ha sigut refusada per 7 vots a favor, 65 en contra i 38 abstencions.

Passem seguidament a debatre les esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances. Té en primer lloc la paraula per un temps de vint-i-cinc minuts el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Josep Huguet.

1970

**El Sr. Huguet i Biosca**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, acumularé les esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances; també, per tant, amb la de l'Institut de Crèdit Agrari i la de l'Institut Català de Finances.

La Conselleria d'Economia i Finances de fet té tres vessants: la de política econòmica, la de política pressupostària i la de política financera. Per una banda, la Conselleria d'Economia té teòriques funcions macroeconòmiques, de control macroeconòmic, però el fet que la sobirania en aquests àmbits resideixi, de fet, fora d'aquí li provoca la frustració d'anar exercint molts cops de termòmetre de la conjuntura, però, en canvi, haver de restar en posició passiva, perquè els principals instruments macroeconòmics continuen residint a Madrid o a Brusselles, on Catalunya no té veu pròpia per codeterminar les polítiques que ens acaben impactant sobre el nostre teixit productiu i financer i sobre el benestar dels nostres ciutadans. De fet, aquesta Conselleria té les mateixes facultats que les que pugui tenir la Conselleria de la Comunitat Autònoma de Múrcia; mostra fins a quin punt aquest model de generalització autonòmica ens ha portat a un cul-de-sac que afecta la vida quotidiana dels nostres ciutadans. Una conselleria que hauria de poder intervenir molt més activament sobre el conjunt d'àrees productives i financeres del país es veu obligada pràcticament a exercir de notari dels canvis que d'altres estan propiciant des de fora de Catalunya. I, quan s'hi pot intervenir, la política que es fa no necessàriament és la correcta. De vegades, en el marc d'aquestes competències, de les que es té, es dona la sensació que no hi ha tampoc una política clara, una voluntat d'incidència i real i que coordini especialment el conjunt de conselleries de l'àrea productiva.

Estem vivint una conjuntura, amb el Mercat Únic Europeu, o una reestructuració de sectors fins ara monopòlics, i, per exemple, en aquest procés de privatització, el conjunt del Govern de la Generalitat, i en aquest cas, doncs, la Conselleria econòmica, en tant que està per sobre del conjunt de conselleries en aquests temes econòmics..., doncs, la posició que es té davant d'aquest procés de privatització o no acaba de quedar clara o potser sí que ho està massa, de clara; és el cas de les privatitzacions de les telecomunicacions o de les elèctriques, per exemple, que la privatització pot acabar definint durant anys l'estructura de poder econòmic de l'Estat i, per tant, també de Catalunya. Com he dit, tot i que això desborda les competències de la mateixa Conselleria, haurien, la Generalitat i la Conselleria, de tenir una política pròpia i transparent en relació amb aquesta política de privatitzacions que directament i indirectament ens està afectant. Entenem que la Generalitat hauria de tenir uns objectius que, efectivament, acostessin aquests sectors fins ara monopòlics a la lliure competència, que impliqués una millora de preus i de serveis als usuaris; hauria de tenir una política que garantís la presència institucional de la Generalitat a les empreses públiques o a l'important capital públic abans de procedir a la privatització, tal com reconeix l'article 53 de l'Estatut, i hauria de garantir aquesta presència també després del procés de privatit-

zació, evitar la desaparició total del capital públic i garantir l'existència almenys d'una empresa autònoma que cobris els àmbits catalans quan fos el cas.

Aquests haurien de ser els objectius, però a la pràctica què s'està fent? Doncs, dona la sensació que, almenys fins ara, la Generalitat no ha reclamat la presència institucional de representants seus en aquestes empreses públiques, tal com reconeix l'Estatut, i, en canvi, sí que sembla que s'estan negociant representants per a, diguem-ne, particulars a les empreses resultants de les privatitzacions, i, per altra banda, no queda molt clar que la privatització, almenys en la mesura que s'està fent i amb les intervencions que s'estan fent des del Govern de la Generalitat a Madrid, tingui garanties d'assegurar una lliure competència. Per tant, doncs, ens trobaríem amb una política no portada a terme per un govern nacional, sinó possiblement amb una política que s'acosta més a la d'un *lobby* que intenta introduir els seus representants en el procés final d'aquest procés de privatització.

Per tant, doncs, la pregunta és: hi ha una reflexió conjunta del Govern i de la Conselleria sobre l'impacte que pot tenir aquest fenomen de privatització a Catalunya? Amb quins criteris s'estan utilitzant les bosses d'estalvi popular generades a Catalunya en tot aquest procés de privatització? S'estan calibrant des del Departament els avantatges i inconvenients d'aquests instruments d'estalvi en aquest procés? S'està incidint en la necessitat, en canvi, del que em sembla que hauria de ser un objectiu prioritari, de conduir l'estalvi popular cap a la creació d'ocupació?

Per tant, doncs, no es té gaire capacitat política en política macroeconòmica, i la poca que es té no s'utilitza en la correcta direcció. Una política econòmica sense instruments, que recordava ja en l'altre debat parlamentari que necessitaria, per portar-se a terme, que l'Estatut tingués les competències que s'estan reclamant des de l'any 80 en diversos àmbits. Competències que són de l'àmbit de la indústria, o de l'àmbit de la tecnologia, de l'àmbit del treball; per exemple, doncs, el programa industrial i tecnològic, el tema del pla d'actuació tecnològica, el pla de normalització industrial, el tema dels paradors de turisme, el tema de les infraestructures de transport, el tema de l'Institut Nacional de la Seguretat Social, la gestió del règim econòmic de la Seguretat Social, etcètera. Competències reclamades des de l'any 80 que estan encallades i que sistemàticament es demana des d'aquesta cambra i des de la Comissió Mixta de Traspassos que s'hi avanci. Sense augmentar el paquet important de competències socioeconòmiques, difícilment es pot tenir una política efectiva en l'àmbit macroeconòmic.

I tornariem a un clàssic, que me'l passaré molt ràpidament per no tornar al tema de sempre, que és una conselleria que ha de dissenyar els pressupostos basats en un mal sistema de finançament. No entrarem en detall, però, per exemple, aquest any, l'origen dels ingressos propis de la Generalitat ha representat el 2,2% del pressupost, un 1,8 l'any 96; per tant, creixen un 26,3%, tot i que el 95 ja significaven el 2,2%. La cessió del 15% de l'IRPF ha disminuït el percentatge de pressupostos procedents de les transferències d'altres administraci-

Punt 1

ons: el 93 era el 25%; ara el 97 és el 55,8%. Aquests ingressos estan condicionats molts cops; per tant, la capacitat de maniobra de la Generalitat és escassa i és en un alt percentatge que no disminueix en el temps. Estem parlant, el 93, del 51%; estem parlant ara del 50,3%, sumant evidentment el paquet de tot el conjunt de pressupostos. I els serveis de la Seguretat Social tenen un pes creixent dintre el conjunt de pressupostos.

Malgrat, doncs, la millora relativa del sistema, no deixa de ser curiós que les principals partides que s'obtenen vinguin o bé de fórmules extrapressupostàries –és el cas dels pressupostos de l'Estat– i d'una revaloració dels traspassos, repactada fa dos dies, ja realitzats en el cas de Catalunya. Tot plegat, doncs, amb una sensació de mercadeig i lluny del que hauria de ser un sistema de recuperació de drets i no d'obtenció de beneficis.

Gràcies al pacte PP-PNB –ja ho dèiem ahir–, al País Basc s'ha acostat el model de finançament d'Euskadi a Navarra, s'ha acostat el model de finançament al de Navarra, amb unes xifres que simplement em limito a recordar en relació amb el pressupost de l'any passat. Per exemple, en l'àrea de producció de béns públics, la *ratio*, doncs, entre Navarra i Catalunya era d'un 54% més; en l'àrea de béns públics econòmics –infraestructures, etcètera–, Navarra disposava l'any passat del 92% més de recursos per habitant; en l'àrea econòmica dels sectors productius, Navarra disposava d'un 315% més de recursos per habitant, i finalment, globalment, Navarra destina 490.000 pessetes per habitant, mentre que Catalunya hi destinava 267.000 pessetes per habitant, o sigui, un 83% més. Però no m'entretindré en un tema ja clàssic quan parlem de pressupostos i de les funcions d'ingressos..., dels ingressos que hi ha a la Generalitat per aquest concepte.

Entrem ja en l'altre apartat de les funcions d'aquesta Conselleria, les funcions pròpiament pressupostàries, i anem a veure les labors que es fan en aquest sentit, en el sentit de redactar els pressupostos, que són els que estem discutint i valorant en aquesta cambra. De fet, aquests pressupostos ens haurien de donar, al Govern, un instrument de gestió, i al Parlament, un instrument de control. En aquest sentit, cal felicitar-se de l'execució parcial de la Proposició no de llei presentada pel Grup d'Esquerra Republicana fa pocs temps sobre la..., diguem-ne, que instava el Govern a presentar de forma progressiva en la present legislatura tota la documentació corresponent al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat, inclòs el sector públic, administratiu i empresarial, sobre suport informàtic; hem fet un pas, hem començat ja a tenir una base informàtica. En qualsevol cas, aquest suport informàtic hauria de recollir totes les..., tant les dades i textos existents, les de l'avantprojecte de llei, que això ja hi és; operar, reordenar i classificar les dades de tots els estats d'ingressos, despeses, annex d'inversions –això també hi és–, i el que cal és potser anar ampliant amb altres elements, com per exemple podria ser la qüestió, també sobre suport informàtic, el tema de la liquidació.

Hi hauria altres coses a millorar en la presentació dels pressupostos. Seria important, per exemple, que la memòria del pressupost incorporés un apartat comparatiu amb l'exercici anterior de la classificació funcio-

nal de la despesa –ara només hi ha un resum per funció de l'any–; que les liquidacions també es facilitessin per funcions; així mateix seria desitjable que el resum de funcionals de la despesa tingués una desagregació de com a mínim tres dígits; també seria interessant la incorporació d'un quadre d'objectius macroeconòmics clar en la memòria de presentació del pressupost, tal com ho fa l'Estat, en lloc de la informació confusa, dispersa i llarga que apareix en l'informe econòmic i financer; aquest any, per primer cop, el Departament ha facilitat les partides pressupostàries i el text de llei en format informàtic –és el que acabo de dir ara–, la qual cosa, doncs, evidentment, és un pas en positiu, i fóra bo que en el proper exercici, doncs, ampliés en el suport informàtic també la relació de llocs de treball, l'expedient de lloguers i la liquidació provisional –com dèiem fa un moment–, i la part sobre el finançament general de l'Estat, ingressos, també s'hauria de presentar més detallada, amb una relació més explícita de les variacions respecte al sistema antic, una relació de les desviacions anuals respecte a les previsions de l'acord del Consell de Política Fiscal i Financera i una relació detallada de les previsions de recaptació dels impostos estatals a Catalunya per a l'exercici en qüestió. Per tant, són proposicions que caldria que tressin endavant per millorar, precisament, la tasca d'aquest Parlament, d'aquesta cambra, de control parlamentari en aquesta qüestió.

De fet, si ens centrem en el Projecte de pressupostos d'enguany, de fet, han passat pocs mesos de la discussió anterior, i alguns arguments seran repetitius; per tant, aniré a simplificar. De fet, es dona la sensació de voler complir les condicions de Maastricht sense que es vegi paral·lelament un esforç creïble de canvis estructurals que facin sostenibles els ajustos actuals. L'ocupació, com a principal problema, hauria de ser l'objectiu prioritari de qualsevol acció de govern. Encara que hi hagin indicadors puntualment positius d'activitat econòmica, la permanència dels índexs d'atur, dels més elevats de la Unió Europea, hauria de fer pensar als governants que no s'installin en el cofoisme.

Aquests pressupostos, també com els de l'estiu passat, s'han volgut presentar com..., que davant de les restriccions es mantenia per sobre de l'estat del benestar que..., per sobre de la prioritat de les partides, diguem-ne, dedicades a l'economia productiva. Però, de fet –ja ho dèiem ahir també–, en les partides d'Ensenyament i Sanitat, molts cops l'augment procedeix de personal i béns i serveis, mentre que el que són inversions, ja siguin noves escoles, ja siguin centres d'assistència primària, cauen clarament, i quan es l'hora de la liquidació –com després en parlarem– encara baixen més. Per tant, doncs, un cop més estem plantejant un fals dilema entre economia productiva i estat del benestar, quan en realitat el dilema hauria de ser entre un autogovern real i un sistema de govern més racional de l'Administració catalana i..., o, diguem-ne, continuar com ara.

Per tant, doncs, els pressupostos que tenim al davant haurien de ser un instrument de gestió transparent que pogués ser controlat per aquest Parlament, i aquí sí que és responsabilitat de la Conselleria, que coordina els

1972

números, doncs, no caure en els sistemàtics errors, o almenys demanar disciplina a la resta de conselleries per no caure en els sistemàtics errors que es noten a l'hora de les liquidacions. Per exemple, ja sistemàticament, des dels anys passats, ens trobem amb liquidacions que desvien, per exemple..., liquidacions pressupostàries dels crèdits liquidats respecte als aprovats, l'any 91, un 18%; l'any 92, un 29%; l'any 93, un 6%; el 94, un 15%, i el 95, un 16,5%. O, si es mirés per capítols, diguem-ne, a Economia i Finances, el 55%; Treball, el 34%; l'any passat era, al Departament d'Agricultura, el 200%. Concretament, doncs, aquestes serien algunes de les dades en què sistemàticament s'incorre en desviacions en relació amb els pressupostos previstos.

De fet, també, pel que fa també a la memòria de programes que acompanya els pressupostos, estem lluny de la claredat i la transparència. Contrastant un cop més amb altres pressupostos dissenyats en altres comunitats autònomes, on els programes són més simplificats, amb objectius definits i amb partida pressupostària clarament consignada, aquí ens trobem encara amb redaccions extenses i sense objectius acotats en el temps o per disponibilitat econòmica. El resum orgànic funcional no compleix adequadament aquesta funció, i, per tant, ens trobem amb objectius difícilment avaluable.

Si ens entretenim encara una mica més en els objectius exposats al Departament d'Economia i Finances, crec que tampoc s'assoleixen les previsions. Una de les finalitats de programació, planificació, pressupostació i política econòmica és el seguiment de l'impacte econòmic de l'activitat de les diferents administracions públiques, en especial en matèria d'inversions públiques. Doncs bé, es trobarien a faltar més estudis comparatius a nivell de comunitats autònomes i també a escala europea per veure els diferencials d'inversió pública i també l'eficiència, la d'inversió pública, i que de moment només ens proporcionen fonamentalment estudis particulars o universitaris.

I ja passaria als aspectes més pròpiament de xifres del Departament. Si entrem a les xifres del mateix Departament, ens trobem amb retallades en alguns capítols que poden disminuir potser l'eficàcia del Departament, mentre en d'altres continuen encara una mica estancats o disminuint poc. En una seqüència de quatre anys, sobre pressupostos previstos, ens trobem que el capítol 1 passa de 2.724 milions l'any el 1993 a 3.193 milions de pessetes el 96 i a 3.260 milions de pessetes el 97, amb un increment mitjà anual de 134 milions més, fins als pressupostos darrers. En aquest capítol, els alts càrrecs també pugen una mitjana de 9 milions per any; enguany pugen 1,3. Els incentius a rendiments, 5 milions l'any; enguany està estancat.

En canvi, el capítol 2 disminueix en 74 milions anuals –en el mateix període, enguany uns 76 milions menys– i en el capítol 4, de transferències, baixen en 146 milions de pessetes anuals –enguany 9,6 milions de pessetes–, i finalment el capítol 6 enguany baixa un 21%.

De fet, hi ha una sèrie de partides que sistemàticament vam insistir que s'anessin a reduir i, de fet, sí que cal reconèixer que hi ha una voluntat de contenció. En el tema premsa, que es passa de 16 milions a 6; «Comu-

nicacions» queda igual, 64 milions; «Atencions protocol·làries» baixa poc, un 0,2 milions; «Publicitat» queda igual; «Reunions» pràcticament queda igual; «Formació» queda igual; «Altres despeses» baixa de 3 milions a 1; «Estudis i treballs» perd 2 milions, aproximadament, de pressupost; «Divulgació de la Unió Europea» queda igual i el contracte amb Ciges baixa de 176 milions a 100. Per tant, sí que podríem dir que hi ha un cert esforç de contenció en aquestes despeses que sistemàticament hem criticat en aquesta cambra. Per tant, doncs, això és lloable.

Hi ha una retallada de 27 milions respecte el 96 –lluny, per tant, de la reducció, malgrat tot, que es va fer del 96 al 95–, la part principal d'aquesta reducció és la retallada en despesa corrent, 19 milions, essent més limitada la retallada en despesa d'inversió directa i indirecta en 8 milions. L'esforç d'austeritat d'aquest bienni 96-97 està en la línia d'allò demostrat en l'elaboració del pressupost del 95, però un cop més quedarà en xifres sobre el paper a l'hora de fer l'execució pressupostària; això és el que probablement passarà.

El 95 l'única liquidació definitiva disponible, la desviació en les compres de béns i serveis d'aquest Departament, segons la liquidació, va ser de 2.550 milions, és a dir un 262% respecte al previst, cosa que va fer créixer el pressupost global del Departament d'un 46%, malgrat les retallades que es van aplicar en l'apartat inversor, que va quedar reduït a la meitat de la consignació inicial.

El Departament d'Economia i Finances és pressupostàriament un centre gestor de nòmines, el 68% del seu pressupost correspon a les despeses de personal, i aquesta proporció s'ha incrementat respecte a l'exercici del 95 –era el 40% en la liquidació– per la retallada general generalitzada en les altres despeses.

Tot i això, cal dir que les despeses de personal contemplades en el pressupost del 97 estan subvalorades per una trampa comptable que ja es va aplicar el 96 i el 95: la subvaloració de les quotes socials. El 95 es van pressupostar 334 milions per aquest concepte i en realitat se'n van gastar 528 milions, tot i que el conjunt de salaris pagats va ser lleugerament inferior al pressupostat. És força incomprensible aquest error en un concepte que es calcula directament a partir dels salaris. El 1996 es torna a reproduir la situació amb una previsió de quotes socials de 415 milions per un total de salaris de 2.567 milions, o sigui que aquest tornarà a ser un clàssic; en la propera liquidació trobarem la desviació també en aquest tema de les quotes socials.

Dintre, també, d'aquest apartat personal, cal esmentar l'elevat pes en relació amb la resta de departaments que representen els salaris d'alts càrrecs i personal eventual: el 7% del total de despeses del personal d'Economia i Finances davant el 3% que acostuma a significar en altres departaments. De fet, doncs, veiem que una cosa és el que es planifica o el que es pressuposta i una altra cosa és el que es liquida. I no cal entrar potser ja en gaires més detalls d'aquests que he dit, és a dir que el tema aquest de les «Compres de béns i serveis», amb una pujada del 262%; el tema de «Despeses de personal», amb una pujada de liquidació del 5%, i, en canvi, la inversió en edificis baixant un 90%, les inversions

reals en un 50% i les transferències de capital baixant a un 29%. Aquestes són una mica les dades de les liquidacions del 95 en relació amb les previsions inicials. Per tant, doncs, em sembla que la Conselleria és una de les primeres que hauria de donar exemple de rigorositat a l'hora de planificar els seus propis pressupostos, i de moment –i de moment– no és el cas.

I deixi'm, finalment, fer només un parell de pinzellades en relació amb el tema de l'Institut Català de Crèdit Agrari i de l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Crèdit Agrari perd, des del 95 al 96, un 29,2%, passa de 6.532 milions de pessetes a 4.626 milions de pessetes, i ara baixa a 3.119 milions de pessetes, és a dir una pèrdua del 32,6% del 96 al 97. Si, fins ara, la incidència d'aquest Institut era escassíssima, la present reducció fa que cada cop s'allunyi més de l'aspiració de ser un autèntic banc agrari català, que incidís de manera viva en el camp català i que actués com una bona eina a disposició dels pagesos i els interessos de l'empresa familiar agrària. L'absència de massa crítica d'aquest Institut per complir les seves funcions també ens farà votar en contra del seu pressupost.

L'Institut Català de Finances, que passa, del 95 al 96, de 24.542 milions de pessetes a 28.100 milions de pessetes, i ara torna a baixar a 25.190 milions de pessetes, amb un decrement del 10,4%, no acaba tampoc d'arrencar com a banc públic de Catalunya, un instrument que caldria que fos necessari per practicar la política econòmica que ens hem lamentat que no existeix. En períodes electorals sempre es parla d'una possible transformació d'aquest institut en una banca amb tota la categoria, però mai s'ha arribat a concretar en res. De fet, fins ara la inversió en empreses es fa bàsicament a través d'EPLICSA i això és un indicatiu més de la multiplicació d'organismes i duplicitat de funcions en les quals molts cops cau aquest Govern. Amb l'aprovació, fa poc, en aquest Parlament de l'autorització de l'Institut Català de Finances per realitzar inversions a l'estranger, que fa la primavera passada, es dona un altre pas en la potenciació d'aquest organisme, però, de fet, mentre els pressupostos es vagin retallant, aquest organisme no acabarà de tenir les funcions, i ens tornarem a trobar amb organismes d'aquests que tenen una massa crítica insuficient per desenvolupar els objectius pels quals ha sigut creat en plena forma i, per tant, és una raó més per també no votar..., fer una esmena a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa -Els Verds, i per un temps de trenta minuts, té la paraula, per defensar les esmenes a la totalitat al Departament d'Economia i Finances, el diputat senyor Joaquim Novella.

### El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. La nostra esmena a la totalitat al Departament d'Economia i Finances, i així mateix a l'Institut de Finances de Catalunya i a l'Insti-

tut de Crèdit Agrari, ho són fonamentalment per tres aspectes concrets. El Departament d'Economia i Finances és el Departament encarregat de coordinar la política econòmica de la Generalitat; en segon lloc, el Departament d'Economia i Finances és l'encarregat de portar a terme la política fiscal i pressupostària del Govern i, finalment, és l'encarregat de portar a terme també la política financera del Govern. Doncs bé, veiem les tres característiques pel que fa a allò que desenvolupa aquest Departament.

Del tema de política econòmica general ja en vam parlar en el debat de l'esmena a la totalitat, i m'hauré de referir necessàriament a alguns aspectes que ja el nostre Grup va posar en evidència. Nosaltres entenem que la política econòmica desenvolupada pel Departament a través dels seus pressupostos i la política general de la Generalitat és una política econòmica conservadora; una Generalitat que té el 13% del PIB, i per tant té forta incidència sobre l'economia de Catalunya, i que basa el seu objectiu en la creació d'ocupació a partir de la inversió i el creixement econòmic, cosa que fins al moment ens sembla correcta però que, donada la situació de mercat de treball i les lleis existents que el Govern de la Generalitat va recolzar en el seu moment, o millor dit la coalició governant, tenim una creació d'ocupació en precari i a temps parcial, i aquesta és una característica que varem ja deixar *in extenso* explicada en el seu moment. És a dir, el treball que es crea és treball a temps parcial; el treball a jornada completa es redueix; una precarització del 35% en aquests moments i, a més, una política que varem denunciar com a insuficient, ja que no genera i no generarà en el futur, només amb aquesta política, els llocs de treball suficients per portar la nostra economia al nivell d'atur europeu. Aquesta és una primera qüestió.

En segon lloc, també ens vam referir a un recolzament per part de Convergència i Unió, a través del pacte amb el PP, a un trencament del sistema de progressivitat fiscal en el país. Ens sembla important això, ens sembla significatiu i a la vegada nosaltres ens hi oposem, perquè trencar el principi de progressivitat fiscal quant a la rendes del capital ens sembla un fet políticament greu.

I en tercer lloc, vam parlar també del tema de privatitzacions, privatitzacions que nosaltres també –i ahir ho varem manifestar– podem observar en les transferències de la Generalitat del pressupost del 97, mentre que les transferències corrents i de capital sumades baixen en tots els capítols, amb excepció de dos: corporacions locals i empreses privades –ho varem dir en el seu moment i ho varem explicar també. Aquesta seria també una tercera característica que ja varem parlar en el tema de política econòmica general. Bé, no faré més esment a temes d'aquest tipus i els ho estalviaré, perquè en el seu moment ja en varem parlar.

En segon lloc, sobre política fiscal i pressupostària, continuadament i repetidament el nostre Grup hem manifestat alguns aspectes que ens semblen importants. En primer lloc, se'ns presenten uns pressupostos aproximatiu –virtuals, si vostès volen– amb desviacions, per tant, molt importants; desviacions, hi ha hagut anys, del voltant del 30%, del voltant del 20%; aquest any en concret, de juliol, al final el 9%, per tant podríem dir

1974

que una estimació homologada a l'any seria del 18%. Una sèrie de modificacions creditícies que són molt significatives i que la mateixa Sindicatura ha denunciat com a excessives.

En segon lloc, manca de transparència en molts aspectes, cal consolidar els comptes, cal conèixer bé les despeses fiscals, les subvencions, els avals... En aquest sentit, el nostre Grup proposarem registres públics per a despeses fiscals, subvencions i avals, per tenir un coneixement públic d'aquestes actuacions per part del Govern de la Generalitat.

Així mateix, també fóra bo fer memòries de costos i avaluació per objectius. En aquest sentit, hi ha algun departament, ja ho vam mencionar, que hi ha començat a treballar –i ens n'alegrem, ho hem dit repetidament–, però són molts els departaments i ho voldríem veure per a tot el Govern de la Generalitat. Són mesures que, a més, ens hem de repetir, perquè reiteradament, any rere any, el nostre Grup i també d'altres grups hem expressat en aquesta cambra.

També entendríem que podria simplificar-se l'organització administrativa de la Generalitat i, per tant, l'organització administrativa de Catalunya, en el sentit d'anar cap a l'administració única i a una simplificació dels organismes de la Generalitat. Entenem nosaltres que no tots els organismes administratius de la Generalitat foren necessaris i que podríem estalviar amb una certa simplificació.

Tot això és manca de control en la despesa: excessives desviacions, per tant, ens han portat a una situació deficitària a la qual afegim un sistema de finançament que és insuficient. Ens alegrem –ja ho hem dit– del tema de la corresponsabilitat, en el qual s'ha avançat, però, en canvi, entenem que en el tema de la suficiència no s'ha avançat, en el tema de la solidaritat hi han alguns aspectes encara no prou aclarits i en aquest sentit hem proposat nosaltres sempre negociacions unitàries, perquè pensem que els resultats podrien ser millors. També –ja ho vàrem dir ahir– sembla que dintre de la coalició que dóna suport al Govern de la Generalitat hi ha algunes manifestacions en aquest sentit; esperem que el Govern reflexioni sobre això i que puguem establir algun tipus de mecanisme de negociació unitària per al tema del finançament respecte al diàleg que s'ha de fer amb les forces de l'Estat. Simplement significar que el que rep Catalunya per habitant, tant en inversions com en serveis, és menor que la mitjana de l'Estat.

Aquest sistema de finançament més la manca de bona gestió, o dit d'una altra manera, la gestió deficient que s'ha fet en el tema de la política fiscal i pressupostària del país, ha portat a un dèficit cada cop..., acumulat, que ens porta, per una banda, a un endeutament, en segon lloc, a una càrrega financera que ha anat creixent i, en tercer lloc, a una morositat en els pagaments de la Generalitat. En aquest sentit, nosaltres hem manifestat la preocupació –en resolucions que s'han fet en aquesta cambra– sobre el nivell d'endeutament i el tema del dèficit.

Sobre el pressupost d'aquest any, és cert que el dèficit que se'ns presenta inicialment és menor, sembla ser també pel que s'ha manifestat aquí per part de la Con-

selleria que el dèficit d'aquest any serà menor que l'anterior, però des del nostre Grup ho desitjaríem però haurem de veure els comptes, perquè vostès ja saben que amb aquestes desviacions fins al final no podem saber si això s'acomplirà o no serà d'aquesta manera. En tot cas, queda un problema d'uns dèficits acumulats, un excessiu endeutament –com he dit–, morositat i una alta càrrega financera.

Torno a dir que en termes comparatius de totes les comunitats del 151, Catalunya és la que observa l'endeutament més gran, mesurat en termes d'ingressos corrents, el 75% dels ingressos corrents respecte al deute acumulat.

Voldria ara referir-me al tema de la política financera. Mirin, nosaltres estem convençuts que en política financera es pot fer molt més del que ha fet el Govern de la Generalitat. Bàsicament, el Govern de la Generalitat té tres peces a moure aquí: una és l'Institut Català de Finances; una segona és l'Institut de Crèdit Agrari, i una altra són les competències exclusives que té la Generalitat dintre la legislació general de l'Estat en el tema de caixes d'estalvis.

Doncs bé, en aquest aspecte, nosaltres, en els tres punts, pensem que no s'ha fet tot el que es podria haver fet; és a dir, hi ha una insuficiència en la política financera, i a més, en segon lloc, que hi han deficiències greus de gestió. I a aquestes em referiré a continuació.

Bé, nosaltres pensem que –ja ho vàrem dir l'any passat– les dotacions que es fan a l'Institut de Crèdit Agrari i a l'Institut Català de Finances són insuficients. I nosaltres entendríem que, si des de la Generalitat es vol fer una certa política financera, caldria incrementar aquestes dotacions pressupostàries. Però si l'any passat ja ens queixàvem, o el mes de juliol ja ens queixàvem, ens queixarem més ara, perquè, de 34.600 milions –la suma dels dos– passem a 28.100; és a dir, encara són menys, les quantitats. I, és clar, l'Institut Català de Finances va néixer amb uns objectius molt interessants per al país, certament interessants –venia a ser un banc públic, amb pretensions limitades, perquè, indubtablement, no les pot tindre totes, ja que existeix un institut emissor a Espanya, que és el Banc d'Espanya, però, si em permeten vostès el símil, un banc central limitat, diguem, en petit, de la Generalitat de Catalunya–: coordinació de política financera –molt interessant–; prestacions de serveis de tresoreria; funció inspectora, i serveis d'emissió del deute. En definitiva, estem davant –en petit– d'un banc central, dintre de les possibilitats que dóna l'Estatut. I la idea és interessant, i el que nosaltres entenem és que es dota poc, perquè, si realment aquest banc ha de fer totes aquestes funcions, les dotacions, realment, són minses, són molt petites. I no només són petites, sinó que continuen reduint-se –continuen reduint-se. O sigui que espero no haver-los sorprès si els dic que, l'Institut, ens agradaria que tingués més dotacions, que tingués més activitat i que, a més, incidís realment sobre la política financera de Catalunya.

Els en podria fer algun resum –ja ho vaig fer l'altra vegada, no? Quants préstecs, des de l'any 86, ha fet l'Institut? Quants avals, en una mitjana anual? A mi me'n surten menys de vuitanta per any, de préstecs, i

uns avals de menys de vint-i-cinc avals per any. Vostès em diran si m'he equivocat o no. Això, d'incidència en l'economia catalana, no dic que no en tingui en alguns aspectes, en alguns sectors i en alguns moments –no vull despreciar la seva activitat–, però no la té; no la té, i és molt petit. Caldria, per tant, que la Generalitat reflexionés, al nostre entendre, sobre la política financera autònoma, feta des d'aquí: si realment volem, simplement, tindre un Institut perquè atengui algunes necessitats puntuals, o realment volem fer política financera seriosament aquí. I potser podríem entrar en una altra qüestió, però, amb aquestes dotacions i amb aquesta activitat, això no és possible.

Aquest és un tema que és d'interès i que jo el lligaria amb el tema de les caixes d'estalvis. Nosaltres entenem que la Generalitat, en el tema de caixes d'estalvis, i tenint en compte tota la petita i mitjana empresa que hi ha aquí –i alguna proposició pensem fer des del nostre Grup en aquest sentit–, no ha fet tot el que podria haver fet. És a dir, aquí hi ha tot un potencial de treball que ens sembla que està, en gran part, per fer, i en aquest sentit caldria també incidir-hi més. És a dir que estem animant la Generalitat que faci més incidència en el tema financer a través d'aquests instruments.

Finalment, queda el tema de gestió –el tema de gestió. Aquí sí que nosaltres no podem estar d'acord amb la gestió que fa l'Institut Català de Finances. Mirin vostès –ja ho hem dit repetidament; l'anterior diputat, en Joan Saura, del nostre Grup ho ha manifestat reiteradament; també altres grups parlamentaris–, l'Institut Català de Finances té una distribució d'aval i crèdits que entenem que podem sospitar que hi hagi, diguem-ne, uns mecanismes de distribució privilegiats, és a dir, que van a certs sectors o a certs col·lectius; no van a tots els sectors ni a tots els col·lectius. Per tant, en aquest sentit, un institut públic ens semblaria que hauria de tenir un ventall més ampli i unes valoracions més àmplies a l'hora de gestionar tant avals com crèdits. En segon lloc, el risc és alt –és alt–; per les darreres dades que jo tenia, era un risc més alt que el del Banc d'Espanya –si han canviat, vostès potser me les poden subministrar, però de moment eren més altes. D'altra banda, vostès saben que l'àrea de seguiment –que nosaltres la rebem molt bé– es fa l'any 92; tant de bo s'hagués fet abans. I, per últim, saben vostès que sobre algunes qüestions concretes han intervingut, fins i tot, els tribunals; per tant, sembla que hi ha hagut alguns aspectes que, com a mínim, no han sigut clars, i caldria donar claretat.

I llavors, i aprofitant que avui té l'amabilitat d'estar amb nosaltres el conseller d'Economia i Finances, hi ha un tema que reiteradament li hem dit, conseller, i que si em permet, en primera persona, li diré també avui: per donar més transparència, perquè la societat catalana entri dintre de l'Institut, vegi i pugui orientar..., hi ha un consell assessor que cal que es constitueixi, i a hores d'ara aquest consell assessor encara no s'ha constituït. M'agradaria molt si els representants de la majoria em poguessin donar alguna dada precisa per a la constitució d'aquest consell assessor, perquè, realment, em sembla que fa falta, i en aquest sentit també hauríem de treballar.

La dotació de l'Institut Català de Crèdit Agrari també és molt minsa, es redueix: de 4.600 milions passa a 3.100 aquest any, i, bé, està en la mateixa línia de precarietat de mitjans per incidir finalment...

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, cal una política financera més incisiva sobre l'economia catalana a través d'aquests mitjans que tenim –pensem que ha sigut insuficient–; en segon lloc, no ha sigut tan transparent com caldria, i en tercer lloc, demanem quelcom que ja està aprovat, que és la constitució d'un consell assessor que, sobre l'Institut Català de Finances, pugui assessorar i complir el que li correspondria. Aquestes són les raons per les quals nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, diputat senyor Novella. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat Martí Carnicer, per un temps de trenta minuts.

### El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En tot cas, i per al seu control, acumularé també la defensa de les esmenes a diversos departaments i al departament del deute. En aquest mateix torn faríem totes les defenses.

Potser en un ordre invers al que han fet els altres grups que han intervingut en aquests torns de retorn del pressupost al Departament d'Economia i Finances, però sí també en un mateix sentit, en el sentit d'entendre que el Departament d'Economia i Finances, en el que es refereix al debat pressupostari, no és un departament més, perquè, quan analitzem qualsevol dels altres departaments, podem analitzar prioritats polítiques, línies d'actuació en relació amb el Departament i en relació amb els diferents sectors que aquell Departament representa o en què aquell Departament té la missió d'actuar. Quan analitzem el pressupost del Departament d'Economia i Finances, en primer lloc, pel seu pes específic en el conjunt del pressupost, i per la seva lògica manca de línies d'actuació sectorials des del mateix pressupost del Departament, segurament poques activitats podem fer en aquest sentit, o poques intencions, o poques especulacions podem fer en aquest sentit. Però, en canvi, sí que, en parlar del Departament d'Economia i Finances hem de parlar, evidentment, d'un conjunt de temes que són globals en el pressupost. Una part d'aquesta globalitat, evidentment, es va fer ja amb les esmenes de retorn a la totalitat, i, per tant, no tindria massa sentit tornar-les a fer; però, en canvi, n'hi ha d'altres que sí que formen part de la competència directa del Departament, com són tots els elements de gestió, tots els elements d'endeutament, que sí que formen part de les competències que el Departament té, que ens hi referirem.

Però, deixin-me, d'entrada, analitzar el pressupost del mateix Departament, encara que només sigui per fer quelcom que ja vaig fer fa sis mesos, però que em sembla interessant, que és, una mica, veure com les mateixes qüestions, les mateixes denúncies, els mateixos

1976

problemes que nosaltres identifiquem en el conjunt del pressupost de la Generalitat, també en el Departament tenen el seu reflex. I això ens preocupa; i això ens preocupa perquè, clar, el Departament d'Economia i Finances tindria, en relació amb la resta de departaments, una missió exemplificant, segurament. Seria bo que la gestió del Departament d'Economia i Finances fos la que menys desviacions tingués; seria bo que la gestió del Departament d'Economia i Finances fos la que menys ampliacions de crèdit fes; seria bo que el pressupost final, en la liquidació, fos el que més s'adaptés al que estem aprovant en aquest moment, i molt ens temem que no serà així. Algun altre diputat ja ha fet esment d'aquest tipus de qüestions, però deixin-me que repassi tres articles del Departament d'Economia i Finances que em semblen significatius en aquest sentit.

Article 16: les despeses de la Seguretat Social. La quantitat que es va liquidar l'any 1995, l'última de què tenim referència, era de 527 milions de pessetes de despeses de Seguretat Social; el juny del 1996, és a dir, a la meitat de l'any, s'han gastat 317 milions de pessetes. Sense que hi hagi cap variació substancial en la plantilla –perquè no n'hi ha– i sense que els sous, tampoc, tinguin cap decrement excessivament important, en el pressupost del 1996 se'ns planteja un pressupost de 400 milions de pessetes –414 milions de pessetes, per ser exactes. Aquí, com a mínim, falten de 100 a 130 milions de pessetes. Però la Seguretat Social és una partida ampliable, i, com que és una partida ampliable, ja els hi posarem; així hem quadrat el pressupost.

Article 22: «Materials i subministraments» –aquí hi va allò dels registres hipotecaris, perquè ens entenguem tots. En la liquidació del 95 s'hi van gastar 3.200 milions de pessetes; en aquest pressupost ens n'hi posen 400. En tornen a faltar, i aquesta vegada uns quants: més de 2.500 milions de pessetes.

Article 44: «Transferències corrents a empreses públiques». En el pressupost del 1995 es van gastar 380 milions de pessetes; el juny d'aquest any –que és l'última dada de liquidació que nosaltres coneixem– se n'han gastat 150. Previsió per a l'any que ve: 2 milions, els mateixos que hi havia en el pressupost inicial del 96, malgrat que el juny ja se n'havien gastat 150. Tornen a faltar aquí 300 milions de pessetes més.

És a dir, senyores i senyors diputats, honorable conseller, en el pressupost del seu Departament, només en despeses corrents..., perquè entenc que en les despeses de capital també hi ha discrepàncies d'aquest tipus, però, com que són despeses que no tenen un tracte successiu, que no són despeses recurrents, pot haver-hi un element d'aleatorietat, que podria ser que aquesta comparació no fos correcta; però en les despeses corrents, sí. I en les despeses corrents, en un pressupost de 4.600 milions de pessetes, a vostè li falten, com a mínim, 3.000 milions de pessetes. És a dir, vostè tancarà el pressupost del 97, igual que tancarà el del 96, amb una desviació de gairebé el 70% del seu pressupost. I això no ens sembla bo; no ens sembla bo no per la quantitat, en absolut, que representa això, perquè 4.000 milions de pessetes, en un conjunt de 2 bilions de pessetes, vostès em pot dir que no tenen significació, i jo en això estaria d'acord. Però el que no em sembla bo és que

això passi en el Departament d'Economia i Finances, perquè el Departament d'Economia i Finances hauria de marcar la pauta en relació amb la resta de departaments, hauria de tindre la capacitat, en un moment determinat, de cridar l'atenció de la resta de departaments sobre determinades pràctiques que s'han fet cròniques en el pressupost de la Generalitat i que estan incidint de forma important en l'evolució de les seves despeses, en el descontrol de les despeses corrents, com ve dient de forma continuada el nostre Grup, i que, per tant, també tenen la seva incidència en déficits, endeutaments, morositats..., tot aquest conjunt d'elements que, en tot cas, intentaré repassar d'alguna manera.

Però deixin-me, doncs, que faci aquesta primera entrada, aquest primer aclariment sobre aquest tema, que ens sembla important, repeteixo, sobre el caràcter exemplificador que hauria de tindre el Departament d'Economia i Finances i que ens preocupa que, realment, no el tingui, perquè, aleshores, la resta de departaments, d'alguna manera també es poden sentir justificats per dir: «Si Economia i Finances és el primer a pressupostar a la baixa, per què nosaltres no podem pressupostar a la baixa els interessos en el cas de la Sanitat, la Seguretat Social de manera generalitzada en tots els departaments...? Per què?», si el mateix Departament responsable de la confecció i el control del pressupost és el primer que ja no ho fa, a la nostra manera de veure, d'una forma correcta.

Per tant, no podríem acceptar la tesi de l'austeritat en el cas del Departament perquè, que ens digui que es passa de 4.650 milions en despeses corrents a 4.636 i que, per tant, ens estalviarem aquest any 20 milions de pessetes..., home, si això fos veritat, estaríem contents; si això fos veritat, felicitaríem el senyor conseller. El que ens preocupa és que això no serà veritat i que de nou en la liquidació del 97, com també passarà en la del 96, el Departament d'Economia i Finances donarà la mala imatge, la llastimosa imatge, des del nostre punt de vista, de ser un dels departaments que, en termes relatius, tindrà una de les desviacions més importants.

Dit això, voldríem també comentar alguns elements dels altres aspectes que competeixen al Departament d'Economia i Finances en relació amb la seva gestió. Ahir es va fer un comentari suficientment ampli sobre el tema dels ingressos; el president del nostre Grup, el senyor Joaquim Nadal, ja va posar, crec, molt en línia el tema d'explicar que en el pressupost d'ingressos de la Generalitat d'enguany hi ha tot un conjunt de partides que són..., no podem dir fictícies, però que sí que podem dir que formen part d'aquesta comptabilitat creativa; que formen part de l'endegament de determinades operacions de crèdit per finançar despeses corrents; que formen part d'aquesta alienació de patrimoni de la Generalitat per, després, poder-lo llogar; que formen part de certes hipoteques de drets futurs que es cobraran, però que s'hipotequen en aquest moment, però que no se'ls vol donar el nom de «préstec» i passen per la via dels actius financers. És a dir, hi ha tot un conjunt d'elements que el que fan és disfressar el conjunt dels ingressos de la Generalitat. Però és que, a més a més, hi ha problemes d'incoherència, senyor conseller. Ahir va saltar el tema dels 11.000 milions de Tabasa; però és



que, per exemple, agafem l'EAJA. Estat de despeses de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes: previsió d'enviar 1.000 milions de pessetes als pressupostos generals de la Generalitat. Estat d'ingressos de la Generalitat, previsió d'ingressos de l'EAJA: zero, perdó, 1.000 pessetes. O s'han deixat els sis zeros que van al darrere o simplement s'han deixat de comptabilitzar com un ingrés possible que, a més a més, és coherent amb l'estat de despeses de l'EAJA, 1.000 milions de pessetes. Per tant, hi ha també un conjunt d'elements en el tema dels ingressos que ens fan patir. I que ens fan patir perquè després, en la mesura que aquests ingressos no es realitzin, dona lloc a un conjunt de problemes.

El problema més evident és el tema del dèficit, i deixi'm dir-li dues o tres coses en relació amb el tema del dèficit, perquè sí que forma part d'aquests elements de gestió de la Conselleria i, per tant, el dèficit sí que és una responsabilitat de la Conselleria. I, per tant, entenem que en podem parlar en el moment que parlem de l'esmena de retorn a la Conselleria en la mesura que és una de les seves línies d'actuació. El conseller ens ha recordat molt en els últims mesos l'evolució del dèficit de la Generalitat; ens parla, doncs, de 170.000 milions de pessetes al 93, a la vora de 100.000 el 94, al voltant dels 80.000 el 95, que entrarem amb 46.000 al 96. Bé, però l'honorable conseller quan parla d'això s'oblida de fer esment de tot un conjunt de manipulacions, d'«artimanyes», d'aplicacions que no diem en cap moment que siguin il·legals, però el que sí que fan és transformar les despeses d'un any per l'altre. Com recordava ahir, l'any 1994 es van comptabilitzar 36.000 milions de pessetes que corresponien al 93; l'any 1995 es van comptabilitzar 56.000 milions de pessetes que corresponien al 94; l'any 96 ja en portem comptabilitzats més de 120.000 que corresponien al 95. Si féssim aquestes correccions, ens trobaríem que els dèficits reals són molt diferents.

Fetes aquestes correccions, és a dir, imputant a cada any les despeses que li corresponen, el dèficit de 1994, en lloc de 100.000 milions, hauria estat de 120.000; el dèficit de 1995, en lloc de 80.000, hauria estat de 150.000. I, per tant, en cap dels dos casos hauríem complert els criteris de Maastricht, en cap dels dos casos s'hauria demostrat ni la rigorositat ni l'austeritat en les despeses de la Generalitat, i el que és més preocupant: en cap dels dos casos hauríem demostrat una tendència a la baixa en el dèficit, sinó tot el contrari. Fetes les correccions de les despeses que vostès passen d'un any per l'altre, les últimes liquidacions del dèficit el que ens indiquen és una tendència creixent del dèficit de la Generalitat. I això és preocupant perquè, és clar, si no, ens estem enganyant nosaltres mateixos, s'està enganyant el Govern si creu les seves xifres, però el que seria més preocupant és que, a més a més, està enganyant l'opinió pública i està enganyant aquesta cambra. Hem de saber quin és el dèficit real de la Generalitat a partir de la comptabilització correcta de totes les partides d'ingressos i despeses de la Generalitat, i només d'aquesta manera sabrem exactament on som; només d'aquesta manera sabrem si la gestió del Govern ens porta pel bon camí o realment ens porta per un camí que d'aquí a quatre dies ens trobarem que això farà un pet. Perquè, en el fons, la reflexió final és: els criteris de

Maastricht, ens els creiem o no ens els creiem? Som europeistes en el sentit de dir que, per entrar a la Unió Europea, no n'hi ha prou simplement de complir nominalment els criteris de Maastricht, sinó que hem de ser suficientment europeistes per creure que això és un camí de convergència econòmica, d'aconseguir que el conjunt de tots els països estiguem treballant en aquest sentit. I a nosaltres, a vegades –i ho hem dit altres vegades i ho haig de tornar a dir–, ens preocupa que allò de Maastricht sigui una mera preocupació estètica. I com que..., en el moment que només sigui una preocupació estètica, tant li fa, ja ho arreglarem, ja li canviarem el vestit, ja li arreglarem el vestit, ja li escurçarem, ja li allargarem segons ens convingui. Per nosaltres, Maastricht és un criteri de convergència real; per nosaltres, Maastricht és un element en què hem d'aprofundir perquè és necessari; perquè si entrem a Maastricht, si entrem a la Unió Europea amb unes condicions diferents de les que es preveuen en el tractat econòmic de Maastricht, tindrem molts problemes, tindrem moltes dificultats.

Per exemple, és clar, el dèficit del 97. Parla el conseller que el dèficit econòmic previst és dels 25.000 que hem fet servir tots molt aquests dies. Però, és clar, no es diu que el dèficit consolidat és de 90.000, de tots. Ja sé, allò, la Junta de Sanejament, GISA, sé que no hi entren; bé, escolti, no hi entren; però per què no hi entren, per què no hi entren? Ens creiem o no ens creiem que el dèficit és aquella quantitat de recursos que l'administració pública detreu del sector general de l'economia per als seus usos? I, per tant, si el dèficit és controlar això, tant me fa que aquesta detracció la faci el Departament directament com que la faci GISA o com que la faci la Junta de Sanejament. Segueix sent dèficit en el fons; i el dèficit del 97, previst en els pressupostos del 97, és de 90.000 milions de pessetes, i encara el més preocupant és que aquest dèficit consolidat és un 20% superior al dèficit consolidat del 96. És a dir que continua creixent el dèficit de la Generalitat. L'arreglem, el maquilem, fem que no aparegui en els comptes de la Generalitat, en els comptes administratius, que, segons la conselleria, serveixen per computar els efectes de Maastricht, però en la realitat el dèficit consolidat s'incrementa de forma important. I, per tant, aquests no són uns pressupostos que s'adeqüin als criteris de Maastricht, aquests no són uns pressupostos que vagin en el sentit de la convergència econòmica europea. I com que no són uns pressupostos que vagin en aquest sentit, això nosaltres també ho hem d'imputar a la Conselleria, perquè forma part de la Conselleria d'Economia i Finances el que aquests pressupostos serveixin per acostar les finances de la Generalitat a les finances que avui seran necessàries un cop estiguem dintre de la Unió Europea.

Dues dades sobre l'endeutament: no hi incidiré massa perquè ja n'han parlat els altres grups i també se'n va parlar a bastament ahir; un bilió i mig de pessetes és una xifra elevada, és la xifra, en termes relatius, més elevada del conjunt de les comunitats autònomes espanyoles i, com recordava la diputada Duch ahir en la seva intervenció en relació amb el tema d'universitats, aquí no hi és tot: en aquest bilió i mig encara falten els 50.000 milions de les universitats, el que es genera en

1978

determinats consorcis que no es consolida conjuntament amb les empreses, hi ha tot un sector..., el que es genera en el Consorci de gestió hospitalària, en els hospitals concertats, que també se'ls està obligant a endeutar-se perquè la Generalitat no pot fer-ho. Si suméssim tot l'endeutament de la Generalitat i que es genera amb les seves entitats que formen part del seu voltant, segurament superaríem amb molt d'escreix aquesta xifra i, en tot cas, espero que algun dia també la puguem posar sobre la taula.

Però, deixin-me comentar un tema que forma part de la gestió i que, com que aquest sí que és un tema que el discutirem en l'artículat, però que em penso que és un tema que té un cert contingut global que val la pena comentar. En el passat informe que efectua la Sindicatura de Comptes sobre l'any 1994 es fa referència a un tema que, amb la prudència que caracteritza la Sindicatura de Comptes, diu: «Hi ha moltes dificultats per saber quin és el límit real d'endeutament de la Generalitat, perquè amb la última operació» —estàvem parlant de l'any 1994— «que s'ha efectuat de refinançar 32.000 milions de pessetes de crèdits de curt termini cap a crèdits de llarg termini», ja no sabem —venia dir, no venia així, però venia a dir— ja no sabem allà on som. I és que és veritat: ja no sabem allà on som, perquè diu: «El pressupost estableix un límit màxim d'endeutament per a la Generalitat, i després estableix un límit màxim de l'endeutament de tresoreria, de l'endeutament a curt termini...» I llavors hi ha un article que diu: «...i la Generalitat podrà refinançar les seves operacions per aconseguir millors condicions». Fins aquí, i en termes d'interpretació des de la bona voluntat, res a dir, i el senyor conseller sap que en aquestes qüestions pràcticament no havíem presentat mai esmenes, fins a l'any passat; perquè, és clar, ens vam fer compte que s'estava efectuant una operació que era endeutar-se a curt termini i quan s'estava a prop del límit de l'endeutament a curt termini, agafar uns quants milers de milions —trenta-dos mil el 94 i cent vint-i-tants mil el 95, i no sabem el 96 si s'ha tornat a fer ús o no d'aquesta facultat— i agafar 120.000 —ho repeteixo— l'any passat i dir: «bé, ara aquests que estaven a curt termini, els passem a llarg i, per tant, podem continuar incrementant l'endeutament a curt termini». D'aquesta manera, i repetint l'operació fins a l'absurd, no hi ha límit d'endeutament, i això està clar que no pot estar mai en l'esperit de la llei, el que una administració, un govern es pugui endeutar sense límit, sense cap tipus de control del Parlament; està clar que no pot estar mai en l'esperit de la llei. I de fet aquesta és una operació que contradiu tant la Llei de finances públiques de Catalunya com la LOFCA, que prohibeixen que hi hagi crèdits a llarg termini per finançar despeses corrents. I com que els crèdits de tresoreria sí que són per finançar despeses corrents, vostès estan transformant crèdits de tresoreria en crèdits a llarg, estan utilitzant crèdits a llarg termini per finançar despeses corrents. Una mica el mateix que han fet amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió amb aquests 7.500 milions. També contradiu la LOFCA i contradiu la Llei de finances públiques per la mateixa raó; però és que, a més a més, per una simple raó de lògica econòmica: des de quan les despeses de funcionament d'una casa les podem finançar amb crè-

dit? Perquè si avui financem amb un crèdit el menjar, el lloguer, l'electricitat, l'any que ve què farem? Més crèdit i anirem fent la pilota més grossa? Honorable conseller, em penso que aquesta és una mala pràctica; si hi ha un problema de deute a curt termini, si hi ha un problema de dèficit consolidat, portint-lo a aquesta cambra; parlem-ne, consolidem-lo; posem al dia els números. Nosaltres no ens neguem a debatre..., perquè en qualsevol cas la realitat és la que és; després establim les responsabilitats que corresponguin. Però si en aquest moment hi ha mig bilió de pessetes de deute consolidat sense finançament, de dèficit acumulat sense finançament, portem-lo a aquesta cambra, rediscutim el seu finançament, fem una llei i l'autoritzem a finançar-lo a llarg termini si és el que convé; parlem-ne. Però, en qualsevol cas, fer-ho per la porta del darrere, intentant enganyar aquesta cambra, a nosaltres ens sembla que no és una bona mesura i, per tant, en el tema de l'endeutament, independentment de la seva quantitat global, del seu valor absolut, també ens preocupen determinades pràctiques de gestió com el tema del refinançament del curt cap al llarg termini.

I, finalment, una darrera, un darrer apartat sobre aquests elements de gestió que fan relació a la morositat. És clar, la morositat comença a ser ja un símptoma que no és que ens assabentem en aquesta cambra de l'endeutament, no és en aquesta cambra arribem a constatar quin és, si aquest bilió i mig, si és molt, si és poc; és que en aquest moment ja està arribant als ciutadans; i està arribant als ciutadans d'una forma creixent en la forma del retard de la Generalitat en el seu pagament. Els deutes a curt termini a finals de 1994, que és l'última dada que podem conèixer consolidada, superen els 800.000 milions de pessetes. Oidà!, és una xifra prou important com perquè ens preocupi. Però és que, en termes relatius, aquesta xifra, o sigui els deutes a curt termini, l'any 1989 representaven el 29% dels ingressos no financers de la Generalitat; l'any 1994 representen el 50%. És a dir, en quatre anys el pes de la morositat en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat pràcticament s'ha doblat; i, això, els proveïdors de la Generalitat ho saben, i, això, les persones que han de cobrar una subvenció, ho saben; tot aquell que té algun tracte amb la Generalitat, que la Generalitat li ha de pagar quelcom, sap que en cinc anys el termini de pagament s'ha doblat. I això és preocupant, i això és un element de gestió; i això és responsabilitat de la Conselleria d'Economia i Finances.

Però segurament també hi ha un altre efecte —i deix'm una miqueta només fer una pinzellada— d'aquesta morositat que ens hauria de preocupar encara més: en uns moments que, com es constata a ahir, la situació econòmica, doncs, no va tot el bé que tots desitjaríem anar, que esperem, confiem, refiem que millori en els propers trimestres com alguna enquesta ha dit darrerament, no ens ha de preocupar que una part important d'aquest creixement estigui absorbida per aquests retards de la Generalitat en el seu pagament?

No ens ha de preocupar que aquesta morositat absorbeixi avui el 2,5% del PIB? És clar, facin termes reals: el pressupost de la Generalitat està representant al voltant del 14 o 15% del PIB, en aquests moments, però un

Punt 1

2,5% està absorbit per la morositat; és un fre al creixement d'aquest país, l'increment de la seva morositat. Que mig punt, un punt del creixement de cada any, sigui l'Administració de la Generalitat qui se'l quedi per si i que impedeixi que això es traslladi al creixement de l'economia del país. Em sembla que hi ha, també, una responsabilitat macroeconòmica en aquest aspecte de la morositat, que ens hauria de preocupar, i hauríem de fer tots plegats un esforç per intentar reduir-la, un esforç per intentar conduir-la a termes que es considerin raonables.

Igualment que li ho he dit en el tema del dèficit, li plantejo també en aquesta qüestió el mateix que li he dit abans: facin una aproximació al problema des de la Conselleria, presentin un document a aquesta cambra, parlem-ne, discutim-lo i acordem aquelles solucions que siguin bones per al país. Perquè tornem a estar en el mateix: la situació és la que és. El que no podem fer és, per eludir determinades responsabilitats, amagar més aquesta situació. El tema del dèficit, el tema de la morositat estan avui al carrer, i els ciutadans ho noten. Per tant, posem-los sobre la taula i busquem-hi solucions. El nostre Grup, senyor conseller, està ben predisposat i estarà disposat a aconseguir amb vostès aproximacions per resoldre aquests problema que, finalment, és un problema del país i és un problema dels seus ciutadans.

Sobre els tres instituts –el Català de Finances, el Català de Crèdit Agrari i l'Estadístic de Catalunya–, jo vull ser molt clar: es tracta d'unes esmenes de retorn que nosaltres hem fet en un context determinat, que és un context de molt poca confiança en un pressupost, i per tant, són esmenes que hem fet, de retorn, com hem fet en alguna altra entitat autònoma, fins i tot, de vegades, independentment que la gestió puntual d'algun d'aquests instituts ens pogués merèixer més o menys confiança. Per tant, no es tracta, en aquest cas, de cap circumstància específica i concreta, sinó d'unes circumstàncies globals, les que ens han portat a aquestes esmenes als tres instituts. Ara, en relació a l'Institut Català de Finances, sí que vull dir dues coses: una, la necessitat, segurament, d'anar repensant l'actuació de l'Institut Català de Finances. El senyor Novella ha dit alguna cosa en aquest sentit, i nosaltres també, en algun altre moment, hem fet sentir la nostra veu, també, amb la necessitat d'anar veient el paper de l'Institut Català de Finances en el conjunt de l'economia catalana i en el conjunt del món financer català i per aconseguir que tingués una mica més de presència, per aconseguir que tingués una mica més d'empenta, per aconseguir que tingués una mica més de protagonisme.

Seria bo que, segurament, d'una forma tan discreta com s'han de fer els temes financers –que això ho reconeixem i, per tant, així ho acceptem–, també amb tot el consens i amb tota l'empenta possible anéssim repensant el paper de l'Institut Català de Finances, però aquí hi ha una condició sine qua non, que és que l'Institut se'ns obri, que s'obri una mica, l'Institut, a la transparència i a la participació d'aquelles persones que, d'alguna manera, poden acabar de lligar l'Institut amb la realitat de la societat, no pas virtual, sinó amb la realitat en si mateixa de la societat, i això passa pel con-

sell assessor de l'Institut. Això forma part d'allò que el senyor Joaquim Nadal li recordava ahir, també, d'aquells acords que no s'han complert. Acords que ens van portar a votar un pressupost, i aquest era un dels elements que estaven en la votació del pressupost; acords que no s'han complert i que el nostre Grup torna a demanar, en aquest moment, que es compleixin, perquè, a més, entenem que és una condició necessària –segurament no suficient, però sí necessària– per poder avançar en la redefinició de l'Institut Català de Finances i el seu paper en l'economia catalana.

Gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra i per un temps proporcional, té la paraula el diputat senyor Aligué.

### El Sr. Aligué i Escudé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si em permet el senyor president, jo faré el torn en contra a totes les esmenes a la totalitat dels grups d'Iniciativa, Esquerra Republicana i el Grup Socialista.

Bé, fa quatre mesos i quatre dies, exactament, que vèiem en aquesta cambra, que debatiem el pressupost de l'any 1996, i concretament, quatre mesos i quatre dies en què fèiem el Departament d'Economia i Finances. Ahir fèiem l'esmena a la totalitat a tots els pressupostos i vam esmerçar-hi tot el dia. I hem escoltat moltes coses, darrerament, sobre les finances de la Generalitat. El fet és que és difícil fer un discurs quan, doncs, amb aquesta proximitat de temps s'ha de fer sempre incidència sobre el mateix Departament. I aleshores, jo crec que s'han dit moltes coses i molt repetitives. El senyor Novella ha fet una intervenció la qual jo diria que ha sigut bastant simètrica a la que es va produir fa quatre mesos i, per tant, no ha aportat gran cosa més de nou. En tot cas, ho ha adaptat a les xifres que hi ha al pressupost previst per al 97. El senyor Martí Carnicer ha afegit un element nou, que sembla que és la seva obsessió, però, és clar, ja ho vam debatre tots plegats en una interpellació al Consell Executiu que es va substanciar en aquesta cambra el dia 30 d'octubre i, a més a més, ahir també hi va fer referència en el debat de les esmenes a la totalitat; i per tant, jo crec que es fa molt complicat poder entrar a contestar-los amb tot el que ells han manifestat, pel fet que totes i cadascuna d'aquestes coses són conegudes sobradament per la cambra i han estat contestades sobradament per l'honorable conseller. Ara jo em vull referir, també, referent a la intervenció del senyor Huguet, jo també haig de dir que la intervenció del senyor Huguet m'ha semblat també bastant en la línia de la de fa quatre mesos enrere, i la seva obsessió per la Comunitat Foral de Navarra, però jo també li haig de dir el mateix: escolti'm, la realitat és la que és, tenim el que tenim i, per tant, hem d'estirar el carro amb els bous que tenim; no en tenim d'altres. I per tant, a mi em sembla que em toca descriure aquest pressupost al qual hem d'entrar, el pressupost del Departament d'Economia i Finances.

1980

És un pressupost que puja 4.795 milions de pessetes, que té un decrement –ja no en pot tenir gaire més, perquè em sembla que és ben ajustat– respecte al del 96, d'un 0,56 en la globalitat, que en el seu conjunt té un capítol 1 –que d'això també n'ha fet esment el senyor Huguet– el qual representa el 67,9%, i si hi sumem el capítol 2, un 16,09. Per tant, fan una totalitat d'aquest pressupost que s'esmerça en capítol 1 i capítol 2, d'un 84%, el qual el constitueix en un departament totalment gestor. Per tant, el pressupost de l'any 1997 del Departament d'Economia i Finances està fet, i té la voluntat d'intensificar les mesures preses al llarg de l'any 1996. En particular, les relatives a les àrees de pressupostació, control de la despesa i gestió dels ingressos, i de l'endeutament. Es pretén, en definitiva, racionalitzar la despesa pública, especialment pel que fa a les despeses de funcionament, amb l'objectiu de millorar la distribució i l'assignació dels recursos en el marc de les directrius de política econòmica del Govern.

D'altra banda, s'ha de destacar que els programes del Departament tenen com a finalitat contribuir d'una manera decisiva a crear una administració pública de qualitat al servei dels ciutadans, i que, per tant, cal conjuntar l'objectiu de control de la despesa amb l'increment de la qualitat dels serveis prestats. Les actuacions previstes per al 1997 –algunes vegades es fa referència que el Departament no té previsió, no té programa; jo entraré dintre, a detallar-los, de forma general, aquesta programació–, entorn de les diferents àrees dels departaments, que són la direcció i serveis generals; programació, planificació, pressupostació i política econòmica, gestió tributària, tresoreria, control intern i comptabilitat pública, política financera i crèdit oficial i gestió patrimonial. A grans trets, doncs, els objectius i el programa previst en aquest pressupost de l'any 1997 és el següent.

Dintre de la direcció i serveis generals s'incorporen una sèrie d'aspectes orientats a assolir una gestió eficaç en les activitats dels programes finalistes del Departament. Quant a les funcions de suport horitzontal, es pretén revisar determinats models de prestació de serveis del Departament, amb especial atenció al funcionament general de les delegacions territorials i avançant la implantació de noves tecnologies.

Quant a la programació, planificació, pressupostació i política econòmica, d'una banda es prepararà la informació, la documentació i els estudis necessaris per al seguiment del nou acord de finançament autonòmic per al període 1997-2001, i molt especialment pel que fa a la participació de les comunitats autònomes en el 30% de l'IRPF. S'elaboraran estudis i informes sobre la situació en la conjuntura econòmica, com previsions de l'evolució de les macromagnituds que emmarquen l'actuació pressupostària de la Generalitat, i es farà el seguiment de l'impacte econòmic de l'activitat de les diferents administracions públiques, en especial d'inversions públiques.

Quant a gestió tributària, l'objectiu prioritari és la millora de l'administració tributària per assolir la màxima celeritat i correcció en la tramitació dels tributs cedits i dels tributs propis. Es posaran en marxa diversos projectes relacionats amb la informàtica tributària, com a

conseqüència de la implantació de les mesures exposades en el Pla director de sistemes d'informació del Departament; aquestes actuacions abasten tant la liquidació com la inspecció, l'estudi i l'assessorament en matèria tributària; es pretén constituir un lligam de col·laboració entre l'Administració i el contribuent, per tal de donar assistència i assessorament respecte a les seves obligacions tributàries, i també cal esmentar les mesures conduents a agilitar la resolució en via administrativa dels recursos presentats pels contribuents en matèria de tributs propis.

L'objectiu de la Tresoreria és ordenar els pagaments i fer efectives les obligacions de la Generalitat, proposant la distribució en el temps de les disponibilitats dineràries i contribuint que el sistema tingui el grau convenient de liquidesa. Aquest programa inclou també les funcions de la caixa general de dipòsits de la Generalitat i la gestió dels interessos i les amortitzacions de les operacions d'endeutament. Quant al control intern i comptabilitat pública, s'incidirà en el control intern de l'activitat econòmica financera de la Generalitat i els seus organismes, i en l'elaboració de la comptabilitat pública amb el registre comptable de tots els actes administratius amb contingut econòmic i patrimonial. L'increment del control de les subvencions atorgades pels diferents departaments, com a conseqüència de l'augment de les competències de gestió en aquesta matèria; l'ampliació de les activitats d'auditoria en organismes autònoms i empreses públiques.

Quant a política financera i crèdit oficial, els objectius d'aquest programa són l'ordenació, el control i la supervisió dels agents i els mercats que integren el sistema financer català. També la formalització i la gestió de l'endeutament de la Generalitat, així com la coordinació i l'assessorament en la gestió de l'endeutament dels organismes autònoms i les empreses públiques que en depenen. I quant a gestió patrimonial, el seu objectiu és la gestió racional dels béns de la Generalitat. Per assolir aquest gran objectiu està previst impulsar el projecte d'inventari integral, que pretén aplegar en un conjunt integrat els aspectes físics, jurídics, tècnics, de valoració i comptabilitat patrimonial, anàlisi i prevenció del risc, i cobertura amb assegurances. D'aquest àmbit destaca especialment l'impuls que els grups de treball de gestió patrimonial donaran a la unificació de criteris i a la coordinació de les activitats relacionades amb la construcció, conservació i manteniment dels immobles.

Per a tots aquests objectius que s'ha plantejat el Departament, hi ha aquest pressupost, que hem dit aquestes xifres de 4.700 milions, arrodonides, el qual suposa, tal com he dit, un decrement respecte al de l'any 1996 d'un 0,56% en la seva globalitat. Si anem a analitzar els capítols, veiem que per al capítol 1, despeses de personal, hi ha un increment, en el conjunt, del 2,08%, i això no és motivat per altra cosa sinó pels triennis que poden implantar-se al llarg d'aquest any, i també –com no?– pel percentatge de l'increment previst en les assegurances socials. En el capítol 2, el de despeses de béns corrents i serveis, hi ha un decrement del conjunt d'un 8,97 respecte al del 1996. I quant al capítol quart, de transferències corrents, hi ha un decrement, en el conjunt,

d'un 1,57; en el d'inversions reals, un decrement del 20,84%, i el de transferències de capital i el d'actius financers, no han tingut modificació respecte al del 1996.

Bé, dit això, feta aquesta explicació, a mi em sembla que no caldria donar més toms a tot el tema que s'ha debatut, del deute, de si les quantitats, perquè això a mi em sembla que està àmpliament debatut en el tema d'ahir, en el qual el Departament ha manifestat d'una forma clara i concisa les seves xifres, les xifres a les quals ascendeix aquest deute i, per tant, a mi em sembla que amb l'exposició que m'he limitat a fer, que és breu, concisa, i que explica el que realment és el Departament, amb el pressupost que té i les finalitats que es pretenen obtenir amb aquest pressupost, el qual, en la seva liquidació de l'any 1997, en cas que s'aprovi, veurem si realment han estat possibles o no..., tot i que em sembla que caldria avisar i apuntar una cosa: un pressupost –cal que no ho perdem de vista– pressuposa; no hi ha pressupost, jo crec, que arribi a executar-se al cent per cent, mil·limètricament –i em penso que molts d'aquí tenen moltes responsabilitats en diferents indrets, sigui als ajuntaments, sigui als consells comarcals, siguin en d'altres institucions–; els pressuposts, tal com diu la paraula, pressuposen.

Per tant, senyores i senyors diputats, jo els agraeixo l'atenció amb què m'han escoltat i els demano, si és que no volen retirar les esmenes a la totalitat, jo sí que els anuncio que per part nostra hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

### El president

Moltes gràcies. Per completar el torn en contra, té la paraula el diputat senyor Joan Aymerich..., Mutjé, perdó.

### El Sr. Mutjé i Pujol

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria conèixer si les esmenes que fan referència a l'Institut d'Estadística de Catalunya d'Iniciativa per Catalunya i del Grup Socialista, han estat retirades. *(Pausa.)* Les retiren, no han estat retirades, però les retiren. Bé, doncs, dit això, passaré a defensar els pressupostos de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Lògicament, el pressupost d'enguany, pel que respecta a l'Institut Català de Finances és un pressupost que no presenta, com no pot presentar, tampoc, excessives variacions del que vam estar aprovant en aquesta cambrà el mes de juliol. Aquestes variacions principalment són derivades de l'activitat creditícia i d'aval que fa l'Institut, si exceptuem el que preveu la Llei de pressupostos de 1997 quant a una dotació de capital de 800 milions de pessetes, que portarà la dotació de capital de l'Institut Català de Finances des d'11.470 milions a 12.270 –recordin que l'exercici passat, de 1996, aquesta dotació de capital es va mantenir, va ser la mateixa que la de 1995–; per tant, ara hi ha aquest increment de dotació de 800 milions de pessetes.

També en aquesta mateixa Llei de pressupostos de 1997 es preveu un increment del límit màxim d'endeutament total viu, per al 1997, de 9.000 milions de pessetes; és a dir que el límit màxim per a l'exercici 1997 serà de 42.900 milions de pessetes, enfront dels 33.900 milions de pessetes que teníem per al 1996 i que, com vostès coneixen, també eren els mateixos de 1995.

Finalment, pel que respecta a l'activitat creditícia, es preveu un augment net de 13.500 milions de pessetes en préstecs concedits, que portarien la cartera total de l'Institut a 45.000 milions de pessetes; l'augment de la quantitat pressupostada amb activitat creditícia pel que respecta a 1996 era de 15.500 milions.

Pel que respecta a avals, a la línia d'aval, no hi ha variacions respecte al 96 –per tant, no hi ha variacions respecte al 1995–, i la línia general continua amb 25.250 milions, la línia d'hospital amb 16.000 milions, la d'assistència social amb 2.650 i la de l'Hospital General de Catalunya amb 3.600 milions de pessetes.

El que sí que s'ha previst és que l'Institut Català de Finances, d'acord amb la modificació de la Llei de creació de l'Institut –i que ha esmentat el senyor Josep Huguet, pel Grup d'Esquerra Republicana–, obri una nova línia de crèdits i avals a l'exterior de Catalunya amb les condicions aprovades en la modificació de la Llei de creació i, per tant, l'Institut pugui diversificar les seves activitats creditícies i d'aval que fins ara es cenyien en el territori de Catalunya.

Respecte als comentaris que han fet el senyor Huguet, el senyor Novella i el senyor Martí Carnicer respecte a l'Institut Català de Finances, he de dir que la majoria d'ells, o pràcticament tots, jo diria, ja van ser contestats durant la meua intervenció que vaig fer el mes de juliol i que, per tant, figuren en el diari de sessions corresponent al pressupost de 1996. En tot cas, respecte a aquests comentaris, voldria afegir la part corresponent al Consell Assessor: aquesta és una qüestió que conec certament que ha començat a caminar i que, si no han rebut algunes propostes, les rebran d'una forma immediata, per iniciar..., o per arribar a acords quant a la composició d'aquest Consell Assessor.

Pel que respecta a l'Institut Català de Crèdit Agrari, l'import previst per finançar els diversos subsectors del món agrari –l'agrari pròpiament, el ramader i el pesquer– durant el 1997, en activitat creditícia, puja a 2.150 milions. Com és de suposar, aquest capital per donar crèdits prové de les amortitzacions de capital, pels préstecs subscrits pel mateix Institut amb entitats financeres externes i per una transferència de capital del mateix pressupost de 150 milions de pessetes.

Bé, l'Institut percebrà transferències corrents i de capital del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya en concepte d'imports no reintegrats corresponents a préstecs amb un alt risc financer –la seva concessió va ser possible pel compromís de cobertura del Departament esmentat, atesa l'especial incidència social i territorial en el món agrari del finançament atorgat.

L'Institut també rep transferències del Departament de Treball. Les rep en el sentit de poder tenir fons de ga-

1982

rantia per a avals a activitats cooperatives que no tenen consolidat el seu patrimoni.

El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca també subvenciona determinades línies de finançament amb reducció de punts de tipus d'interès normal. En el cas que els préstecs es lliurin a l'Institut, li transfeix l'import de la seva subvenció per la seva deducció proporcional en els interessos de cada rebut –per a l'any 97 hi ha 35 milions de pessetes, en aquest sentit. (*Veus de fons.*)

Bé, el DARP també rep, a través d'una de les seves oficines de Lleida, els reintegraments d'obres complementàries efectuades per l'Administració, que són transferits als fons de garantia d'obres complementàries de l'Institut. Una operació similar es fa amb la Junta d'Aigües de Catalunya, per unes obres fetes per l'Administració en el delta de l'Ebre. I, finalment, l'increment de la morositat previst és del mateix ordre, de 350 milions de pessetes. (*Persisteixen les veus de fons.*)

Bé, el conjunt d'ingressos financers previstos per al 97 assoleixen un import de 680 milions de pessetes, que suposa un decrement de 2,72% respecte al pressupost del 96... Senyor president, és que...

#### El president

El diputat em demana, i té tota la raó, que els senyors diputats i les senyores diputades facin el favor de guardar silenci.

#### El Sr. Mutjé i Pujol

Deia que el descens dels interessos dels préstecs concedits és de 506 milions de pessetes, 16,93%, per la baixa dels tipus d'interès de l'any 1996, que es preveu que es compensaran parcialment pels ingressos obtinguts per la venda de béns de tercers adjudicats a l'Institut –és a dir, incompliments de crèdits–, interessos de comptes i dipòsits i els interessos de demora, amb un augment del 10,58%. Pel que fa al capítol 1 i el capítol 2, pràcticament no hi ha variacions i, pel que fa al capítol 3, de despeses, les despeses financeres baixen un 31,3%, a causa de la baixa d'interessos que he esmentat anteriorment.

El que sí que m'agradaria aprofitar, estant en aquesta tribuna, és per fer una petita pinzellada al que és el crèdit agrari de Catalunya, arran del que s'ha dit aquí –per part del senyor Huguet, sobretot, i del senyor Novella–, del poc protagonisme que té l'Institut Català de Crèdit Agrari dintre el món agrari. Dins el crèdit agrari català cal remarcar l'important paper que desenvolupen les caixes d'estalvis catalanes, amb una forta implantació en el món rural a través de la seva xarxa d'oficines, desplegada en el conjunt de les comarques catalanes. A més de l'activitat creditícia que desenvolupen, de fort suport a les inversions del sector agrari, cal remarcar els serveis que ofereixen, entre els quals es troben l'assessorament als seus clients, tant en matèria financera com en matèria empresarial, com tecnològica, algunes d'elles. A tall d'exemple, i amb relació a l'activitat creditícia desenvolupada per les caixes d'estalvis catalanes, cal ressaltar el seu paper en la concessió de crèdits a l'empara del Reial decret 1887/91, destinats a finan-

çar els plans de millora de les explotacions agràries catalanes i la incorporació de joves agricultors, amb importants ajuts a fons perdut i en forma de bonificació de tipus d'interès. L'any 95 es van concretar a tot Catalunya un total de 810 préstecs, per un import global de 3.740 milions de pessetes, dels quals les caixes d'estalvis catalanes van finançar-ne el 65% del total, dels quals un 45% correspon a una d'elles.

La forta presència també del cooperativisme català, que es concreta en més de 500 cooperatives arreu de tot Catalunya, també es nota en el crèdit agrari, a través de les seves seccions de crèdit. Actualment a Catalunya hi ha més de 100 cooperatives agràries amb secció de crèdit, que aglutinen els dipòsits dels seus associats per un import global al voltant de 45.000 milions de pessetes.

En aquest marc, el paper de l'Institut Català de Crèdit Agrari en aquests darrers anys s'ha perfilat en el sentit d'actuar complementàriament a les tasques desenvolupades pel sector privat, assumint majors riscos i finançant aquells projectes o sectors que per les seves característiques poden tenir dificultats a l'hora d'obtenir finançament. Això, doncs, explicaria aquest poc protagonisme, o aquest menor protagonisme, que té l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Bé, per tot el que he esmentat, quant a l'Institut Català de Finances, quant a l'Institut Català de Crèdit Agrari, senyores i senyors de l'oposició, no podem adoptar cap de les esmenes a la totalitat fetes a l'Institut Català de Finances i a l'Institut Català de Crèdit Agrari.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Abans de començar la votació del Departament d'Economia i Finances, he de preguntar als grups sobre la retirada que una mica informalment ha sigut anunciada pels diferents grups. (*El Sr. Carnicer i Vidal i el Sr. Novella i Izquierdo demanen per parlar.*) El senyor Martí Carnicer em demana la paraula...

#### El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. Per confirmar la retirada de l'esmena de l'IEC, l'Institut d'Estadística de Catalunya.

#### El president

D'acord. Senyor Novella?

#### El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president. Per retirar també l'esmena a l'Institut Català d'Estadística.

#### El president

Alguna esmena més a retirar? (*Pausa.*) No?

Passaríem, per tant, a la votació del conjunt de totes les esmenes al Departament d'Economia i Finances.

Iniciem la votació.

Les esmenes a la totalitat del Departament d'Economia i Finances han sigut rebutjades per 42 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

(*Remor de veus.*)

Un moment, si us plau, senyores i senyors diputats. La previsió que havíem fet en la reunió que hem tingut amb la Junta de Portaveus era que era possible que no poguéssim votar aquest matí el Departament d'Ensenyament, que ara l'anem a debatre. Els puc informar, donada l'hora que és, que és segur que votarem aquest matí el Departament d'Ensenyament.

Iniciem, per tant, el debat del Departament d'Ensenyament, amb la presentació de les esmenes a la totalitat del Departament. Per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló. (*Remor de veus.*) Senyor Bargalló, el temps que té, d'acord amb les esmenes presentades, és de vint minuts.

### El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats...

### El president

Prego els diputats que vulguin sortir de l'hemicicle que ho facin de pressa, per poder donar la paraula al senyor diputat.

### El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Fa un parell o tres d'anys, l'illustre diputat senyor Salvatella va definir el debat de pressupostos com una casa de cites. Fou, aquella, una definició encertada, perquè en aquells moments algun illustre diputat avui encara membre d'aquesta legislatura i algun altre illustre diputat que ja no és membre d'aquesta legislatura ens adornaven aquest pesat, si més no, debat amb una munió de cites. En reconeixement i homenatge a aquells temps més il·lustrats que els actuals, vaig estar pensant amb quina cita començar el Departament d'Ensenyament, i he de confessar que en tinc dues: una que diu allò de «no és això, companys, no és això», o l'altra, que diu: «no anem bé». Agafin la que vulguin, perquè les dues són estrictament adequades a uns pressupostos del Departament d'Ensenyament que no tenen res a veure amb l'aplicació de la LOGSE ni tenen res a veure amb el compliment del Pla d'inversions.

És clar que, ahir, per art de màgia, per art de ficció pressupostària, el conseller Alavedra ens va explicar que aquesta empresa de la Generalitat que es van inventar anys enrere i que un dia d'aquests tindrà ella sola més pressupost que la resta dels departaments, que es diu GISA, aquesta empresa ara també construiria instituts, i, per tant, que no anéssim a buscar només el pressupost d'ensenyament en el Departament d'Ensenyament, sinó que algunes de les inversions que reclamàvem, que reclamem i que reclamarem les acabarà fent GISA. Com que això va ser una afirmació que no va estar ni quantificada ni territorialitzada —que, per tant, no sabem quants diners GISA hi invertirà ni on, i esperem que amb menys problemes que en alguna part de l'Eix

Transversal, pel que fa a GISA—, nosaltres mantenim el mateix discurs que ja teníem preparat ahir: si en el transcurs del debat de l'articulat i d'altres i baixes, doncs, apareixen més diners per a inversions, en aquell moment tindran el vot favorable per a més diners per a inversions.

El Departament d'Ensenyament és un departament que, del 93 ençà, fins al 97, que s'està debatent ara, va augmentant cada any menys: 6,1 del 93 al 94; 5,9 del 94 al 95; 4,1 del 95 al 96, i 3,5 del 96 al 97. Va augmentant, és cert, però cada vegada va augmentant menys. El que a nosaltres ens preocupa no és que hagi augmentat la seva previsió pressupostària a un nivell semblant del que és la previsió d'inflació, que seria, per tant, el fet de mantenir-se en el pressupost. El que ens preocupa és que les inversions —les podem anar trobant en el capítol sisè— van baixant. Del 93 al 94, les inversions van baixar un 4,7; del 94 al 95 van pujar, van pujar de 2.000 milions —jo recordo que en aquell moment vam mostrar-nos favorables a aquest augment de 2.000 milions—; del 95 al 96 van tornar a baixar, d'un 8,4; però del 96 al 97 ha patit una disminució, patirà una disminució del 34,6, el capítol sisè. És clar, en plena aplicació de la reforma, perquè encara l'estem aplicant —perquè amb algunes alegries de començament de curs semblava que ja l'haguéssim aplicada—, que encara l'estem aplicant, però no només això, sinó amb encara, diguem-ne, tota una part important del Mapa escolar per invertir, per construir, el que no pot ser, el que nosaltres no podem acceptar és aquesta retallada en les inversions.

Jo encara, a més a més, vull aprofitar l'avinentsa per comentar a les senyores i els senyors diputats, i en especial a les senyores i els senyors diputats del Grup de la minoria majoritària que dóna suport al Govern i de les altres minories que també li n'acaben donant, que vam tenir un començament de curs amb problemàtiques centrades en algunes àrees rurals que demanaven una inversió estructural, però que en les darreres setmanes els diputats i les diputades de les minories que no donen suport al Govern que ens dediquem a temes d'ensenyament comencem a rebre tot un llistat reivindicatiu d'àrees urbanes, de gent que en començar el curs el va començar sense problemes, però que estan dient: «han passat aquests mesos, continuem sense la tanca a l'institut», «han passat aquests mesos, continuem fent batxillerat amb cadires i taules de primària», «han passat aquests mesos i continuem superant la *ratio* i el 10% de superació de la *ratio*», etcètera.

Aquesta és la reflexió inicial que els volia fer, que és la que emmarca les nostres esmenes a la totalitat, que la resumia en aquella cita que dedicava, al començament, a l'illustre senyor Salvatella, dient: «no és això, companys i» —si ho volen políticament correctes— «companys, no és això».

Aquest pressupost té notícies positives, aquest pressupost ens dóna notícies positives que jo no voldria oblidar, perquè les hem de remarcar. Per un cantó, l'augment en el funcionament de centres docents no universitaris. Nosaltres, any rere any, els reclamàvem un augment en aquestes partides del funcionament de centres docents no universitaris, i enguany ens hem de felicitar i hem de felicitar el Departament d'Ensenyament per

1984

un augment considerable de 1.000 milions en aquesta partida. En segon lloc, les transferències corrents a corporacions locals, que també tenen un augment important, i, a diferència d'altres departaments, on hem anat o anirem dient que trobem o lamentem una baixa en les transferències a corporacions locals, aquí hi ha hagut un augment important. I, en tercer lloc, les partides dedicades a transport escolar i a menjadors escolars, que tenen un augment també molt important, especialment la partida dedicada a menjador escolar, que es multiplica per tres. Per tant, tres punts del pressupost que trobem positius, perquè compleixen en el seu nivell, aquests tres punts, el que podríem dir les condicions necessàries, mínimes..., és igual, les condicions que nosaltres podríem acceptar de compliment de la reforma pel que fa al funcionament de centres docents, pel que fa a les transferències a corporacions locals i pel que fa a transport escolar i menjadors. L'altra és com pot funcionar el servei o els criteris de la gratuïtat del servei, que vostès saben que no hi estem d'acord, però aquestes partides pressupostàries es podrien acceptar.

*(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)*

Ara bé, hi ha altres partides que ens aporten notícies negatives, que ens dolen i que fan que hàgim de no només mantenir aquesta esmena, sinó que l'hàgim d'emfasitzar. Per un cantó, les inversions en edificis –ja ho he dit abans–, les inversions en edificis: una reducció de 3.756 milions. Amb aquesta reducció no podem complir; no és que no puguem complir el que els grups parlamentaris crèiem que hauria de ser el mínim en el Mapa, sinó que no podem complir *el seu* Mapa, que era molt més mínim que els nostres mínims, i no podem complir aquell acord de construcció a què van arribar amb el Grup Socialista en debats de pressupostos darrers, que vostès saben que nosaltres consideràvem que també era un acord mínim. Ni això poden complir. Les inversions en equipaments escolars tenen una reducció del 57,3%, en equipaments escolars, entre les quals hi ha inversions, per exemple, en material informàtic a les escoles per a utilització docent –57,3%. La conservació i reparació de centres baixa, els cursos de perfeccionament, especialització i postgrau baixen, els serveis educatius i programes d'innovació baixen. Al costat d'aquestes baixes, algunes de molt significatives quantitativament i qualitativament, de molts milions, de milers de milions –les baixes en inversions en edificis, de 3.800 milions; les baixes en equipaments escolars, de 2.300 milions...–, al costat d'aquestes baixes, hi ha unes partides que augmenten i que nosaltres no podem entendre el seu augment al costat d'aquestes baixes. En un pressupost expansiu, en què augmentessin totes les partides, algunes que augmenten les podríem entendre, però al costat d'aquestes baixes importants, en dos aspectes tan clau com són la inversió en edificis i en equipaments escolars, no ho podem entendre. Per un cantó, una partida de vestuari, que augmenta un 672%; la partida de comunicacions telefòniques, un 33%; altres despeses diverses –ahir amb el senyor Codina ja vam discutir aquest tipus de concepte–, un 24,7%; altres indemnitzacions, un 14%; lloguer de béns

mobles de la Direcció General de Centres Docents, que puja de 1.000 pessetes –és a dir, de no res– a 30 milions; lloguer de béns immobles de la mateixa Direcció General de Centres Docents, que puja de 1.000 pessetes a 47 milions, i una dotació per a serveis de nova creació, que puja un 25%. Per tant, són augments que, si fossin augments que anessin paral·lels, amb totes les partides augmentant, no tindríem res a dir-hi, però que en aquest context són augments que ens fan encara significar el nostre dubte.

Amb aquest pressupost, amb aquesta retallada d'inversions, el que nosaltres ens permetem dir és que l'equilibri escola pública - escola privada concertada –com ja li han fet avinent al Departament d'Ensenyament diversos sindicats, com ara li farem avinent, suposo, diversos grups parlamentaris–, que era, vostès ho sabran, un dels objectius del Mapa, que era mantenir l'equilibri, el Mapa partia dient: «Això és el Mapa a Catalunya, d'escola pública - escola privada. Considerem que això és un equilibri. Mantenim-lo.» Nosaltres pensem que aquest equilibri s'ha trencat amb aquests pressupostos, amb l'augment de 4.000 milions, 4.000 milions per a l'ensenyament privat i concertat al costat d'aquesta disminució a l'ensenyament públic que he esmentat.

I no són només aquests conceptes. També hi ha, per exemple, plantejaments territorials: en aquests pressupostos no hi ha inversions d'ensenyament en vint-i-cinc comarques, no hi ha inversions d'ensenyament en vint-i-cinc comarques. Em permetré d'esmerçar temps esmentant les vint-i-cinc, no pas per altra cosa, perquè alguns diputats o algunes diputades s'adonin de quines són aquestes comarques: no hi ha inversions a l'Alta Ribagorça, però tampoc a l'Alt Camp, ni a l'Alt Penedès, ni a l'Alt Urgell; no n'hi ha a l'Anoia, ni al Baix Empordà, ni al Berguedà, ni a la Cerdanya, ni a la Conca de Barberà, ni al Garraf, ni a les Garrigues, ni a la Garrotxa, ni a Osona, ni als dos Pallars, ni al Pla de l'Estany, ni al Pla de l'Urgell, ni al Priorat, ni al Ripollès, ni a la Segarra, ni al Segrià, ni al Solsonès, ni a la Terra Alta, ni a l'Urgell, ni a la Vall d'Aran. Comarques rurals, deprimides, amb poca població, però també comarques en expansió demogràfica, en constant expansió demogràfica; comarques que, d'una manera o altra, han anat passant per la Comissió de Política Cultural –i hi aniran passant– reivindicacions de construccions en infraestructures educatives, algunes d'elles em sembla que, en la consciència de tots, raonades.

De les cinc escoles de primària que avui dia tenim a Catalunya instal·lades totalment, únicament i exclusivament en prefabricats, cap d'elles l'any vinent començarà a veure construït el seu edifici, i potser sí que serà cert allò que deien, que estem a les envistes d'una generació escolar anomenada «prefabricada», perquè haurà començat i acabat els seus estudis en aquest tipus d'instal·lacions. I dels quaranta-sis instituts d'ensenyament secundari que en aquests moments a Catalunya, que en aquests moments a Catalunya o són completament prefabricats, o no només són prefabricats sinó que combinen prefabricats amb edificis cedits per ajuntaments, o només són en edificis cedits per ajuntaments, d'aquests quaranta-sis IES de Catalunya, si aquests pressupostos es compleixen, només cinc, l'any que ve,



veuran iniciat el seu propi edifici. És clar que això té solucions. Nosaltres ja sabem que hi ha solucions. Quina solució s'ha adoptat en molts llocs? L'endeutament dels ajuntaments, l'endeutament dels ajuntaments.

I si em permet que ho exemplifiqui en allò que tinc més fàcil, a l'Ajuntament del qual sóc regidor, a l'Ajuntament del qual sóc regidor ja tenim dos convenis amb Ensenyament i estem a punt de signar el tercer, que vol dir que un institut d'ensenyament secundari i un col·legi públic s'han bastit amb diners anticipats per l'Ajuntament, i un segon institut, que ja fa falta, es signarà conveni; i s'arriba a la paradoxa que en aquests pressupostos hi ha 200 milions per a un institut d'aquesta població, però que no és per al que es començarà a construir; són 200 milions per al que ja està acabat i està en funcionament. I això és l'augment del deute municipal d'aquests ajuntaments que anticipen convenis.

Aleshores, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, a l'espera d'aquestes bones noves que veiem en el debat de l'articulat i a l'espera, doncs, que GISA doni un cop de mà a Ensenyament, hem de dir i hem de lamentar que aquests pressupostos no tan sols no són els pressupostos que esperàvem, sinó que crec realment i honestament que tampoc són els pressupostos de mínims que segurament desitjava el Departament d'Ensenyament. Vostès sabran en la solidaritat entre departaments dintre del Govern, vostès sabran; però des del Grup Parlamentari d'Esquerra aquests no són uns pressupostos que puguem aprovar i no són uns pressupostos –hi insisteixo– que ens facin rebre aquesta allau de peticions que estem començant a rebre un altre cop amb un mínim d'optimisme. Vostès, des del Grup de la majoria, saben que quan ha calgut, en un tema que ens interessa tant com Ensenyament, han tingut el nostre suport, i vostès saben que, quan ha calgut, han tingut la nostra més ferma crítica. Avui és el dia, un dels dies de la nostra més ferma crítica, i la tindran.

Pel que fa a l'Incanop, l'Institut Català de Noves Professions, jo podria reiterar ara el que en vaig dir fa quatre mesos –segons el senyor Aligué– i quatre dies, que abans ho recordava; fa quatre mesos i quatre dies. L'Incanop és d'aquests instituts que en tenim tants; en tenim tants que el diputat senyor Mutjé s'anava fent abans un maldecap entre instituts i ha acabat dient-ne un, Institut Català de Catalunya. Doncs, bé, aquest grup de coses que té la Generalitat al seu voltant i que podrien ser definides amb aquest nom, els instituts catalans de Catalunya, que a mi em recorda tot això de la Renfe i de Telefònica, que sempre havien de posar Espanya al darrere perquè no oblidéssim que eren d'Espanya, doncs bé, d'aquests instituts catalans de Catalunya, Ensenyament en té un, que és l'Institut Català de Noves Professions.

L'Institut Català de Noves Professions, que va perdent diners any rere any, no només perd la inflació sinó que va perdent diners any rere any i que s'ha quedat enguany amb un pressupost de 160 milions. Ja ho vaig dir fa quatre mesos i quatre dies: amb un pressupost de 160 milions, si realment volem dissenyar, estudiar, analitzar, donar una empenta, formar sobre aquelles noves professions que la tecnologia ens aporta, aquelles no-

ves professions sobre el que la indústria de la cultura i la indústria de l'oci ens aporten, amb 160 milions no ho podem fer. I aleshores torna a ser un d'aquests pressupostos gestors que serveixen per funcionar. Aquest és, a més a més –i el senyor Huguet en nom del nostre Grup els ho va dir–, un dels instituts que nosaltres tenim més clar, tenim més clar que té una feina tan important a fer, realment, i un pressupost tan, tan baix, que una de dues coses: o tanquem l'institut o el dotem més. Ja ho podem entendre nosaltres que vostès potser no poden dotar més; doncs, tinguin la valentia de tancar-lo, perquè, a més, estem segurs que per a les noves professions la Generalitat deu fer moltes més coses que l'Incanop, perquè si només les fes l'Incanop, doncs, això... No és això companys, no és això; no anem bé.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

### El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. També té esmenes a aquest Departament el Grup Socialista. Té la paraula per exposar-les el diputat senyor Magí Cadevall.

### El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar aquesta intervenció amb un exercici d'humilitat. Jo, perquè fa anys que estem aquí alguns, pensava que en poca estona podria estudiar el pressupost del Departament d'Ensenyament de 1997, perquè presumia que ja sabia el que passaria –a partir, naturalment, de l'anàlisi del pressupost dels exercicis anteriors–, i em pensava que el que passaria seria el següent: increment de la partida en concerts educatius amb l'escola privada; segon, increment en la despesa del professorat, i tercer, disminució de les inversions en centres públics. I reconec que em vaig equivocar parcialment en un sol dels tres punts, però reconec que em vaig equivocar; perquè realment hi ha hagut un increment de concerts amb l'escola privada, concretament 3.756 milions que suposa un 6,6%. Realment hi ha hagut un increment –i això és positiu– de despesa del professorat, d'un 4,4%, que suposa una quantitat absoluta molt important. Però els haig de reconèixer, senyores diputades i senyors diputats, que mai havia sospitat –repeteixo, mai havia sospitat– que s'atrevisssin a reduir tant i tan dràsticament les inversions en centres docents, amb un 37%; tres vegades més, si no ho he calculat malament, que la disminució mitjana d'inversions en el pressupost global de la Generalitat de Catalunya. I això que diuen que prioritzen Ensenyament.

Això ho va dir el senyor Macià Alavedra; va dir que s'havia prioritzat Ensenyament perquè té un increment –i ho reconec– d'un 3,5%, una dècima més que la mitjana del pressupost de la Generalitat. Ara bé, aquesta xifra, l'examen fred d'aquestes xifres no és suficient, perquè cal considerar altres coses. Primer, la situació en què estem i el moment en què estem de la reforma educativa; segon, les necessitats que existeixen en aquest moment, i tercer, els compromisos contrets. Realment, com ja he reconegut, hi ha hagut un increment de la despesa en professorat –va dir el senyor Macià

1986

Alavedra— degut a la reforma.

Va dir també el senyor Macià Alavedra que la LOGSE era una llei..., que havíem aprovat una llei de països rics. Té segurament el senyor Macià Alavedra la seva part de raó, però jo els voldria recordar —és una llei que també Convergència va aprovar, a part dels socialistes—, jo els voldria recordar que a Catalunya s'ha dissenyat la reforma més cara d'Espanya. Per exemple, el tema dels crèdits variables amb més opcionalitat, amb reducció del nombre d'alumnes, és una cosa potser més avançada, de la qual han presumit i segurament feien bé de presumir-ne, però el que passa és que després n'han de treure la conseqüències econòmiques, i diria que en aquest cas i en el sector de professorat sí que d'alguna manera n'han tret les conseqüències i han complert aquest compromís. Però en el tema de les inversions la disminució de 6.422 milions de pessetes, que suposa un 37%, és una inversió que ja es veu només mirant les xifres que és greu. Per altra banda, jo els diria: no mireu les xifres fredes; mireu la situació. A l'anterior conseller... Ah, per cert, suposo que el senyor conseller tindrà motius molt greus per no assistir i que no és cap acte de protesta contra aquests pressupostos tan migrants, perquè és una persona que sempre ha estat molt amable i molt considerada amb les senyores diputades i senyors diputats. Però jo crec que no sols hauria de faltar com actitud de protesta, sinó que hauria de dimitir per dignitat si no se li soluciona, si no se li arregla alguna cosa en aquests pressupostos.

Bé, doncs, deia que el conseller anterior, el senyor Pujals, va fer una aposta molt arriscada, que és moure tots els alumnes de dotze anys de les escoles de primària el curs 1995-96, estiguessin construïts els nous instituts o no estiguessin construïts, i va fer un pla de transició que entre altres coses comportava l'existència a Catalunya de cinc-cents setanta barracots distribuïts en dues-centes tres escoles. I a això hi va posar un termini en el Pla de construccions, que és l'any 2000. El 80% dels centres, les prioritats 1, 2 i 3, era necessari que estiguessin acabats més o menys tots l'any 2000. Però jo crec que això és una bomba de rellotgeria, i és una bomba de rellotgeria que, a més a més, no podem desactivar; és molt difícil ara tornar enrere i fer tornar aquests nens de dotze anys a les escoles de primària. Per tant, és molt necessari complir el pla de construccions.

El senyor Bargalló ens ha recordat, sense criticar aquesta vegada, un pacte que nosaltres vam fer, que es va traduir en una proposició no de llei, i ho recordo una vegada més perquè vegin que expressem la nostra preocupació, que no és com deia al senyor Nadal el senyor Macià Alavedra: «Bé, vostès fan un discurs esbiaixat de partit perquè ara els toca estar l'oposició.» No: parlem, realment, a partir d'una preocupació real, no? Doncs, nosaltres vam aprovar conjuntament amb Convergència i Unió una proposició no de llei, i una de les coses que havíem pactat és que es faria el pla d'inversions. Bé, ho han complert o no ho han complert? És clar, han complert el fet formal de fer un pla, però el que passa és que no compleixen l'execució del pla; per tant, això és incompliment gravíssim que ens fa ser molt recelosos a l'hora de pactar noves coses. Perquè ja aquest Pla tenia un defecte, un defecte que suposo que no era degut a la

voluntat del Departament d'Ensenyament, sinó de les exigències globals i de la Conselleria d'hisenda. Per complir les necessitats, aquest Pla de construcció necessitava grans inversions el 95, grans inversions el 96 perquè estiguessin els edificis acabats el 2000, i en acabat, el Pla podia descendir en les seves quantitats. En lloc d'això hi havia les mateixes quantitats o un petit increment el 95 i 96, i la punta, la punta grossa havia de ser el 97 i el 98. Aquest Pla, el van aprovar el setembre del 95, quan més o menys ja se sabia tota la història de Maastricht, d'altra banda, eh? No és una cosa que vingui més de lluny.

Jo, quan vaig veure que posaven l'augment dos anys després d'iniciar el Pla, em vaig maliciar una mica, perquè vaig pensar que volien aplicar allò de dir «qui dia passa, any empeny». Però, és clar, això és una mala solució, perquè els dies han anat passant i ara hem arribat ja, encara que hagi tardat dos anys, al 1997. I què ha passat el 1997? Que en lloc de mantenir-se uns milers de pessetes a la baixa per sota el Pla d'inversió, seguint la corba però per sota, el que hi ha hagut el 97 és una caiguda brutal. Per tant, el Pla aquest de construccions ja no serveix per a res, ja no té cap credibilitat. Nosaltres calculem que aquest any hi ha uns 16.000, més de 16.000 milions de diferència entre el compromís del Pla i les inversions que posen; i que acumulat, els tres anys, passen de 22.000 milions. Però els asseguro que això és fent-los un favor, fent un favor al Govern, perquè no descomptem totes aquelles petites inversions —per exemple en tancament d'un centre amb una tanca, que era necessari per a la reforma— que eren inversions no previstes en el Pla. En realitat, les inversions del pressupost haurien de ser les del compromís del Pla d'inversions i bastant més per a aquestes petites obres que no estaven contemplades en el Pla. Per tant, els asseguro que quan donem aquesta xifra, que ens hem desviat 22.000 milions del Pla, ho estem dient amb molta, però amb molta prudència i fent-los un gran favor.

Bé, només els diré que, vejam, annexos d'inversió com aquests que ocupin una sola pàgina jo feia anys que no els veia, i això l'any que hi havia d'haver la màxima aportació al Pla de construccions escolars. D'altra banda, si es prenen la molèstia de mirar, veuran que, en realitat, gran part de les obres són anteriors al Pla de construccions; són projectes que daten del 91, 92, 93; projectes nous del 97 no n'hi ha ni un, zero, eh? I projectes del 96, molts d'ells són obres de reforma i només veig una quantitat important en un institut de Reus que m'acaben de dir, a més a més, que no és nova construcció, sinó reforma d'un edifici. Per tant, el mapa encara està per fer. Nosaltres denunciem, per tant, aquest incompliment, i ho denunciem no només per la molèstia que suposa això que s'ha dit que potser alguns alumnes hauran estudiat tota la secundària en barracots, no ho denunciem només per les incomoditats prolongades que suposa, sinó perquè pensem que si no s'arregla i si no es fa un pla d'emergència, s'arribarà al col·lapse a l'any 2000, perquè amb la senyora Carme Tolosana vam visitar un centre docent dimarts d'aquesta setmana —perquè ens van demanar que hi anéssim, no perquè anem pel món, podríem dir, tractant d'agitar, sinó al revés: a vegades hem d'anar a apagar foc—, doncs, ens

Punt 1

van cridar, i allà realment hi ha tres petits edificis i tres barracots; l'any que ve han d'ingressar en aquest centre cent vint alumnes més, i m'agradaria que algú del Departament d'Ensenyament m'expliqués on aniran l'any que ve els dos barracots de més; si tallaran un carrer i els posaran al mig del carrer. D'altra banda, la incomoditat –encara que deia que no és el principal, el pitjor que jo temo és aquest col·lapse del sistema que tracto d'explicar– és grossa, allà; alguns pares i mares ens deien que els nens tornen a casa amb les mans morades de fred, perquè en aquest tipus d'edificació escolar la calefacció no és bona.

*(El president reprèn la direcció del debat.)*

Bé, nosaltres ens podríem preguntar, llavors, quina és la causa d'aquest desastre. Bé, jo opino que aquest és un tema que supera totalment la responsabilitat del Departament d'Ensenyament. Vejam, aquí ens hem trobat..., jo, sense seguir el president, senyor Pujol, a tots els actes oficials, només als pocs –i potser d'això hauria d'acusar-me'n, no pas lloar-me'n– actes a què acudia el president de la Generalitat i a què jo he assistit –per exemple, la inauguració de curs de totes les universitats, solemnement, la Universitat Pompeu Fabra..., doncs, ha repetit una sèrie de tòpics que, una de dues: o són deguts a la ignorància, o són deguts a voler enganyar. Com que jo penso que no puc suposar que el president de la Generalitat vol enganyar el poble de Catalunya, haig de pensar que té una mala informació, i d'aquí ve que, en acabat, surtin aquests pressupostos. Quins són aquests tòpics?

El primer tòpic és que Catalunya compleix la reforma en un 94% quan altres zones del Ministeri, etcètera, la compleixen en un 50%. Què vol dir amb això? Si hem de dir la veritat, si no es vol enganyar ningú, el que vol dir és que a Catalunya el 94% de nens de dotze anys han estat trets de l'escola primària i han passat a un altre centre, sigui un barracot, sigui un institut, depèn dels casos, no?; i que, en canvi, en altres comunitats autònomes han dit: el 50% que pot anar a instituts dignes se'n va als instituts, i l'altre 50% es queda a l'escola primària, això sí, fent els plans d'estudi nous, perquè no crec que en aquest sentit cap comunitat autònoma ni cap administració incompleixi la reforma en l'escola primària. Jo ja sé que és un problema tenir la mateixa etapa en dos centres separats, però m'agradaria que em diguessin a quants centres de Catalunya –i els puc donar noms– hi ha escoles de primària en tres centres diferents, a quants llocs de Catalunya hi ha instituts partits en centres diferents. Fins i tot, abans de la reforma, no havien sentit parlar d'una cosa que es deia «extensions d'institut de secundària»? I què volia dir allò? Volia dir un altre local per al mateix institut. I si el criteri fos purament aquest, de local, cap escola privada compleix la reforma, perquè estan sortint en el butlletí generoses aprovacions de centres privats emplaçats oficialment en dos locals diferents. Però aquesta aposta que aquí s'ha fet jo penso que seria perfecta..., vull dir, jo no ho critico, això de dir: «El 94% dels nens, a l'institut, aquest curs, perquè puguin fer la secundària tots junts en un sol centre.» Això seria perfecte si hi hagués els instituts fets. És dubtós –potser és bo, però és dubtós, es pot opinar– si s'han d'escolaritzar en 570 barra-

cots i no sé quants edificis provisionals. Ara, això serà un desastre si no compleixen el Pla de construccions.

El segon tòpic que ha repetit el president de la Generalitat és que tenim la millor arquitectura escolar del món. D'això, ja prefereixo no parlar-ne, perquè això no és que sigui ignorància o ganes d'enganyar: és que això és una provocació. A aquests pares, per exemple, que deien que tornen amb les mans moradenques a casa, que els vagin a explicar que tenim la millora arquitectura escolar de Catalunya! Jo reconec una cosa, també, aquí: que, així com abans el Ministeri tenia un arquitecte oficial que feia uns edificis absurds, uniformes, tots iguals, a tot arreu, aquí s'ha tingut la gràcia d'encarregar-ho a bons arquitectes i a arquitectes diferents i que, per tant, hi ha centres, a Catalunya, que tenen bona arquitectura i que poden tenir premis de disseny; això, no ho nego en absolut. Però trobo que el president de la Generalitat, quan hi ha aquesta situació d'emergència, hauria de ser molt prudent a l'hora d'anar repetint –perquè li he sentit dir més d'una vegada– que tenim la millor arquitectura escolar de Catalunya.

I, del tercer tòpic, ja més val no parlar-ne. Allò de dir: «El Tony Blair vol trenta alumnes per aula, i aquí en tenim vint-i-cinc.» Bé, a la secundària obligatòria –que és el tema principal, perquè és el que ara..., el nombre d'alumnes són trenta. Però és que ens van enviar a tots els diputats de la Comissió de Cultura un informe de la Inspecció, a conseqüència d'una resolució de la Comissió, que deia que més del 30% de les escoles públiques i privades superaven aquesta *ratio*. Per tant, escolti, si tots els diputats podem saber això, per què no ho pot saber el Govern?

Per tant, una mica, què és el que proposem? –i acabo. Nosaltres proposem realitzar un pla d'emergència de construccions escolars, un pla que no pot ser com l'actual, que no hi ha dates. Hi ha d'haver una data de començament i una data d'acabament. Allò important, en realitat, és en quina data aquest edifici ja no pot passar i ha de ser acabat, i, a partir d'aquí, calcular la data de començament.

El segon tema: com que sabem que, d'avui per demà, no ens poden entregar aquesta llista, voldríem que s'informés el Parlament, en un termini de dos mesos, i també el Consell Escolar de Catalunya, perquè van informar d'un pla de construccions que no serveix, que no compleixen, que està depassat.

Tercer, nosaltres, si vostès no troben altres recursos –si els troben, ho retirariem–, si no troben altres recursos, pensem que en aquest moment s'han de rebaixar o suprimir les subvencions que no són obligatòries; per exemple, el parvulari. Aquesta és una mesura política, una prioritat política que vostès tenen, i que de vegades diem: «El PP està molt a la dreta» (*remor de veus*), però el PP, en moltes administracions del PP, no han fet aquesta subvenció, que no és a la gratuïtat, als parvularis privats. Doncs, si vostès ho segueixen perquè tenen diners, molt bé; però si diuen: «No podem fer les construccions públiques, de les escoles públiques, que són absolutament necessàries», prescindeixin, per favor, d'aquestes partides que no són legalment obligatòries.

1988

I, finalment, revisin el compliment dels concerts escolars. Vostès saben perfectament –i, per saber-ho, només han d'agafar el telèfon i preguntar– que hi ha molts centres concertats que no compleixin la llei, que cobren una quantitat per entrar, que cobren matrícula i que cobren mensualitats il·legals. És perfectament legítim, en aquest país, que un titular de centre vulgui fer un centre elitista. Això està molt bé; n'hi han, no ho podem criticar. En el que no estem d'acord és que es pagui amb els diners de tots i, sobretot, que es pagui en un any que vostès diuen: «La situació és dolenta i hem de rebaixar un 37% les construccions.»

L'esmena de GISA. Nosaltres hi estaríem d'acord; sabem que en aquesta esmena no es pot posar el llistat de centres, però sí que demanaríem un compromís de donar informació en un termini raonable; per exemple, un parell de mesos. El que no pot ser és que, amb aquesta esmena, estiguem o estiguin ensenyant la mateixa pastanaga a tots els centres escolars de Catalunya que falten per fer.

Evidentment, en el pressupost hi ha altres temes. Si jo m'he dedicat quasi exclusivament a la inversió, és –ho dic de veritat– perquè penso que és un tema important. M'haguera agradat..., no que hi hagués el conseller d'educació, perquè estic segur que ell el que voldria són uns bons pressupostos; m'agradaria que hi hagués hagut el senyor Trias, el senyor Macià Alavedra, i pregaria als senyors diputats i diputades presents de Convergència i Unió que, si alguna cosa del que he dit els sembla que té un mínim de fonament i de realitat, transmetin al Govern aquesta preocupació.

I dels altres temes només voldria dir una cosa, per exemple, perquè no pensin que menyspreem els altres temes. Disminueix el programa escola-treball un 37%, 546 milions. Probablement és, potser, raonable que disminueixin les dietes que es donaven als alumnes que feien pràctiques amb l'antic sistema de formació professional, que es va canviant. Ara, el que no és raonable és que no s'atenguin noves necessitats. Per exemple, els programes que se'n diuen..., o cursos de garantia social per poder inserir en el món del treball aquests que no han tret el certificat d'estudis de secundària és una cosa urgent i s'està fent poc.

Sobre l'Institut Català de Noves Professions –i acabo–, jo repeteixo el que ha dit el senyor Josep Bargalló. És a dir, aquí hi ha un dilema: o realment revitalitzen aquest institut, o, per racionalitat de l'Administració, les funcions bones que faci, les pot fer un altre organisme, segurament amb un cost més baix. Per tant, una de dues: o realment el revitalitzen o el tanquen. Sembla que no volen fer cap de les dues coses; ho lamentem molt, i per això mantenim aquesta esmena.

Gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, per un temps de vint minuts, té la paraula el senyor Xavier Bosch.

### El Sr. Bosch i García

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Departament d'Ensenyament proposa un pressupost per a l'any 1997 de 311.237 milions de pessetes, cosa que significa un augment del tres i mig per cent respecte a l'any 96, l'any que som. Aquesta xifra, emmarcada en uns pressupostos de contenció, pot semblar important si tenim com a única referència la fredor dels números matemàtics. Afortunadament, almenys pel que fa al nostre Grup, els paràmetres pels quals cal analitzar i analitzem les necessitats del sistema educatiu al nostre país van més enllà d'un inexpressiu tant per cent. És justament en funció d'aquests paràmetres que justificaré aquesta esmena a la totalitat.

Coincidim amb vostès quan diuen que cal aconseguir per a Catalunya un sistema educatiu que estigui al servei de la nostra realitat socioeconòmica; que pugui afrontar amb garantia de qualitat el repte que suposa la integració a Europa; que ajudi a dur endavant el procés de reconstrucció nacional, i que alhora sigui innovador i competitiu. Aquest sistema educatiu està, ara com ara, necessàriament condicionat per l'aplicació de la reforma educativa, configurada per la Llei d'ordenació general del sistema educatiu, la LOGSE, una aplicació que ha de finalitzar l'any 2000 però que ja està funcionant, com bé vostès saben, al cent per cent en l'ensenyament infantil i primari i que el curs vinent ho estarà ja pràcticament a tot l'ensenyament secundari obligatori. Com tota reforma d'un sistema educatiu, i més encara en aquesta en la qual es modifiquen substancialment l'estructura escolar i els principis psicopedagògics del procés d'ensenyament-aprenentatge, cal preveure i, per tant, cal planificar les necessitats pressupostàries al llarg de tota la seva aplicació per tal d'evitar un trencament en aquest procés d'aplicació, que, en aquest cas, seria de no retorn, donat l'abast i la complexitat d'aquesta aplicació.

Permetin-me que aprofiti aquesta intervenció –tot i que no és l'objecte del debat– per lamentar que el Govern no hagi elaborat una llei específica del finançament del sistema educatiu de Catalunya. El fet de tenir garantit aquest finançament convindran amb mi que no només tranquil·litza qui els parla, sinó que tranquil·litza el conjunt de la comunitat educativa: pares, mares, alumnat i professorat. I dic bé, «tranquil·litza», perquè les xifres que vostès ens han presentat més aviat tendiran a generar preocupació i desconfiança que no pas optimitisme per encarar aquest nou sistema educatiu.

M'agradaria remarcar, amb tot, tres aspectes que pel nostre Grup són especialment importants en considerar aquest pressupost: les partides destinades a inversions en edificis i en mobiliari i estris; les partides destinades a la formació del professorat i a la innovació educativa, i les partides destinades a personal docent. I justament em vull aturar en aquestes partides perquè són precisament les que més importància tenen en aquest nou sistema educatiu.

Vull recordar, com ja he apuntat abans, que aquest canvi educatiu comporta un canvi estructural, sobretot a l'ensenyament secundari, que no només rep l'alumnat dos anys abans, amb l'ampliació d'espai que això im-

plica, sinó que pretén modificar de dalt a baix tot l'ensenyament secundari i, en especial, la formació professional, la qual cosa comporta unes més que òbvies necessitats d'infraestructura en espais i en dotació de mobiliari. Doncs bé, si ens centrem en el primer aspecte, «Construccions i mobiliari», les inversions en edificis passen d'11.843 milions l'any 96 a 8.087 l'any 97, «només» —entre cometes, i si em permeten el cinisme— un 32% menys, comptat en pessetes corrents. Per a «Inversions en mobiliari i estris», tornem a perdre respecte a l'any passat un —també entre cometes— «insignificant» 57,3%: es redueix de 1.338 milions, en passar de 2.300 l'any 96 a 982 el 97. I per a «Conservació i reparació de centres» tornem a disminuir de 15 milions de pessetes; en aquest cas, la xifra és menor perquè la partida també és menor.

No millora la situació si parlem de la formació del professorat i del necessari reciclatge que també comporta l'aplicació de la LOGSE. Mirin, encara que estic plenament convençut de la professionalitat i capacitat del professorat que tenim als centres, no vol dir que aquest professorat no tingui la necessitat d'adequar els seus coneixements i les seves titulacions a les noves demandes pel que fa als nous continguts i les noves metodologies. Perfecte. El pressupost que vostès ens presenten recull una retallada d'un 8% per a cursos de perfeccionament, especialització i postgrau, i un 10% menys pel que fa a beques i ajuts per a la formació del professorat.

Voldria també referir-me al darrer dels tres aspectes centrals que ens obliguen a presentar aquesta esmena a la totalitat: els recursos humans que són necessaris per tirar endavant la reforma. Sóc plenament conscient de l'increment del nombre de professorat, aproximadament mil cinc-cents professors nous per a l'ensenyament públic, que es desprenen d'aquest pressupost, i tot i que en aquest sentit vull reconèixer l'esforç econòmic que això representa, el meu Grup no comparteix els criteris del Departament a l'hora de fixar les plantilles tipus que han de tenir els centres educatius públics i que condicionen aquestes partides del capítol 1. I no em diguin, des de Convergència i Unió, que han arribat a un acord amb els sindicats de mestres, perquè això no és veritat. En tot cas, han arribat a un acord amb dues forces sindicals que no representen ni el 50% de la representació sindical de la Mesa de negociació. En aquest sentit, l'atenció a la diversitat, la flexibilitat del currículum, l'atenció individualitzada i la tasca de coordinació i d'orientació requereix, segons el meu Grup, més recursos humans dels que es poden desprendre del capítol 1 d'aquest pressupost.

I mirin: tot i que són, com ja he dit abans, prou preocupants aquestes retallades respecte a l'any passat, vull cridar l'atenció de les senyories, per tal que facin memòria i recordin el debat de pressupostos de l'any 96. De fet, no gaire memòria, ja que fa tot just quatre mesos que els grups de l'oposició ens queixàvem exactament del mateix: els pressupostos de l'any 96 presentaven unes partides notablement reduïdes respecte a les de l'any 95, almenys pel que fa a aquests aspectes que he citat com a vitals per a la correcta aplicació de la reforma educativa. Entendran, senyories, que si any que

passa, any que es redueixen partides bàsiques pel que fa a l'ensenyament, tot i que en xifres absolutes l'increment sigui positiu, difícilment aconseguirem l'objectiu d'assolir un sistema educatiu que estigui al servei de la nostra realitat socioeconòmica i que pugui afrontar amb garantia de qualitat el repte que suposa la integració a Europa, que ajudi a dur endavant el procés de reconstrucció nacional i que, alhora, sigui innovador i competitiu; en definitiva, el sistema educatiu que Catalunya i la seva ciutadania es mereix.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i per un temps de vint minuts, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

### La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, aquesta intervenció acumula les esmenes a la totalitat al Departament d'Ensenyament i a la totalitat a l'Institut de Noves Professions. He de començar dient que estic d'acord, pràcticament, amb la totalitat de les observacions fetes als pressupostos pels diputats que m'han precedit. Intentaré no repetir-me, encara que en alguns aspectes serà inevitable.

En el debat dels pressupostos del 96, vaig basar-me fonamentalment en l'anàlisi acurada dels objectius que proposava el Departament d'Ensenyament i la seva traducció en les partides pressupostàries, de tal manera que, a més de la pertinència o no d'aquests objectius, es pogués demostrar la coherència entre allò que es diu que cal fer i els mitjans que es posen per assolir-ho.

Ara, tot i que també parlaré de la coherència interna i l'eficàcia, justificaré aquesta esmena a la totalitat a partir del model educatiu, de la concepció del sistema educatiu en el seu sentit més ampli que té el Govern de la Generalitat i que jo crec que s'expressa en aquests pressupostos. Per nosaltres, Iniciativa - Els Verds, l'educació ha de canviar en la seva funció tradicional de ser transmissora de valors establerts per esdevenir una eina crítica i emancipadora de les persones i la societat: optem per un model d'escola comprensiva, que eduqui en el respecte a la diversitat, arrelada al poble, a la ciutat i al país, respectuosa amb el medi, relacionada amb el món productiu, capaç de respondre a les noves necessitats d'un món canviant i solidària amb els pobles subdesenvolupats i marginats pels models econòmics i socials dominants.

L'instrument per aconseguir que això sigui possible és un sistema educatiu ben estructurat, comprensiu i no segregador, que nosaltres entenem que la LOGSE —lleï que nosaltres també vam votar— articula correctament, a més, naturalment, de fer altres aportacions, que són la resta del contingut de la reforma. I cal també, perquè això sigui cert, el que acabo d'esmentar, una gestió d'aquest sistema educatiu basada en els principis d'eficàcia i eficiència, naturalment, però molt i molt centralment en el principi d'equitat. El primer que cal assenyalar és que aquests principis no es compleixen,

1990

ja que aquest sistema educatiu es presenta segregat: d'una banda, les universitats i la recerca; d'altra, els nivells no universitaris i, en tercer lloc, l'educació d'adults dependent del Departament de Benestar Social.

Eficàcia, difícil; difícil d'aconseguir perquè se separen nivells educatius que tenen continuïtat lògica i estructural –la secundària postobligatòria i els nivells universitaris– i l'accés a una mateixa titulació –el graduat escolar de l'EGB anterior, ara el certificat d'educació secundària obligatòria, que es pot obtenir per dos camins molt diferents. Eficiència? No. Ja s'ha dit moltes vegades que ens estalviaríem recursos integrant tots aquests nivells al Departament d'Ensenyament. Equitat? Tampoc. Un cop més, dues línies d'actuació: la normalitzada i la que s'adreça als altres, als que no han pogut, en el moment teòricament més adient, completar la seva formació bàsica, dependent, com no podia ser d'altra manera –i com acabo de dir– del Departament de Benestar Social.

I com s'aplica la reforma? Els objectius quantitatius, és a dir, l'extensió de l'escolaritat per baix, podríem dir, els nivells no obligatoris, zero - tres i tres - sis, amb un curiós sentit de l'equitat. Es mantenen les subvencions a les llars d'infants privades, amb un nul o escassíssim control, però es disminueix d'un 2,7% la partida de despeses de funcionament de les misèrrimes quarantadues llars dependents del Departament d'Ensenyament per a tot Catalunya. No sembla molt equitatiu, aquest repartiment.

Pel que fa a tres - sis, s'ha estès l'aula de tres anys a la majoria dels centres públics; correcte. Però es manté la subvenció als centres concertats d'aquest nivell no obligatori, sense cap discriminació positiva. Podria tenir sentit, aquesta subvenció, si s'adrecés a centres que atenguessin població marginal o zones deprimides socialment, però és que els barris de la Mina, de Sant Adrià; de Sant Roc, de Badalona; de la Font Santa de Cornellà, els Mangraners de Lleida, Sant Cosme, del Prat, o Vila-roja, de Girona, per esmentar-ne uns quants, o els pobles petits de les comarques deprimides que ha enumerat el diputat que m'ha precedit, senyor Bargalló, no atreuen l'escola concertada, allí no hi vol anar l'escola privada. Equitat? No. Cap equitat: un nou element de discriminació.

L'altre extrem de l'extensió de l'escolaritat és l'aplicació de la secundària obligatòria, l'ESO. Per fer-ho en condicions de qualitat, cal posar atenció a tres aspectes: el personal necessari, la formació i els temes d'innovació educativa, i unes correctes instal·lacions.

Primer aspecte, el del personal necessari. Podem deduir que es compliran els acords de plantilles al sector públic i al concertat, per l'increment de les partides corresponents als capítols 1 i 6, amb sengles increments d'un 3,3% i d'un 6,6 respectivament.

I pel que fa a la innovació i la formació: doncs, pel que fa a la formació del professorat, la partida de 1.377 milions es congela un altre any, després d'una important reducció el 1995. A més, augmenta la gestió centralitzada de la formació en un 7,2%, mentre es redueix l'assignada a grups de mestres, universitats i ajuts indi-

viduals. Curiosament aquí, a la societat civil no se li té la confiança que tan sovint s'esmenta en els discursos del Govern.

Aquesta congelació, juntament amb la centralització, vol dir que Ensenyament deixa de banda les necessitats formatives dels centres i del professorat, aprofundint en una gestió dirigista de pocs recursos disponibles, en contradicció amb l'autonomia que la LOGSE aconsella en aquest apartat.

Un cop més es constata el menysteniment d'aspectes qualitatius de la reforma per part del Departament, atès que la formació del professorat, lligada a la pràctica quotidiana és una necessitat evident. Entre les partides que incorporen retallades significatives, cal destacar, també, l'aprenentatge de llengües estrangeres, un 25% de reducció; beques i ajuts, un 9,7 de reducció, i les subvencions a institucions per a formació, un 5,3.

I què dir de la innovació? Doncs, la subvenció a projectes educatius pateix una reducció del 66%, i resten uns testimonials 10 milions: es congelen 47 milions del Programa d'innovació educativa; el Programa escola - treball es redueix un 38%, i no es doten programes de garantia social. Aquest no és el tractament pressupostari dels paràmetres més importants; resulta sorprenent, sobretot, quan en la descripció general dels objectius que fa el Departament es manté la mateixa formulació que es feia en els pressupostos anteriors i que jo mateixa vaig manifestar des d'aquesta tribuna com a sorprenent. Deia: «Després d'una primera etapa en què la tasca del Govern de la Generalitat s'ha adreçat necessàriament a completar els greus dèficits d'infraestructura existents» –és a dir, consideren que els problemes d'infraestructura estan resolts, oh!, sorpresa–, «l'extensió de l'escolarització» –que encara no s'ha realitzat, perquè encara no hem generalitzat del tot l'obligatòria, l'ensenyament secundari obligatori– «i l'enfortiment de la tradició pedagògica en els centres docents i en la preparació de l'adequada concepció i aplicació de la reforma educativa, configurada per la LOGSE, ens trobem ara en un període que, tot i mantenir i potenciar els principis indicats, incidirà en la millora de la qualitat de l'ensenyament.» Doncs, no precisament.

I a partir d'aquí és quan entrem en el tercer aspecte: el de les instal·lacions adequades que, pel tractament que rep en aquests pressupostos, mereixeria per ell sol una esmena a la totalitat.

En el capítol 6, d'inversions reals, les partides destinades a la construcció o ampliació de centres docents no es compleixen ni de lluny els compromisos del Departament contrets amb la comunitat educativa, amb els ajuntaments –que, per cert, també en el capítol 6, les obres per a centres docents no universitaris se'ls disminueix la partida de 1.100 milions– ni tampoc els compromisos adquirits amb aquest Departament.

Quan, de les cinc prioritats que recollia el Mapa escolar, el Pla plurianual 1995-2000, aprovat pel Govern el 29 d'agost, com ha recordat el senyor Cadevall, quan ja teníem l'horitzó de Maastricht ben a prop, les reduïa a tres –per tant, a allò més necessari–, ens trobem ara que d'aquestes tres, la primera, la prioritat u, té un altíssim

incompliment, i aquesta prioritat podríem qualificar-la d'urgent i imprescindible.

En una comparació –no m'hi detindré massa, perquè aquest és un tema que ha estat exhaustivament tractat pels que m'han precedit, però és inevitable tornar-ne a parlar, ni que sigui en números globals–, el compliment de les inversions del compromís d'inversions del Pla plurianual era d'un 88% l'any passat, que caldria veure, com a mínim, el compromís pressupostari, que després, veient com van, de bell nou, les inversions, ens trobem encara qüestions de l'any passat que no han estat resoltes, però és que, enguany, es cobreix un 38% –un 38% del compromís adquirit. I, a més, un 38% que inclou temes com els de la provisionalitat. És a dir, que, d'edificis i altres construccions estrictament, el que són construccions, encara es redueix més. Deien en intervencions anteriors que potser hi hauria nens que no haurien conegut, en acabar l'obligatòria, un institut. No és «potser», ja és ara! En els llocs on es va avançar la reforma, ja hi ha nois i noies que acabaran l'ensenyament obligatori sense haver sabut què és un institut.

És clar, aquí tenim també una reflexió molt simple: és que és impossible aplicar la reforma, que amplia l'escolaritat obligatòria, que, per tant, atén més alumnes i que es marca reptes de qualitat imprescindibles també per a la convergència europea, sense un increment de la despesa. Per nosaltres, la formació dels infants i de les joves i els joves és la base fonamental per al progrés col·lectiu i la dignitat individual. Si aquestes condicions de qualitat necessària es veuen limitadíssimes –com ho seran, si aquests pressupostos tiren endavant com estan ara–, tornarem a tenir un greuge comparatiu pel que afecta l'escola pública: ni equitat entre individus, ni entre sectors socials; ni equitat entre territoris, ja que també s'incompleix l'objectiu tan repetit de l'equilibri territorial.

És per això que demano que es voti favorablement aquesta esmena a la totalitat. Però, en qualsevol cas, demano també al Govern que consideri seriosament què voldrà dir l'aplicació d'aquests pressupostos: conflictivitat amb la comunitat educativa, decepció respecte a la reforma, desconfiança cap a l'Administració educativa, cap a allò públic. Donin, sisplau, una resposta satisfactòria amb un pla d'urgència, amb la utilització de GISA; busquin vostès la solució, però no deixin aquests pressupostos d'Ensenyament com estan ara.

Finalment, l'esmena a l'Incanop. De bell nou, puc dir allò que vaig dir fa uns mesos: possibilitats, totes; realitzacions, nul·les. Si el mantenim com fins ara, jo penso que si el mantenim com fins ara s'ha mantingut, aquest Institut és un luxe sumptuari, i si a més hi afegim el fet que no s'ha creat encara el Consell Català de la Formació Professional que coordini les accions que es fan en aquest terreny, tenim una altra expectativa importantíssima de la reforma –un canvi de l'FP– no complerta. Això sí, en els pressupostos del Departament, apareix una nova partida –no molt important, també és cert– que respon a un títol tan genèric com «Centres d'innovació de l'FP», adreçada a centres privats, naturalment. Realment, estem davant d'un altre model educatiu que no és el que nosaltres compartim.

Per tot això, demano també el seu vot favorable a aquesta segona esmena que avui els presento.

Moltes gràcies.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra i per un temps màxim de vuitanta minuts, té la paraula el diputat senyor Jaume Jané.

### El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me fer una prèvia: senyor Cadevall, el conseller d'Ensenyament, no hi ha cap motiu greu perquè no estigui aquí amb nosaltres; sí que hi han motius que en aquest moment la seva actuació correspon a algunes de les inquietuds que vós mateix heu expressat. Entre nosaltres sí que comptem amb la presència del secretari general del Departament, així com del responsable de Relacions Institucionals del mateix Departament, i comptem amb el *Diari de Sessions*; per tant, l'encàrrec de passar per part nostra al conseller algunes de les interessants coses que vós mateix heu expressat us ben asseguro que li arribarà.

El senyor Bargalló i tots els altres membres dels grups parlamentaris que ens han precedit i els que no han fet ús de la paraula, el que sí que voldríem és poder seguir comptant amb ells per les seves aportacions a favor de l'ensenyament del nostre país. I deixin-me també manifestar que tota ampolla, tot got es pot veure mig buit o mig ple, i evidentment que nosaltres tenim l'obligació de veure'l mig ple perquè ens està costant, al nostre país i a qui en aquest moment té les obligacions de Govern, gran esforç i, a la vegada, per part del nostre Govern i del nostre Grup Parlamentari, molt de compromís. Nosaltres creiem que hem anat superant la posta en marxa, i ara ens cal optimitzar i racionalitzar tant espais com recursos humans, amb dignitat però de manera totalment austera.

Ahir, en el debat de l'esmena a la totalitat al Projecte de llei de pressupostos, el diputat senyor Nadal ens recordava que en aquest moment el nostre Grup Parlamentari, els dos partits que el formem, que integrem la coalició, estem amb un pacte amb el Govern central, amb el Partit Popular. Jo recordaria, la LOGSE, amb qui la vàrem pactar. En aquest moment, l'estem acomplint, i l'estem acomplint amb quotes semblants a Euskadi, quan el nostre finançament és ben diferent, almenys per ara. En el territori MEC, evidentment, en pressupostos del Govern precedent, pressupostos de qui va, màximament, impulsar la LOGSE, estan molt per sota del compliment del nostre país, del nostre Govern.

Jo em referiré molt, simplement per fer memòria a tots vostès, a la intervenció que en dia d'ahir va tenir el conseller Alavedra, perquè ens va manifestar ell, d'una manera contundent, el compromís del Govern tant en ensenyament com en universitats. Ell ens parlava d'una globalitat de mitjana d'un 4% d'increment en els pressupostos d'enguany; que, d'aquesta mitjana, 3,5 correspon a un increment a Ensenyament i un 5,9% a l'increment d'universitats. Ens parlava dels increments –i algunes de les intervencions precedents així també ho

1992

han manifestat— en serveis propis, en transferències corrents a consells comarcals, a administracions locals i, evidentment, també a centres concertats. I em sembla que val la pena recordar que el conseller Alavedra ahir ens va manifestar, ens va anunciar, en definitiva, una esmena a GISA que pot ajudar, aquesta esmena a GISA, a donar un pas prou important en tot el tema d'inversions, que tant, a uns i els altres, ens segueix preocupant.

Aquests pressupostos, nosaltres hem de creure que han de ser suficients. El Govern haurà de complir els seus compromisos aplicant-los, aplicant els pressupostos que dotarem per llei, i també per acords del Govern, convenients i complementaris. Jo recordaria, amb allò de les cites, un gran mestre de casa nostra, un gran pensador, en Raimon Galí, quan ens esmentava que «sota un arbre, si hi ha un mestre, es pot fer una gran escola». Evidentment que això no ho podem utilitzar com a excusa, ni molt menys com a justificació del tema d'inversions. Però que no caiguéssim també una altra vegada en l'errada de creure'ns que, el tema d'educació, el resoldrem en algun país —en el nostre també— només amb pressupostos, només amb diners. En aquest Parlament s'ha dit més d'una vegada que la clau de volta del sistema, de tot sistema, de qualsevol sistema, d'aquest que estem compromesos a aplicar, en definitiva, la clau de volta del sistema educatiu és el seu professorat. El conseller Alavedra ahir ens deia que en el capítol 1 de la Generalitat de Catalunya —i ens va explicar el perquè— hi havia un increment del 7,3% destinat a personal. La plantilla d'Ensenyament té un increment del 4,5%, que això és, diríem, un clar tret d'aplicació de la LOGSE. Per què? Doncs, perquè es complirà, es pretenen complir, amb aquest increment del 4,5%, acords de plantilles en el sector públic, la consolidació per a tot l'any 1997 de les 1.383 dotacions de l'inici de curs del 96-97, i, a més a més, se'ns indicava ahir mateix un mínim de 257 places noves. En recursos humans, ja ho hem magnificat.

En el tema dels concerts educatius, hi tornem a ser una altra vegada; en aquest Parlament n'hem parlat més d'una vegada. Evidentment que l'opció de programa electoral i de programa de govern de la nostra coalició és una opció en què propugnem —i estem fent obra de govern— un sistema d'ensenyament mixt, però això no avala els concerts educatius; aquesta és una opció del nostre Grup, del nostre Govern. El que sí que avala la qüestió dels concerts educatius és la Constitució, la LODE i la LOGSE. A la Constitució era una correlació de forces la que propugnava des de la sortida de la dictadura un text constitucional, i després era aquesta mateixa correlació de forces que propugnàvem un Estatut per al nostre país. Amb la LODE i la LOGSE, tots recordem quina era la majoria a les Corts Generals de l'Estat.

En l'article 6 d'aquest Projecte de llei en què estem intentant salvar els esculls de les esmenes a la totalitat per arribar a la discussió del seu articulat i de les seves partides, en l'article 6 d'aquest Projecte de llei que estem avui debatent hi han dos crèdits ampliables..., és el que correspon a crèdits ampliables, i n'hi han dos que estan aplicats a Ensenyament: el crèdit 06.04.480.01,

en funció dels mòduls econòmics, dels concerts educatius aprovats per la Llei de pressupostos generals de l'Estat per al 1997, i també, a més a més..., i aquest increment a casa nostra correspon a un 6,7% del precedent, de 1996, que són per a mòduls de funcionament, que els fixa el Ministerio de Educación y Cultura i la Llei de pressupostos de l'Estat, per l'analogia retributiva del personal d'aquests centres concertats i també per la implantació de l'ESO, que té com a etapa obligatòria, evidentment, una implicació en aquells centres que tenim concertada la primària..., segueixen els seus alumnes, els alumnes que són fills d'aquells pares que precisament han triat aquests centres per a l'educació dels seus fills, d'acord amb les lleis constitucionals d'aquest país, per la implantació de l'ESO. També figura com a ampliable el crèdit 05.462.01, en funció de la matriculació del proper curs 97-98, en aplicació de la mateixa LOGSE.

Referit a les despeses de transport, menjador escolar, que augmenten un 41,6%, jo no m'hi refereixo, ja que de manera ben clara els diputats que han presentat les esmenes a la totalitat s'hi han referit.

La despesa en formació del professorat..., no oblidem que hi ha tota una feina ja feta, que no comencem de zero amb la formació específica de cara a la reforma per al professorat. Tant el professorat de l'escola pública com el professorat de l'escola privada, potser amb quanties diferents, però ja han superat en esforç personal —que no sé si la nostra societat està massa disposada sempre a agrair-ho—, ja han superat etapes ben decisives per a aquesta implantació de la reforma, i, per tant, és lògic que hi hagi una contenció en la seva despesa.

En el tema d'Incanop, el conseller Alavedra ahir ens magnificava també que no confonguéssim pressupostos i objectius i resultats de gestió, que en més d'un organisme de Govern no té per què haver-hi una correlació; que hi ha organismes de govern, hi ha entitats de govern en què la gestió és d'uns resultats evidents i, en canvi, el seu pressupost pot ser minso. (*Remor de veus.*)

Mentre ahir i avui proclamàvem des d'aquesta tribuna la desaparició, com una de les mesures possibles, de l'Incanop, en la seu del Departament d'Ensenyament s'estava preparant i organitzant, amb una aflluència de persones...

### El president

Guardin silenci, sisplau!

### El Sr. Jané i Bel

...gràcies, senyor president—, amb una aflluència de persones compromeses amb l'educació en aquests aspectes concrets que l'Incanop està promovent —tal profusió de persones que van haver d'habilitar una sala annexa amb comunicació amb vídeo per poder també intervenir, ja que era en torns de taules rodones i, per tant, amb col·loqui—, hi havia una jornada sobre «La formació del segle XXI, les competències clau», amb intervencions de responsables del Cedefop, i aquestes competències clau es debatien en el marc d'Espanya, en el marc de Bèlgica, en el marc d'Alemanya, en el



marc de Dinamarca, d'Itàlia, de la Gran Bretanya, del País Basc i de Catalunya. (*Persisteix la remor de veus.*)

### El president

Sisplau, guardin silenci!

### El Sr. Jané i Bel

Fa molt de temps que estudiem les necessitats pressupostàries. El finançament de la reforma és tot un repte i una gran incògnita. Pensem –i creiem que pensem bé– que aquest pressupost, el que posarem, posem a la consideració de tots vostès, del qual estan, en aquest moment, debatent-se esmenes a la seva totalitat, serà suficient –suficient–, el farem suficient. Estem disposats a complir els nostres compromisos amb Maastricht i amb la mateixa LOGSE. És que hi ha algun grup polític que vol quedar al marge de les polítiques necessàries per a la integració europea? És que hi ha algun grup que no s'apuntava i no se segueix apuntant a l'austeritat? Doncs, ara és l'hora d'anar-la aplicant, i també en ensenyament i a casa nostra. I qui l'ha d'aplicar, en definitiva, és el nostre Govern, el Govern de Catalunya, que és el resultat de les darreres eleccions, i el nostre Grup Parlamentari, per tant, li seguirem donant suport i votarem en contra de les esmenes presentades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació del conjunt de totes les esmenes del Departament d'Ensenyament. (*Forta remor de veus.*) Esperarem un moment que els senyors diputats ocupin els seus escons. (*Pausa.*) Si us plau, seguim.

Iniciem la votació.

El resultat de la votació suposa que les esmenes a la totalitat han estat refusades per 58 vots en contra, 48 vots a favor i 1 abstenció.

Per favor, un moment de silenci!

Continuarem ara el debat iniciant el debat al Departament de Cultura. Interrompem aquest debat a dos quarts de tres, aproximadament, de la tarda, i se suspendrà la sessió durant una hora. A dos quarts de quatre, en principi, reprendrem la sessió, però la votació del Departament de Cultura la farem conjuntament quan haguem debatut també el Departament de Sanitat i Seguretat Social. Ho dic per al bon ordre de totes les senyores diputades i senyors diputats.

Iniciem el debat del Departament de Cultura amb la intervenció, en primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, del diputat senyor Josep Bargalló. (*Pausa. Remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, la sessió continua. Per tant, els que es vulguin absentar, que ho facin amb rapidesa, que podrem donar la paraula al diputat senyor Bargalló.

### El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president.

### El president

Demano als senyors diputats que guardin silenci, i els que vulguin sortir, que ho facin amb una certa rapidesa.

### El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anem a iniciar, doncs, les esmenes a la totalitat del Departament de Cultura i els seus organismes dependents, amb una anàlisi pressupostària de la secció específica del Departament i dels serveis que són lligats a aquesta secció.

El global del Departament disminueix 444 milions, que, a més de ser un número rodó i capicua, significa l'1,5 negatiu respecte a l'any anterior, baixant el capítol 4, «Transferències corrents», de 376 milions, el capítol sisè, «Inversions reals», de 594, i el setè, «Transferències de capital», de 156. Aquestes xifres no poden anar soles, sinó que han de venir reafirmades pel fet que el de Cultura ja va ser un dels departaments més castigats per la retallada per al 1996, quan va patir una baixa global del 20%, retornant al nivell pressupostari de 1991, és a dir, el 1996 el pressupost del Departament de Cultura va estar al mateix nivell que el de 1991, i evidentment, vostès ja sabran la inflació que hi ha hagut des d'aleshores. Però això no és tot. Com recordava el diputat socialista Antoni Dalmau, la gravetat d'aquesta insuficiència ve subratllada pel fet que al Departament de Cultura les restriccions pressupostàries ja van començar, fins i tot, en els moments d'eufòria expansiva.

El conseller Pujals, en una passada compareixença a la Comissió de Política Cultural, va citar un polític francès, Édouard Herriot, via Pierre Vilar, per definir la cultura com allò que resta quan s'ha oblidat tot. En aquests pressupostos potser sí que donem un pas definitiu, no sé si per oblidar-ho tot o no sé si per arribar a aquest tot que resta quan ja no hi ha res, perquè el que és cert és que en aquesta compareixença l'honorable conseller de Cultura ens va presentar un pla d'actuació que contenia línies d'incentivació i impuls al suport de la creació individual i a les indústries culturals, línies molt ben definides, línies en gairebé tots els camps sobre els que té competència el Departament de Cultura, línies en què la majoria de diputats i diputades que en aquell moment estàvem a la Comissió vam coincidir. Per exemple, ens va parlar d'una reforma i major autonomia del Consorci per a la Normalització Lingüística, un consorci que l'any 95 tenia 1.283 milions, que el 96 en tenia 1.026 –baixa d'un 20%–, i que enguany, el 97, que serà l'any en què es posarà en pràctica aquesta reforma i aquesta major autonomia del Consorci, tornarà a tenir els mateixos 1.026 que l'any passat.

També va parlar de recuperar i potenciar els ajuts i les beques a la creació en literatura, al teatre, a la dansa, a la música, a les arts plàstiques, al cinema i al vídeo –i això encara és el que vam poder apuntar apressats; segurament que va fer esment d'alguna cosa més–, però,

1994

i les partides corresponents a la creació en literatura, teatre, dansa, música, arts plàstiques, etcètera? El diputat senyor Riera, que va ser el primer a prendre la paraula en aquella compareixença, dels diputats i diputades de la Comissió, ho va resumir dient que si la compareixença del conseller Pujals hagués arribat abans que nosaltres tinguéssim els pressupostos, ens hauria creat moltes expectatives, però com que la compareixença ens va arribar quan ja teníem els pressupostos, el que ens va crear és molts dubtes: com tirar endavant tota aquesta nova política amb aquesta nova incentivació, amb aquests nous ajuts, amb aquests pressupostos? El conseller Pujals va parlar d'imaginació. Aquest és un debat que anem fent aquests dies..., bé, els que provenim d'una història de certa alternativa progressista, doncs, ja sabem allò de «la imaginació al poder» i ja ens agrada que el poder parli de la imaginació; ens agradaria potser més que la imaginació arribés al poder, que és una altra cosa un xic diferent, però em sembla que, és clar, imaginació, economia creativa... Els pressupostos que tenim són els que tenim i el pla d'actuació és el que s'ha dut a terme fins ara, perquè un altre no donen aquests pressupostos. El cert és que l'atenció a la política cultural és insuficient a tots nivells i aspectes.

La política lingüística, amb els milions finalistes que ens arriben anualment de l'Estat, difícilment pot arribar a mantenir el que s'ha anat fent fins ara, perquè fins ara hi havia els diners que hi ha ara, i cal suposar que el que s'ha fet és el que donen aquests diners. Imaginin, doncs, com ens podem prendre les propostes presentades pel conseller Pujals, d'increment de la presència del català en el cinema, en els audiovisuals, en els productes informàtics, en l'Administració de justícia, en les assegurances i la banca, o les organitzacions sindicals. Només de dues maneres: o no hi haurà l'impuls d'això o l'impuls en moltes d'aquestes coses no es farà des del Departament de Cultura, i llavors tampoc entenem per què ens ho va explicar com a propostes del Departament de Cultura.

Ni arxius, ni museus, ni biblioteques rebran el suport que exigeix la realitat de les mancances d'infraestructures culturals bàsiques per al país –Barcelona no té arxiu, Reus no té biblioteca pública, per posar només dos exemples–, però, com demanen i exigeixen també les corresponents lleis aprovades per aquest Parlament. Els ens locals tenen en aquests pressupostos poc suport. La dotació per als museus dependents de corporacions passa de 46 milions a 36 milions. Les entitats municipalistes, a la majoria dels grups de la cambra –cal suposar que a tots els grups de la cambra– ens han tramès les seves anàlisis, veient com si, de fet, les transferències a corporacions locals o al Departament de Cultura per al 97 superen en 200 milions les de l'any 96, no arriben ni a la meitat de les de l'any 95, ni a la meitat.

Tampoc tenen el suport mínimament adequat les indústries culturals, que fa que aquests siguin també uns pressupostos socialment regressius. La indústria cultural és avui dia, al món occidental, l'economia productiva florent. Quan, en aquesta cambra, es parla d'economia productiva, encara es té el tic del passat de par-

lar de l'economia productiva d'indústria, comerç i turisme; avui dia, a Europa, al món occidental, però encara cada dia més –cada dia més–, les indústries culturals són fonament –i ho seran més– de l'economia productiva, i per tant, quan parlem de pressupostos socialment regressius o no regressius en aquest aspecte, no ens podem oblidar tampoc del Departament de Cultura.

A un altre nivell, cal que insistim, per exemple, en la presència molt important del Departament en consorcis, alguns dels quals no són especificats explícitament: cal conèixer amb detalls quins són i què s'inverteix en cadascun. Segons el detall pressupostari, els consorcis innominats de què forma part el Departament de Cultura –és a dir, ni el Consorci de Projecte Exterior de la Cultura Catalana, ni el de Normalització Lingüística, ni molts altres– reben un total de 3.300 milions. 3.300 milions per a consorcis innominats és més d'un 10% del Departament. I això –i això– que ni la Secretaria General d'Esports ni la de Joventut tenen consorcis d'aquests innominats, i que, per tant, si els traguéssim a l'hora de fer el càlcul pujaria aquest 10%.

Tampoc no podem oblidar la qüestió territorial: la inversió comarcalitzada del Departament és una inversió que, un cop la busques, la quadres i te la poses davant dels ulls, et deixa..., no sé si bocabadat, si esmaperdut o si qualsevol altre dels qualificatius que són semblants. Només quatre comarques i dos àmbits territorials. Comencem per les comarques de Girona: amb dues comarques, l'Alt Empordà i el Gironès, en inversió, sumant un total de 81 milions. I l'àmbit metropolità, amb dues comarques, sumant un total de 4.137 milions, que si deixem només el Barcelonès és 3.797 milions. Hi torno: 3.797 per al Barcelonès, 340 per al Vallès Occidental, 50 per al Gironès, 31 per a l'Alt Empordà, i la resta zero. Un tercer aspecte... M'estalvio els comentaris, perquè em sembla que la contundència de la quantitat de zeros que hauríem de posar en un quadre d'aquestes característiques ja és clar.

Un tercer aspecte concret que voldria remarcar és el manteniment de la baixa dotació del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional. I ho voldria remarcar perquè no podem oblidar que bona part de l'associacionisme cultural més viu i dinàmic avui al nostre país, a qualsevol comarca i a qualsevol territori, al món rural i al món industrial, a aquella Catalunya que alguns volen dir falsament més catalana i aquella Catalunya que és tan catalana com les altres però que té, com els seus ciutadans, una majoria de gent no nascuda, en la seva gènesi familiar, en el territori, l'associacionisme més viu i dinàmic és el cultural, i és el cultural que hauria de tenir una especial atenció del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional. Si el pressupost per al 97 és de 421 milions, gairebé 100 més el que del 96 –gairebé 100 és que el 96–, molt bé, no podem oblidar que el del 95 era de 627, és a dir, gairebé 200 més que enguany. Molt malament dues vegades: si 100 era molt bé una vegada, em permetran que 200 sigui molt malament dues vegades.

El cert és que, però, no tots els programes culturals, no tota la relació amb l'associacionisme cultural sorgeix del Departament de Cultura. Ara aquí ve quan jo hau-

ria de fer la referència tòpica dels grups de l'oposició a les ingerències de Benestar Social, i em sap molt de greu que el conseller de Benestar Social —que ens ha acompanyat tot el matí i que ara perfectament, doncs, se n'ha anat, perquè estava en el seu dret de fer-ho— no ho escolti, però, en tot cas, hauríem de parlar de les ingerències de Benestar Social —estava parlant de Benestar Social, senyor Codina, no de les ingerències de Cultura, ara que ens ha arribat el conseller—, de les ingerències de Benestar Social en tema cultural, que és, per exemple, alguns dels retrets que farem a la Llei d'associacionisme que està damunt la taula en aquest Parlament o a l'existència d'alguns instituts que ahir ens vam entretenir a comentar, aquest mateix Grup Parlamentari amb el Grup de la majoria. En tot cas reclamem la unitat d'acció en el Departament de Cultura, d'aquests elements bàsics i centrals de la cultura del país que ara estan en el Departament, alguns d'ells, o n'estan fora.

Anant a altres aspectes d'altres serveis del Departament: la Secretaria General d'Esports. Una rebaixa important, pateix la Secretaria General d'Esports en els dos darrers pressupostos. Del pressupost del 96, la Secretaria General d'Esport va rebre una rebaixa, va veure disminuir el seu pressupost en un 38%. Ara es manté, per al 97, en aquests nivells i, per tant, es manté l'afectació en dues actuacions. En aquella compareixença que esmentava en començar, el senyor secretari general de l'Esport, el senyor Fidel Sust, ens va comentar que, vista la retallada dels seus serveis d'esport, havien prioritzat dues no-actuacions, i per tant havien retallat la subvenció a les federacions esportives —ell deia que era un 20%— i havien, també, disminuït el suport a les instal·lacions esportives de caràcter local o comarcal. I, de fet, és cert que des de 1993, des de la Secretaria General de l'Esport —abans al Departament de la Presidència, ara al Departament de Cultura— s'ha anar reculant en la col·laboració amb els ajuntaments. És cert; el 95, 1.512 milions per a instal·lacions esportives; el 97, 348 milions. Per tant, en dos anys uns 1.200, 1.100 milions i escaig perduts.

Abans, si em permeten, faré una última reflexió sobre la Secretaria General d'Esports i parlaré dels organismes d'esports, als quals també hem fet esmenes, per parlar després de la Secretaria General de la Joventut i també de l'organisme de joventut —de les esmenes—, per agrupar una miqueta el tema d'esports i joventut conjuntament.

Pel que fa a la Secretaria General de l'Esport, apareix la subvenció al Consorci del Circuit de Montmeló que, si anem repassant, l'any 93 era de 1.000 milions; el 94, era de 1.400; el 95, de 1.400; el 96, de 975, i el 97, de 900 milions. Nosaltres ja vam valorar en el seu moment com a positiva la infraestructura esportiva que significa el circuit de Montmeló; una infraestructura esportiva a nivell professional i un nivell de projecció exterior que també pot ser utilitzat —i ho està sent— per a altres pràctiques, diguem-ne, no competitives. El que passa és que voldríem saber quin compromís té el Govern de la Generalitat amb el circuit de Montmeló. És a dir, sempre apareixerà una partida d'aquest nivell, que ha anat en els darrers anys de 1.400 a 900 milions, per

al circuit? En aquest sentit és un compromís variable circumstancialment?, és un compromís il·limitat?, és un compromís programat?

I pel que fa a les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana relatives als àmbits esportius, especialment pel que fa al CAR, al Centre d'Alt Rendiment, voldríem manifestar que essencialment ho volem basar en tres aspectes fonamentals, que seria l'anàlisi ja de la política esportiva del Govern de la Generalitat, més enllà del comentari pressupostari que els he fet. En primer lloc, la renúncia permanent per part del Govern a promoure la internacionalització de l'esport català. I no és suficient que els congressos dels partits aprovin resolucions favorables a seleccions esportives catalanes, si després, a l'hora de la veritat, no hi ha res de res. En el pressupost, que és on s'hauria de trobar, no la hi hem sabut veure, i molt sospitem que vostès no la hi han sabut posar.

Segon, el cada cop menys suport que reben les federacions, com he comentat. És injust aquest tracte, entre altres coses perquè, com diu la dita, «als minyons no els prometsis si no els dons». I aquesta ha estat l'actitud del Govern en aquesta tema. Les federacions depenen massa, dissortadament, del Govern i de cop se'ls ha tallat l'aixeta; se'ls havia acostumat a dependre massa del Govern i de cop se'ls ha tancat l'aixeta, i, a més, això implica una forta desestructuració de l'esport a casa nostra.

Tercer, les infraestructures esportives. Aquí podríem parlar del molt que falta per fer; també podríem parlar del poc suport que es dona als ajuntaments per a la construcció de noves instal·lacions o remodelació de les existents, que s'han anat fent velles. En aquella compareixença ja vaig reconèixer al senyor Sust que, realment, si comparem els canvis de les instal·lacions esportives de base que hi havia a Catalunya vint anys enre, el pas endavant ha estat molt fort. Però això passa en moltes altres coses; veníem del desert d'infraestructures culturals a casa nostra. El que passa és que, tot i això, encara hi ha molt per fer; i no només hi ha molt per fer, sinó que encara s'ha creat una certa balança d'injustícia, en el sentit que no hi ha hagut un mapa d'instal·lacions esportives; hi ha hagut l'alcalde més espavilat que l'altre, l'alcalde més ben relacionat que l'altre, l'alcalde més viu que l'altre o —no ho sé— l'alcalde més agosarat que l'altre, que ha aconseguit que en un mateix territori les lògiques de les instal·lacions esportives siguin estranyes i que hi hagi pobles —i tots en coneixem; molt pocs, però en coneixem— que tenen pavellons coberts on tot el poble dintre no l'omplen, i altres, gairebé ciutats o pobles en camí de ciutats, que no tenen cap instal·lació esportiva d'aquesta categoria. La infraestructura esportiva és la base perquè l'esport es faci en condicions i es faci arreu, i aquí és on creiem que vostès tornen a fallar en aquests pressupostos. La política esportiva de la Generalitat és encara massa fluïda com per ser realment competitiva, la qual cosa a aquestes alçades és —creiem— realment greu.

Pel que fa a Joventut; primer, en l'anàlisi dels pressupostos i, després, en comentari més genèric, la Secretaria General de Joventut pateix, evidentment, una retallada molt forta en aquests pressupostos, una retalla-

1996

da molt forta –uns 740, 730 milions–, produïda per la desaparició de l'Institut Català de Serveis a la Joventut –aquells instituts catalans de Catalunya, que aquest ha desaparegut.

En la compareixença del secretari general vam estar parlant d'alguns dels temes que ens preocupen de Joventut. Jo els he de confessar que tota la compareixença va ser una compareixença rica i plural, la del conseller de Cultura a la Comissió, acompanyat dels seus alts càrrecs; la que ens va deixar menys satisfets va ser la intervenció del secretari general de Joventut; la que ens va obrir més interrogants va ser la del secretari general de Joventut. Per això, per això, hem demanat –com també ho hem fet en esports– una nova compareixença dels secretaris generals per parlar d'aquestes temes perquè, a més a més, el tema de la joventut és un tema constantment important, però en aquests moments és un tema socialment també molt important.

I en aquests moments ens preocupen aspectes com els de l'habitatge, en totes les seves múltiples vessants: les actuacions d'ocupació d'edificis no utilitzats –i aquest matí, si no anem errats, hi ha hagut un nou problema damunt la taula a la ciutat de l'illustre senyor Escudé–, per un cantó; després l'habitatge com accés de la joventut a un lloc on desenvolupar-se vitalment, a un espai on desenvolupar-se, i també, després, el lloc, a l'accés on desenvolupar unes relacions socials, allò que se'n deia en llenguatge més tradicional, la cèl·lula familiar, i avui dia, evidentment, en podem dir de moltes maneres, però es tracta de les relacions socials entre individus, que també necessita un espai. I això és molt important. Ens va preocupar allò de l'Agència Catalana de Cooperació, però ho oblidem, i en tot cas ho retriem en la compareixença, perquè, com que ens va preocupar a tots, em sembla que va preocupar realment tots els presents, és un tema que tampoc apareix en el pressupost; per tant, l'oblidem.

Pel que sembla –ja ho hem dit sempre–, l'existència de Joventut a Cultura es planteja d'entrada com si el Govern de la Generalitat es plantegés la problemàtica de la joventut com un problema cultural. Nosaltres creiem que la problemàtica de la joventut és un problema principalment d'ensenyament, de treball i d'habitatge. I en aquest sentit les propostes en matèria d'habitatge juvenil creiem que són poc, encara; tot i els avenços donats, són poc fermes. Per exemple, la partida per subvencionar les empreses que lloguin habitatges a joves té una quantitat de 16 milions de pessetes, molt mínima. I, any rere any, creiem que es destinen pocs esforços i pocs recursos també a potenciar l'associacionisme juvenil, quan són, les associacions juvenils, les representatives més importants dels joves, si més no dels joves organitzats. I en aquest cas, jo també voldria aprofitar l'avinentsa, lleugerament, per recordar com el poder –i en aquest sentit les senyores diputades i els senyors diputats coformen part del poder–, com el poder –o conformem part del poder–, com el poder sovint cau en la contradicció de dir que els joves no tenen inquietuds, de dir que els joves no es mouen, de dir que els joves passen de tot. I quan apareix un moviment juvenil, que no entenem i que no compartim, com pot ser el moviment dit avui dia dels «okupes», llavors en el que caiem és en

la facilitat d'anatemitzar-los, culpabilitzar-los i criminalitzar-los. En tot cas, evidentment, hauríem d'estar molt atents a aquests moviments, buscar-ne les causes, buscar-ne les raons i, a més, buscar-ne els continguts.

Pel que fa a alguns d'aquests organismes que depenen del Departament i als quals també hem fet esmenes –em permetran que intenti no concloure els trenta minuts, entenc que gastronomia també és cultura–...; agrair l'amabilitat i la deferència de les senyores i els senyors diputats que s'han mantingut a la sala en aquesta hora, després del que portem fet, i especialment abans del que ens queda per fer i resumir-ho molt sintèticament.

De la Institució de les Lletres Catalanes, havíem plantejat fer l'esmena, tenim l'esmena feta i, en tot cas, jo li avanço que, arran de l'anunci, en la compareixença, de la fusió entre el Servei del Llibre i la Institució, cal suposar que si hem estat parlant de virtualitats pressupostàries, el pressupost de la Institució que estem discutint deu ser virtual, perquè si hi ha una fusió al llarg de l'any 97, doncs canvia els plantejaments. Per tant, com que, a més a més, aquest és un concepte, el de la fusió entre el Servei del Llibre i la Institució, que havíem defensat diverses vegades i creiem que és positiu, li anuncio, per un cantó, que trobàvem, en aquests pressupostos que ens havien presentat, positiu el fet de l'augment del pressupost de la Institució, que era un augment de 40 milions –de 162 a 202–, que encara no acabàvem trobant del tot positiu que es mantinguessin més forts els capítols 1 i 2 que la resta, tot i aquest augment, però que si en el transcurs de la resposta del Grup de la minoria majoritària se'ns dona alguna informació que ens fa poder dir allò de «mantenim la voluntat de deixar transcórrer un temps per analitzar com és la nova institució», doncs si realment hi ha una nova institució amb un pressupost molt diferent i uns plantejaments molt diferents, estariem disposats a retirar aquesta esmena a l'espera de veure com és aquesta nova institució, i en tot cas, l'any que ve reiterar-la si no hi estem d'acord.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, diputat senyor Bargalló.

Tal com he anunciat en començar aquest debat, se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a dos quarts de quatre i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Treball.

*(El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.)*

### El vicepresident primer

Senyors diputats, senyores diputades, es reprèn la sessió.

Ha presentat també esmenes a la totalitat al Departament de Cultura, el Grup Socialista; per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Dalmau.

### El Sr. Dalmau i Ribalta

Moltes gràcies, senyor president. Nombrosíssims i nombrosíssimes senyores i senyors diputats que tindran el plaer d'assistir a la sessió parlamentària en aquesta hora de la migdiada, aquesta hora plàcida de primera hora de la tarda, anem a substanciar aquestes esmenes relatives al Departament de Cultura. Voldria començar per dir que jo em referiré exclusivament al que és l'àmbit estricte de la política cultural i no abordaré els temes de joventut i esports, perquè l'anàlisi dels comptes relatius a aquestes dues seccions del pressupost ja la faran companys del meu Grup si de cas en comissió, el dia que correspongui, presentant esmenes, si és que ho fan, a les secretaries generals de l'Esport i de Joventut.

Com ha dit el senyor Bargalló aquest matí, la nostra compareixença es produeix pocs dies després d'haver tingut oportunitat d'escoltar el conseller de Cultura en una sessió informativa de la Comissió de Política Cultural, i també és veritat que se celebra pocs mesos després del debat parlamentari anterior, de manera que és difícil que allò que expliquem ara sigui molt diferent del que hem desenvolupat i hem sostingut fa poc de temps.

El dia de la compareixença del conseller Pujals, la major part dels representants dels grups de l'oposició ja vam dir, vam tenir l'oportunitat de dir-li a ell que les seves paraules i les seves intencions, positives, contrastaven obertament amb una dada que ja sabíem aleshores, que és que ja havien entrat els pressupostos del Departament de Cultura per a l'any 97 i que semblaven anar per una banda ben diferent de les seves manifestacions. Això és veritat perquè, d'entrada, les dades bàsiques del pressupost, i amb independència del canvi de conseller que s'ha produït, no s'han vist alterades: continua la precarietat financera del Departament, la cultura continua sense ser una prioritat d'aquest Govern. Per si fos poc, les restriccions pressupostàries dels darrers anys han capgirat el lleuger, el tímid augment que hi va haver en els anys 1990, 1991 i 1992; després va venir la davallada constant que ha acabat deixant estancat el pes del pressupost de Cultura, del Departament, entorn de l'1,4 del total de la Generalitat. És una

xifra molt baixa, realment, però com que això ja ho hem denunciat tantes i tantes vegades, no hi insistirem més en la nostra intervenció d'avui.

Què es pot fer amb aquests diners? Doncs no es pot fer gran cosa més que allò que ha estat la norma tradicional de la casa durant anys i panys: d'una banda, hipotecar-se en el cost elevadíssim d'algunes grans infraestructures que es mengen els estalvis i les estovalles i que s'allargassen durant moltes anualitats; de l'altra, intentar atendre les mil necessitats de la vida cultural catalana amb una gran quantitat d'engrunes desiguals que tots just permeten de tapar forats. Amb això es va tirant, es van completant petites etapes d'un trajecte inacabable, però, és clar, amb uns pressupostos com aquests no es dissenya una política cultural ambiciosa, un gran projecte polític entorn d'allò que tots hem considerat el nervi vital de la nostra identitat nacional, allò que constitueix el famós fet diferencial de Catalunya respecte dels altres pobles del món.

Fa poques setmanes, un publicista que justament havia ocupat un alt càrrec a la Conselleria de Cultura i que es mou en l'òrbita de Convergència Democràtica, publicava un article en un diari que es titulava precisament «El fracàs cultural de Pujol». És un article que nosaltres podríem subscriure de dalt a baix, que posava de manifest les insuficiències d'una política que ho ha xifrat tot en dos pilars que, tot i ser imprescindibles, no són tanmateix suficients; aquests pilars han estat –gairebé podríem dir: la reducció de tota la política cultural de la Generalitat fins ara ha estat– l'existència d'una televisió catalana i la immersió lingüística a les escoles.

Efectivament, la televisió no pot substituir la dinàmica cultural d'un país, evidentment, i fins i tot el seu vessant de normalització lingüística es veu seriosament disminuït des del moment que ha de competir amb tantes cadenes que s'expressen en castellà o en anglès. La transcendència de disposar d'una televisió ha estat indubtable, fonamental, però no sols es veu cada cop més neutralitzada per la presència minoritària en la xarxa televisiva, sinó que és ben clar que mai no pot arribar a substituir aquell teixit cultural que tants anys després encara no tenim.

D'altra banda, la política de normalització lingüística sembla haver tocat sostre, i tots ens debatem, amb respostes potser diferents i fins i tot contradictòries, en la dificultat de trobar la manera de fer-li donar, a la normalització, un autèntic pas endavant. Fa pocs dies, per exemple, el company diputat Ignasi Riera li plantejava al conseller, en una interpellació, un tema crucial que el senyor Pujals no li va poder respondre, però que tanmateix no hauríem d'oblidar: em refereixo a alguns estudis i a algunes apreciacions que consideren que el balanç de la immersió lingüística a l'escola no resulta tan satisfactori com ens podríem pensar.

Mentrestant, al carrer, les dificultats de la llengua en l'ús social continuen debatent-se en un esforç una mica patètic, en una gesticulació enorme que al final dóna fruits ben descriptibles. Aquests dies, per exemple, tots ens hem felicitat que, gràcies als diners de la Conselleria, la productora de Walt Disney s'hagi decidit a estrenar el seu darrer èxit en català i en castellà alhora. Ara

1998

bé, després d'haver suat tant per aquesta petita victòria la crua realitat s'encarrega de demostrar-nos que el triomf és més aviat pírric. Mirin, si no, en quants i en quins cinemes de Barcelona i de Catalunya s'està exhibint la pel·lícula en versió catalana. Potser això donarà a Walt Disney la coartada que necessita per dir que no li surt a compte d'estrenar els seus films en llengua catalana. Però, un cop més, aquesta productora ens enganya. Jo els puc donar el testimoni d'Igualada, per exemple, on *El geperut de Notre Dame* només es projecta en català: diumenge passat hi vaig acompanyar el meu fill petit i la sala era plena de gom a gom, i els ben asseguro que ni un sol infant de la meua ciutat, sigui quina sigui la llengua de la seva família, va deixar de comprendre ni d'aplaudir amb entusiasme les peripècies del pobre Quasimodo.

Tot això de la llengua ve a tomb, per cert, per manifestar el nostre desassossec, la nostra incomprensió més profunda, pel que està fent el Govern amb la Direcció General de Política Lingüística i amb el Programa de normalització lingüística del Departament de Justícia. Vostès ja recordaran com ens vam queixar amargament fa pocs mesos de les retallades brutals que van experimentar en el pressupost de 1996; doncs, bé, en els que ara analitzem, els diners de Justícia continuen estancats en la mateixa quantitat retalladíssima –61 milions– i el pressupost de la Direcció General de Política Lingüística fins i tot encara baixa una miqueta més. Continuem sense entendre-ho, continuem veient-hi una gran contradicció entre el discurs retòric, que reclama una nova llei per fer un salt endavant, i una política lingüística que, a la pràctica, allí on els bons dissenys i les grans proclames passen la prova de la realitat, ha obligat a la pràctica, de fet, diem, a suprimir cursos de català, ajuts a la normalització, programes de foment de la llengua, etcètera.

La nostra posició crítica, la nostra voluntat de votar en contra d'aquests pressupostos no voldria passar per alt, tanmateix, alguns gestos del nou conseller que hem de saludar esperançadament. A vegades les restriccions pressupostàries no li permeten recuperar totes les posicions perdudes o les mai assolides, però això no obstant hi veiem la voluntat de redreçar algunes coses que no havíem entès. Em refereixo, per exemple, al fet que en matèria d'arts plàstiques tornin les ajudes als joves creadors i tornin les beques per a estades a l'estranger. O bé que en matèria de cinematografia es recuperi el programa de subvencions per a la producció de llargmetratges i sèries de ficció per a televisió que es van interrompre precisament el 1996. Celebrem també, no cal dir-ho, que en la compareixença el conseller Pujals anunciés mesures que no tenen caràcter pressupostari i que tanmateix havíem estat reclamant des de l'oposició: penso, per exemple, en la revisió de la Llei d'arxius, a què es va comprometre, o en la voluntat de dotar per fi el Teatre Nacional de Catalunya d'un contracte-programa que fixi d'una vegada tant els límits materials com els objectius d'aquesta infraestructura cultural, que per cert ha resultat molt més cara del que es va prometre i que amb la seva despesa corrent amenaça de menjar-se un gran tros del pastís de tota la Conselleria.

Altres vegades, els bons dissenys del conseller topen frontalment amb la migradesa dels números. Nosaltres, per exemple, trobem positiva l'anunciada fusió de l'Àrea del Llibre i de la Institució de les Lletres Catalanes, a la qual ha alludit aquest matí el senyor Bargañó; estem disposats a creure totes les declaracions optimistes de la nova delegada del Llibre, també; però això no pot dissimular que, malgrat el lleuger augment d'aquest any, vostès destinen a la Institució de les Lletres Catalanes poc més de 200 milions de pessetes, 200. Amb aquests diners, és difícil d'imaginar una autèntica política, per exemple, de projecció exterior de la literatura catalana.

En altres terrenys, les notícies són encara, segons com, pitjors. Per exemple, la Direcció General de Patrimoni Cultural, que experimenta una retallada de més de 200 milions. Això vol dir que els programes de restauració continuaran amb la mateixa o superior agonia de sempre, que no hi haurà gaires ajudes per als museus que s'han de reciclar d'acord amb la Llei de museus i que la demanda imperiosa d'equipaments bibliotecaris per part dels ajuntaments continuarà sense atendre's. Amb 200 milions del Pla d'obres i serveis volen atendre vostès un dels dèficits crònics més espectaculars de les infraestructures culturals catalanes. Mai no podem deixar de queixar-nos d'aquest oblit flagrant, de l'endarreriment escandalós dels seus propis compromisos. En aquest context, puc recordar una vegada més que el 1982, aviat farà quinze anys, un conseller de la Generalitat va signar amb l'alcalde d'Igualada un conveni per crear la biblioteca comarcal de l'Anoia? Doncs l'any que ve tampoc.

En definitiva, i tal com ja vam tenir ocasió de dir-li l'altre dia al conseller, hi ha el perill que els nous programes i les bones intencions del nou equip del Departament perdin ràpidament credibilitat quan la gent, les entitats, el teixit cultural del país, vagin adonant-se que els recursos són tan escassos com sempre. La realitat és que un any més les empreses culturals catalanes –productores de cinema, de televisió, discografia, disseny, galeries d'art, etcètera, etcètera– no es podran refiar de l'ajut que necessiten per mantenir el seu pes específic en el marc espanyol i europeu, en un mercat terriblement competitiu on cada vegada es fa més difícil de continuar tenint les posicions o la primacia en alguns sectors tradicionals. Penso, per exemple, en el cas de la indústria editorial catalana, que topa –en vaig parlar en el darrer debat de pressupostos– amb la consolidació de Madrid com a única capital espanyola de la comunicació. Finalment, i pel que fa al món dels creadors culturals, tan viu a Catalunya, continuaran faltant un any més prou mecanismes de producció, suports efectius, oportunitats de professionalització.

És, doncs, per tots aquests motius, entre d'altres, que el Grup Socialista votarà a favor de les esmenes a la totalitat del Departament.

Moltes gràcies.

#### El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Mixt, que també ha presentat esmenes

Punt 1

al Departament de Cultura. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Bosch.

### El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades –en aquest cas, dues–, senyors diputats –la resta–, en aquesta hora, com ha dit el senyor Dalmau, de la placidesa de la migdiada –només faltaria que ens servissin aquí directament els cafès–, començaré a justificar per què hem presentat esmena a la totalitat al Departament de Cultura i als organismes que en depenen. Permetin-me també que exposi, doncs, la certa emoció i satisfacció de parlar com a nou membre d'aquest club selecte de diputats i diputades encarregats de la cultura en aquest Parlament. Els atzars de la política porten coses negatives i coses positives: vostès mateixos valoraran quin dels dos adjectius s'ha d'aplicar a aquesta meua intervenció. Defensaré, doncs, totes les esmenes relacionades amb el Departament de Cultura presentades pels diputats del Partit per la Independència, en aquests moments adscrits al Grup Mixt.

Fa pocs dies, l'honorable conseller de Cultura, avui present en aquest hemicicle, va comparèixer davant la Comissió de Política Cultural i va començar la seva intervenció amb una cita de Pierre Vilar i una altra d'Édouard Herriot sobre el tema de la cultura. La d'aquest darrer deia alguna cosa així com que la cultura és el que resta quan s'oblida tot. Tot respectant aquest savi i la seva real intenció quan va escriure o dir això –ja se sap que, traient les coses de context, es pot fer dir el que es vulgui a qui es vulgui–, permetin-me que els digui que no compartim, almenys pel que entenem d'aquesta cita, l'expressió dita i que, donat el cas, no era la millor que es podia elegir per parlar sobre la cultura catalana. Entenem que una cultura demogràficament petita com la nostra, sense un estat al darrere que la protegeixi, no pot caure en definicions excessivament estàtiques i, per tant, en definitiva, conservadores. Sense renyir amb el fet de conservar i preservar per al futur el passat, i també el present, cal plantejar la cultura com una mostra dinàmica, vital i activa del col·lectiu humà que forma en aquest cas el nostre país, una cultura del dia a dia, la cultura culta, la cultura popular –si és que es permet aquesta diferenciació–, la cultura que ha de crear constantment i la cultura que ha de trobar vies de consum entre els compatriotes i també entre els ciutadans de l'estranger. I és en aquest punt on han d'incidir els poders públics d'una manera central: a afavorir tant la creació com facilitar el consum cultural. Aquest és l'enfocament que entenem que ha de donar el Govern i la seva política cultural, que ara breument analitzaré.

S'ha d'agradir al conseller la seva compareixença a la Comissió del Parlament el passat 21 de novembre, de la qual ja s'ha parlat reiteradament des d'aquesta tribuna. En aquesta compareixença, l'honorable conseller ens va fer una exhaustiva explicació de tot allò que ell i el seu equip –també present a la compareixença– pensen fer al llarg de l'any vinent. Cal dir –i així ho vaig manifestar aleshores– que tot l'equip de Cultura va demostrar una gran voluntat de fer coses i, fins i tot, unes dosis importants d'entusiasme. D'entusiasme, a

un govern que governa des de ja fa setze anys, sempre li'n convé, però, a més a més, en un camp tan castigat, marginat i maltractat com la cultura, sempre és benvinguda una dosi d'optimisme i de ganes de treballar.

De la intervenció del conseller n'he extret una llarga llista de realitzacions a fer, segons ell, o segons la seva voluntat, al llarg del 1997. El senyor conseller ens va prometre que l'any vinent faria coses com, per exemple, la nova Llei de normalització lingüística; la conversió de zones arqueològiques en parcs públics; el Projecte de llei d'arxius; l'Arxiu Provincial de Barcelona –lament el nom, però és així–; el Pla de dinamització cultural; donar ajuts a les traduccions de llibres; donar suport als autors; ajuts a les sales de música moderna; creació, l'any 97 –com tota la resta–, de la Comissió Assessora de les Arts Plàstiques; instaurar un nou Mercat de la Dansa a Girona; el Projecte dansa - teatre; reprendre les beques a l'estranger, aturades des de fa un any; augmentar la programació en els teatres públics; constituir el Consell Assessor de l'Audiovisual; promoure els mitjans informàtics en català, els jocs, etcètera; promoure un sistema nou de traducció automàtica; noves restauracions arquitectòniques; una exposició anomenada *Catalònia*, de cara l'estranger; reforç de la presència de la cultura catalana a Amèrica; el Projecte de llei sobre la jurisdicció esportiva; tramitar el Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya; campanya de sensibilització per generalitzar l'esport; fòrum Ciutadans del Segle XXI, sobre joventut; creació de l'Agència Catalana de Cooperació; creació de l'Agència Catalana d'Intercanvis Juvenils Internacionals; creació de l'Associació de Joves de Casals Catalans; les noves sales del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya, a Terrassa; les sales del gòtic al MNAC; la futura secció de l'art modern d'aquest mateix museu; premis diversos que va esmentar; política d'ajuts a la premsa; ampliació de Ressons, sobre la música; continuïtat en les subvencions; xarxa de música clàssica; Mercat de la Música Viva de Vic; acabar el Liceu; acabar l'Auditori; acabar el Teatre Nacional de Catalunya; potenciar la xarxa d'espais d'art de Catalunya; continuar la programació de vídeo de creació; comissions de modernització cultural; manteniment de les oficines del Copecc, etcètera. Una llarguíssima llista de realitzacions, de les quals, doncs, no podem estar més que satisfets. Tot això, a més a més, acompanyat d'una política de manteniment de tot allò que s'està fent i que ja no descriu; m'ho estalvio per no consumir el meu temps.

Tot això ens sembla molt bé; es fan i es faran moltes coses. Per tant, doncs, no hem de fer res més que felicitar el Departament de Cultura pel fet de tenir tanta iniciativa. Ara bé, se'ns presenta un dubte –és la pregunta, si vol, clàssica–: com ho pagaran, tot això? Evidentment, sembla obligat, per fer tantes coses, un augment del pressupost. Doncs, no: el que avui estem discutint és un pressupost pel qual es destinen 29.348 milions a la Conselleria de Cultura, incloses les secretaries generals d'Esport i de Joventut. En definitiva, el Departament rep un 1,4% menys per a l'any 97 que el rebut per al present any 96. Bé, podem pensar: si es fan coses noves amb un augment inferior, amb un pressupost inferior, una davallada del pressupost, serà perquè

2000

es fan estalvis en altres accions que deixen de fer o en organismes que liquiden. Doncs, segons el conseller, les reduccions que té previstes fer –i em remeto una altra vegada a la compareixença de l'altre dia– són, en primer lloc, abaratir els costos de promoció cultural; en segon lloc, fusionar la Institució de les Lletres Catalanes i l'Àrea del Llibre, amb el consegüent estalvi; tercer, dissoldre l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i quart, promoure l'esport entre la població, cosa que –va dir vostè– «reduirà costos en el camp de la sanitat pública». Deixant de banda aquest darrer punt, que sembla que és un estalvi a llarg termini i, a més a més, que no afecta l'àmbit de la Conselleria de Cultura, els altres tres no crec que representin una gran retallada de despeses com per permetre l'inici de tots els projectes esmentats. En fi, al llarg dels propers temps veurem si es porten a la pràctica els projectes i si el pressupost dóna prou de si.

En qualsevol cas, l'equip de la Conselleria haurà de suar molt i esforçar-se de valent per tirar endavant i fer el que ens han promès. Els 29.000 milions pressupostats són pocs, al nostre parer, per tirar endavant tots els projectes i mantenir el que ja està en marxa, però, a més, són poquíssims comparats amb el global del pressupost presentat pel Govern. Només un 1,53% dels diners de la Generalitat aniran l'any que ve a Cultura, inclosos esports i joventut. El 96, la proporció és d'1,62, una mica més, però igualment ínfim. Un país d'escriptors, poetes, pintors, artistes en general, un país que fa de la cultura la seva raó de ser, que diu que la llengua és el nervi de la nació, un país amb un teixit vivíssim d'entitats de tota mena, de persones inquietes i amb ganes de participar en aquesta cultura, de la qual tots ens sentim orgullosos, només destina un miserable 1,5% dels seus diners públics a la promoció, impuls i conservació de les expressions culturals. Què hi farem! És trist, però és així. En qualsevol cas, és un dels motius per presentar, com hem fet, una esmena a la totalitat en aquest Departament.

Hi ha, però, altres motius que, si m'ho permeten, repasaré ràpidament. Primer, uns temes generals. El Departament no controla tota la política cultural del Govern; ja s'ha dit avui mateix des d'aquesta tribuna. Encara Benestar Social i d'altres àrees del mateix Govern incideixen directament en camps propis de la cultura més estricta.

No es preveu una política de reequilibrament cultural del país; totes les grans infraestructures són a Barcelona, o gairebé totes, i a la resta del país només tenen activitats o infraestructures si la gent de la zona se les ha treballat prèviament, si les fa triomfar abans que Cultura s'hi fiqui. Per altra banda, molts ajuntaments ja poden estar contents si tenen algun monument històric per restaurar; així, amb la restauració, segurament, serà l'única manera de veure alguna actuació del Departament de Cultura dins del seu territori. No hi ha, tampoc, una política de beques clara, ni molt menys partides destinades a aquest fi. Només 2 milions al Centre de Cultura Popular i Tradicional, que no són res d'importància, i una voluntat de finançar beques a l'estranger, com va anunciar el conseller a la Comissió. A part d'això, no hi hem trobat cap altra referència. En tot cas, si

hi ha algun error d'apreciació, confio que els i les portaveus de Convergència i Unió ja em rectificaran en el seu torn en contra. Lligat amb el que acabo de dir, tampoc no hi ha una política clara i planificada de suport a la nova creació: modestes iniciatives, per aquí o per allà, però sense un plantejament general i àmpliament difós. Sobre les noves tecnologies, quin pla té la Conselleria per tal de no perdre el tren? Permetran la colonització cultural definitiva de l'espanyol o de l'anglès a través d'unes tecnologies tan necessàries i útils com imparables, i en vies de comunicació i, per tant, de colonització cultural impensables fins ara? O es limitaran a crear pàgines *web* o buscadors a Internet escrits en espanyol i titulats *Olé*?

I ja que parlem de la llengua, entrem-hi. De la Conselleria depèn la Direcció General de Política Lingüística. Hi ha alguns interrogants dels quals voldríem resposta; en primer lloc: quin paper li reserven a l'Institut d'Estudis Catalans? A la vista de les retallades que vostès proposen per a l'Institut, sembla que un paper secundari, discret i silenciós. No creuen que hi haurien de comptar més? Que la Generalitat valenciana, governada pels seus socis del PP, no en vulgui saber res potser és fins i tot normal, però que vostès facin el mateix ja no és tan clar ni explicable. Tenen intenció d'estendre l'ús del català d'una manera real? Hi ha exemples que ho fan dubtar. Dos exemples. Primer, la campanya de fa un parell d'anys davant les autoescoles per catalanitzar els manuals i els impresos dels exàmens; mentre va durar la campanya es va fer alguna coseta, però es va acabar la campanya i també es va acabar la catalanització a les autoescoles. Avui dia, si algú demana els impresos en català li donen, si és que els tenen –i és difícil que els tinguin–, documents antiquats, que no coincideixen amb els nous models que han estat publicats i difosos després d'acabar-se la campanya. En definitiva, una campanya de foc d'encenalls, sense continuïtat i sense eficàcia. Segon exemple –aquest més actual, i també ja se n'ha fet referència des d'aquesta tribuna–, després dels escàndols de les pel·lícules anteriors, la companyia Walt Disney accedeix a doblar una pel·lícula en català; gran victòria! La Generalitat li paga el doblatge i es gasta, segons les meves dades, llegides en algun mitjà de comunicació, 13 milions de pessetes, i veiem amb satisfacció com s'estrena *El geperut de Notre Dame* en català; gran estrena i sembla que gran èxit, però, l'endemà, què passa? La distribuïdora deixa la versió espanyola –parlant de Barcelona– als cines més cèntrics, més còmodes i més famosos, i relega la versió catalana a només dos cines, lluny del centre de la ciutat. Tal com denunciava ahir mateix una carta en un diari de Barcelona, per cada vuit passis del film en català n'hi ha 278 en espanyol, sempre del mateix film, una proporció d'1 a 34. Potser és que, com deia l'autora de la carta, estem vivint en un país de geperuts, però el fet és que, cada cop que es fa alguna cosa per normalitzar el cinema, en sortim escaldats.

La desolació del món cinematogràfic enllaça amb la situació social de la llengua catalana en el nostre país. Deixant al marge –no per voluntat, sinó per temps i per qüestions competencials– la més aviat trista situació de la llengua al País Valencià, les Illes Balears i Pitiüses, la franja de Ponent i la Catalunya Nord, i parlant

Punt 1



estrictament del Principat de Catalunya, s'estan aixecant veus d'alarma o de preocupació sobre l'ús real de la nostra llengua entre la ciutadania. No cal dir que compartim aquesta preocupació i apellem al Govern per tal que presenti ben aviat el Projecte de llei de normalització lingüística, una llei nova o que reformi l'anterior del 83 i que, tretze anys després, ja faci un pas endavant. Si la Llei del 83 va ser la del coneixement, la del 97 ha de ser la llei de l'ús. Al nostre entendre, ha d'assolir tres grans objectius. Primer, posar les condicions que afavoreixin l'ús de la llengua per part de la ciutadania –no només el coneixement, sinó també l'ús. Segon, fer arribar la normalització a sectors fins ara refractaris, com són els jutjats o el món de la justícia, les empreses o el món socioeconòmic, com deia el conseller, i també altres sectors, com el cinema –i no de forma simbòlica i puntual, sinó més generalitzada–, i parlant de les empreses, una especial atenció al tema de l'etiquetatge. I tercer, establir formes de coerció que afavoreixin l'extensió a través de sancions per l'incompliment de la Llei –com tota llei, ha de tenir un codi de sancions. No compartim la idea del conseller i del director general en el sentit que cal respectar la llibertat de l'acció de les empreses. Entenem que sí, que cal respectar i potenciar la llibertat d'elecció de les persones, de les ciutadanes i dels ciutadans del país, però no podem defensar el mateix d'empreses i institucions, ja que totes tenen un vessant de servei públic a través del qual el Govern hi ha de poder influir.

Esperem, doncs, amb tota urgència aquesta llei per tal que es pugui discutir en aquesta cambra i esperem que aprovada amb un grau important de consens, un grau prou acceptable, que no té per què ser total, tot i que em sembla que les perspectives actuals no ho impedirien especialment. Hem de fer una llei que funcioni amb normalitat, i per això apello aquest treball i que es compleixi aquest compromís de la Conselleria.

Un últim apunt sobre la llengua. Per quins motius hi ha la paràlisi del Consorci per a la Normalització Lingüística? El conseller ens va anunciar una reforma d'aquest organisme per tal de potenciar-lo. Bé, però per què aquest Consorci ha estat durant tot l'any 96 sense treballar, almenys segons les nostres notícies? Quin interès hi ha per no deixar-lo funcionar amb normalitat? En qualsevol cas, ens agradarà escoltar la resposta dels delegats, dels representants de Convergència i Unió.

I deixant el tema de la llengua i intentant resumir algunes consideracions sobre altres camps de la Conselleria, exposo el següent: el mateix conseller va remarcar en la seva compareixença dos elements importants en relació amb la cultura popular i tradicional; un, la voluntat de fer una nova Expocultura l'any 98 i, segon, que la vitalitat de l'associacionisme cultural semblava haver-se frenat darrerament. Pel que fa a l'Expocultura, hem de manifestar que no hem trobat als pressupostos del 97 cap partida per a anar-la preparant. Vol dir, això, que la pressupostaran directament, tota i de cop, per a l'any 98? En tot cas, ens sembla una mica just. Sobre l'associacionisme en general i el que treballa el camp de la cultura popular, cal dir que hi ha un cert cansament i avoriment de les seves relacions amb la Conselleria. Les subvencions són irregulars i imprevisibles, a

part que darrerament s'han retallat a causa de les mesures d'austeritat. A més, quan són concedides arriben amb suficient retard com per crear seriosos problemes de tresoreria a les entitats. És clar que sempre queda el consol de pensar que amb una mica de sort algun dia rebran un dels premis nacionals de Cultura, premis que van acompanyats de contribució econòmica que compensa les retallades pressupostàries –és el que hi ha gent que anomena el premi «copet a l'esquena».

Pel que fa al llibre, només unes referències a la polèmica creada entre el conseller i alguns escriptors de renom entorn del que s'ha anomenat les ajudes a la lleialtat al català. Segons vostès, això es basa en un model norueg i consisteix a ajudar els escriptors en la seva primera obra editada. Aquestes i altres mesures són absolutament necessàries i cal moure's, no només per nacions amb estat, sinó també per països amb llengua normalitzada, tot i no tenir-ne, com són, per exemple, el Quebec o Flandes. En ells segur que hi podem trobar molts models que podem aplicar en el nostre país. L'únic retret que podem fer al conseller és el fet que hagués anunciat la mesura sense haver-la pactat prèviament, o, almenys, informat degudament els escriptors i les associacions representatives.

Pel que fa a la creació artística, constatem una manca de voluntat o possibilitat de crear una autèntica xarxa d'exhibició. La gent que comença i també els ja consagrats reclamen una xarxa on exhibir la seva producció, i aquest és el camp que el Govern ha desatès des de sempre: tant les arts plàstiques com el teatre i la dansa, com també el cinema i la música, necessiten espai per desenvolupar-se, i això és el que creiem que encara manca. Quina política faran a partir d'ara?

Acabo amb alguns comentaris en relació amb les dues secretaries generals incorporades a la Conselleria just abans del darrer estiu, unes incorporacions, creiem, poc encertades, però que ja estan fetes i, per tant, no hi insistirem. Ara bé, aquestes adscripcions han servit per practicar –o, almenys, ha estat una coincidència– unes retallades dràstiques dels seus pressupostos. Pel que fa a la Secretaria General de l'Esport, els pressupostos del 96 van significar una retallada del 30% respecte al 95, i enguany, en els pressupostos que discutim, s'hi aplica una nova reducció: en dos anys, hem passat de 8.918 milions a 4.407 milions; a menys de la meitat, només en dos anys. Una marginació de l'esport que no beneficiarà ni la pràctica esportiva més estricta ni la gran repercussió social que aquesta activitat comporta.

El senyor conseller va manifestar la seva voluntat de treballar en la internacionalització de l'esport català, tot donant suport a les federacions catalanes. L'any 92 hi havia possibilitats reals d'aconseguir una delegació olímpica pròpia als Jocs de Barcelona; malgrat el silenci, quan no oposició oficial, el COC va ser creat –el Comitè Olímpic de Catalunya– i tenia serioses possibilitats de ser reconegut. Finalment, el nostre Govern va claudicar i va prometre, per tal de fer callar els promotors del COC i tot el seu llarg i ampli suport social, que se'n parlaria abans dels Jocs d'Atlanta del 96. Han passat els Jocs d'Atlanta del 96 i continuem sense delegació olímpica pròpia. Díficilment es podrà donar un suport real a les federacions amb uns recursos tan i tan

2002

migrats, perquè les federacions i el Comitè Olímpic de Catalunya no reben ni un bon suport econòmic ni, molt menys, un suport polític o moral.

La història del Comitè Olímpic català és la millor mostra de la mediocritat del nostre autogovern i dels nostres governants, almenys en el camp de l'esport, però hi ha hagut novetats, novetats negatives en aquest cas: aprofitant la trobada d'Atlanta, el Comitè Internacional Olímpic ha modificat la Carta olímpica i, des d'ara, només acceptaran comitès de països amb estat propi. Ha estat la politització definitiva de l'esport. Donada la nostra situació actual, això ens tanca de totes totes les portes de l'olimpisme. Ni tots els suports del món no aconseguirien la desitjada presència. Només ens queden tres opcions possibles. Primera, tornar a modificar la Carta olímpica –possibilitat, des de les institucions polítiques catalanes, realment difícil a hores d'ara. Segona, proclamar la independència i constituir un estat: això ens obriria totes les portes en l'esport i també, alhora, en tots els altres camps; aquesta és una possibilitat que, per molt que alguns ho volgum, és difícil a hores d'ara tenint en compte la correlació de forces en aquest Parlament. I tercera possibilitat, renunciar definitivament al Comitè Olímpic de Catalunya i no parlar-ne més. Em temo que aquesta és, senyores i senyors de Convergència i Unió, la seva opció. Malgrat la voluntat manifestada pel conseller i també pel secretari general de l'Esport, vostès han renunciat per tercer cop a la presència olímpica pròpia, i això és lamentable. Per part nostra, continuarem en la línia de ple suport a aquesta causa i ajudarem, malgrat vostès, en tot allò que ens sigui possible per tal d'aconseguir-ho, perquè mentre Catalunya no té una presència internacional forta, els nostres esportistes competeixen amb la bandera i l'himne d'un país que no és el nostre. Sense recursos financers, sense imatge internacional, quin serà el nostre futur esportiu? Potser anar a fer d'espectadors al Circuit de Catalunya, un organisme finançat, l'any 97, l'any que ve, amb 900 milions de pessetes, una cinquena part del pressupost de la Secretaria General; un organisme que, lluny de donar prestigi al nostre país, esdevé un element més d'espanyolització quotidiana: ja que paguem tant, com a mínim podrien exigir als seus gestors una actitud nacional de les competicions molt més digna que l'actual. Pocs diners a l'esport i poca voluntat. L'esplendorosa Catalunya olímpica del 92 es va esllanguint cap a la discreció i mediocritat esportiva pròpia d'èpoques anteriors.

I acabo amb Joventut, una altra ventafocs d'aquesta àrea. De 4.458 milions el 95, han passat 2.172 milions el 96, i a 1.202 el 97. Una caiguda en picat cap a la quarta part en només dos anys. Amb aquesta migradesa, la Conselleria pretén fer política juvenil? O vol liquidar l'Àrea de Joventut, en altre temps una espècie de joia de la corona, i potser per això depenia de Presidència? Properament, el secretari general de Joventut compareixerà davant la Comissió de Cultura i tindrem ocasió d'escoltar com pensa tirar endavant els seus projectes amb només 1.200 milions de pessetes. Només em referiré a un dels seus projectes, anunciat pel mateix conseller i ratificat pel secretari general: la pretesa creació de l'Agència Catalana de Cooperació. Aquesta proposta surt, segons el secretari general, del programa

electoral de Convergència i Unió, i pretén servir per a coordinar tota la cooperació catalana cap al Tercer Món. Al marge de si és o no una promesa electoral, trobaríem absolutament fora de lloc i completament impropedient que, des de Joventut, es pretengués controlar la cooperació. Molt gent solidària és jove, però, sortosament, en aquest camp treballen sectors d'edat de tota mena. És un terme global i no es pot reduir a un simple sector de la societat. Senyor conseller i senyors de Convergència i Unió, controlin una mica millor els seus alts càrrecs i filtrin les seves propostes abans de fer-les públiques; així s'estalviaran possibilitats de fer el ridícul, com en aquest cas, amb l'Agència Catalana de Cooperació.

#### **El vicepresident primer**

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

#### **El Sr. Bosch i Garcia**

Acabo –em queden tres segons–; acabo reclamant el vot favorable a aquestes esmenes, demanant un impuls a la Conselleria de Cultura i una millora de les seves partides econòmiques.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

#### **El vicepresident primer**

Gràcies per la seva collaboració, senyor diputat. Ara correspon el torn al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

#### **El Sr. Riera i Gassiot**

Sí, gràcies, senyor president. Senyories, voldria començar agraint als diputats senyors Josep Bargalló, Antoni Dalmau i Xavier Bosch, que m'han precedit en l'ús de la paraula, i també, per què no?, al senyor Salvatella, a la senyora Vinyet Panyella i la senyora Meritxell Borràs, que continuaran parlant sobre el tema, i al conseller, per ser present en aquest acte, perquè això de la cultura té sempre aires de conjura, i com que sospito que en aquesta vida ens haurem de continuar veient, tant si estem d'acord com si no en una sèrie de punts, i en l'altra vida, si és que existeix, també, prefereixo començar agraint, per tant, la presència i la possibilitat de compartir aquest temps.

El de la intervenció, jo el compartiré amb el diputat Fidel Lora, que parlarà sobre les raons que porten el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds a dir «no» a la política de joventut del Govern de la Generalitat. Fa quatre mesos vam fer públic un document per a comentar els pressupostos de Cultura, Esports i Joventut per al 1996, que eren els primers de l'era Pujals. Si..., com que el vam repartir, si algú no el té i l'interessa aquest document, amb molt de gust el tornarem a repartir. En aquell fèiem la típica valoració en percentatges del que significava cada cosa dins del Departament. No repetiré, per tant, el que vam dir fa solament quatre mesos.

El conseller Pujals, com han repetit els meus companys, va comparèixer fa pocs dies a la Comissió de Política Cultural, i algun diputat ha recordat l'anèdo-

ta dels primers comentaris. El nostre: si ens haguessin arribat una setmana abans, hauríem esperant anhelants el projecte de pressupostos que els poguéssim fer possibles. La resposta del conseller era interessant; insinuava que es podien gestionar millor un seguit de recursos, optimitzar la gestió... Jo espero que això no contingui una crítica a la política de qui l'havia precedit –en negatiu–, i fins ara no s'ha... Com que, de tota manera, m'agradaria que això quedés ben clar en la resposta, sí que voldria que esbandissin boires i dubtes sobre aquest punt, en aquesta qüestió tan puntual.

Per set raons, ens oposarem a aquests pressupostos. Primer, pel pes insuficient que té la cultura en el conjunt del pressupost de la Generalitat: representa un 1,7 –si hi incloem Esports i Joventut, un 1,4–, i creiem que això vulnera l'esperit i la lletra de l'Estatut, disposició addicional cinquena, textualment: «Atesa la vocació cultural de Catalunya, l'Estat i la Generalitat consideraran el servei a la cultura com a deure i atribució essencial...» Atès que en aquest col·lectiu de conjurats per la cultura molts som, d'ofici, filòlegs, demanaria, en tot cas, un seminari especial que tractés d'aclarir semànticament què vol dir «essencial» en aquesta disposició addicional cinquena de l'Estatut, i veure com es tradueix en partides pressupostàries aquest caràcter essencial.

Segona raó. Per què ens oposem a aquests pressupostos? Perquè van contra Maastricht –perquè van contra Maastricht–, perquè neguen l'esperit i la lletra de les propostes de convergència europea, que és molt més que la convergència econòmica. Jo espero que les diputades i els diputats que ens han retret tantes vegades Maastricht, se l'hagin llegit, l'acord de Maastricht, i recordin les clàusules de política cultural que inclou, que són moltes i molt precises. I, és clar, quan hi ha una presentació reduccionista de Maastricht només com a element de convergència econòmica, què es vol fer, amb això? Crear animadversió contra Maastricht? A alguns, que ens ha costat molt entendre que havíem de dir que sí a Maastricht, en aquests moments per a poder fer pedagogia a favor de Maastricht volem recordar el conjunt del que diu Maastricht, els acords de Maastricht. Per tant, aquests pressupostos van contra Maastricht. Per què? Una de les clàusules dels pressupostos de Maastricht –en qüestió de comunicació, de llengua, etcètera–, de llengua, hi ha una certa ambigüitat justament pel que fa a les llengües minoritàries, que ja al seu moment les vam debatre, però parla, concretament, i molt, de les polítiques culturals, que són avui, a l'Europa que volem, generadores de llocs de treball mitjançant indústries culturals que, d'una banda, creen riquesa, i de l'altra, reforcen l'autonomia europea contra els intents de colonització cultural. De què ja parlava, d'altra banda, l'excepció cultural del Tractat internacional de lliure comerç, signat a Marràqueix el 13 d'abril de fa dos anys. Per tant, amb compte, que aquí ens trobem que una valoració a la baixa dels pressupostos de Cultura en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat..., és a dir, aquest Govern va contra Maastricht.

*(El president s'incorpora al seu lloc.)*

La política del Govern de la Generalitat no vincula grans inversions culturals amb programes generadors de noves indústries culturals. Per exemple, el Govern de la Generalitat ha aportat fins avui 6.714 milions al circuit automobilístic de Montmeló. La resposta m'ha arribat avui, aquest matí, del Govern: per al 1997, 900 milions més. Molt bé, hi ha un acord. Ara, justifica això que no hi hagi recursos per al suport de l'esport de base? Justifica això que no hi hagi recursos per a un altre dels temes continguts a Maastricht, en contra del suport de l'esport per a tothom? En tot cas, quin esforç es fa per explicar els beneficis socials per a la col·lectivitat d'aquesta quantitat, que en els pressupostos d'aquest any s'acostarà als 8.000 milions de pessetes?

Tercera raó, perquè no preveuen mesures polítiques destinades a aconseguir nous ingressos. Ho vaig suggerir l'altre dia, en la compareixença de l'honorable senyor conseller: no ens acaba de quedar clar que hi hagi una política de voluntat d'accés més clara a fons europeus, que hi hagi una elaboració política de canalització de l'1% de les obres públiques a Catalunya per a obres de patrimoni, i aquest és un tema molt important; no acaba de quedar clar que hi hagi nous contractes amb entitats d'estalvi, amb una aplicació més audaç de la Llei de patrocini i mecenatge, per exemple, que també creiem nosaltres –i així ho hem dit al Parlament de l'Estat– que ha de ser reformada. O bé a través de l'optimització del fet que Catalunya compta, també, amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, element que podria ser dinamitzador de moltes indústries culturals. En canvi, en els pressupostos només es reflecteix el suport que dona la Conselleria de Cultura a certes actuacions de la Corporació, no a l'inrevés. És a dir, la partida d'ingressos no queda gens clara.

Quarta raó, perquè no es compta amb els ajuntaments. I vull posar tres exemples concrets: a, política d'instal·lacions esportives. Esports, les subvencions corrents a corporacions locals –«esport» volia dir la Direcció General d'Esports– passa de 78.000 milions a 60 milions. Les subvencions de capital destinades a corporacions locals per a la construcció de noves instal·lacions esportives, que l'any 1996 van ser reduïdes d'un 75,5%, encara es redueixen més. Passa de 373 milions a 348 –ho repeteixo, després d'una retallada del 75%. I aquest és un cas clar de relació amb els ajuntaments. Segon cas clar –l'ha esmentat el senyor Dalmau, no hi insistiré–: la política de biblioteques, arxius, museus... Revisin les lleis aprovades el 93 i les obligacions que hi ha de desplegament d'aquelles lleis, molt sovint d'acord amb els ens locals, ajuntaments o consells comarcals, o tots dos. El tercer tema, el Consorci per a la Normalització Lingüística; se n'ha parlat: hi ha una proposició no de llei del nostre Grup, que deïem: «S'ha d'activar...», i ens van dir: «No, immediatament posarem en marxa un grup que estudiï aquest tema.» Bé, quan ara, finalment, es comença a reunir aquest grup, es comença a reunir en un moment en què les dues parts que han de finançar el Consorci ja hauran elaborat els seus pressupostos. És a dir, els ajuntaments els estan aprovant aquests dies, la Generalitat els està aprovant aquests dies, amb la qual cosa les possibles solucions a què s'arribi, les possibles propostes a què s'arribi, de reactivació del Consorci, no podran ser aplica-

2004

des ja de cara a l'any vinent. Per tant, aquí, amb compte, aquí hi ha un acord: mirin els diaris de sessions –en tot cas els diaris de la Comissió de Política Cultural– i veuran quants mesos fa que es va prometre que això es posaria en marxa immediatament. També en això són pressupostos marcats per l'hostilitat a Maastricht, que parla de la necessitat que les polítiques de comunicació i de cultura siguin fetes d'acord amb els ens locals.

Cinquè, perquè hi ha eines infradotades, com la Institució de les Lletres Catalanes. En aquest cas em permeto un petit recordatori, gairebé personal. Acabava jo d'entrar en aquesta cambra i estava en marxa el procés, ja en aquells moments, de ponència i de comissió –havia passat ja per una primera fase de ponència– de la Llei de creació de la Institució de les Lletres Catalanes. Des de fora del Parlament, jo havia representat l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, de la qual era secretari, i havíem estat, justament, debatent un primer projecte del diputat socialista senyor Felip Lorda; hi havia punts amb els quals no estàvem d'acord; va haver-hi una segona proposta que va presentar el Grup majoritari a la cambra, el vam tornar a discutir, es va acabar la legislatura, i a la legislatura següent vam tornar a començar els debats. Precisament perquè hi havia una implicació personal molt clara, en aquesta Llei de creació de la Institució de les Lletres Catalanes, jo em vaig veure obligat –en el moment en què havíem de fer, el dia abans, exactament, del Ple en què havíem d'aprovar aquesta Llei de la Institució de les Lletres Catalanes– a cessar com a secretari de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, perquè jo estava defensant en nom del PSUC, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en aquells moments, un projecte de llei, i podia haver-hi una barreja entre el que deia l'Associació d'Escriptors, que també havia representant fins aquells moments, i el que representava una opció política.

Precisament per això puc dir que el que preteníem amb la creació de la Institució de les Lletres Catalanes no s'ha complert; no s'ha complert, ni de lluny. Oh, que no hi havia recursos; oh, que no hi ha hagut voluntat... No ho sé, però no s'ha complert. Aleshores, bon pedaç el que se'ns proposa en la compareixença; excellent, la notícia que una gran amiga i escriptora com Isabel Clara Simó sigui la responsable d'aquest àmbit; fantàstic. Ara, quan diem nosaltres que hi ha eines que han estat fins ara infradotades i poc utilitzades, ho diem en aquest cas, si més no, amb real coneixement de causa.

Sisè, perquè el pressupost reflecteix desviacions pressupostàries greus en macroinstal·lacions com el Teatre Nacional de Catalunya, i això, justament per la raó per la qual ha estat invocat Maastricht tantes vegades, també va contra l'esperit de Maastricht.

Setè, perquè som el que som, sobretot per dues grans realitats diferencials: llengua i patrimoni. En aquests moments, que es rebaixin els pressupostos a patrimoni ens preocupa, i ens preocupa molt. Ens preocupa perquè, a més, fins ara no hem acabat de saber mai massa bé quin era el sentit de les grans instal·lacions i les prioritats d'aquestes grans instal·lacions. Encara ningú no ens ha explicat mai si era prioritari el Museu d'Història de Catalunya o l'acceleració del MNAC, del Museu Nacional d'Art de Catalunya, que tots dos, evi-

dentment, reflectien una part importantíssima de la realitat catalana.

Quan molts de nosaltres havíem estat a la signatura del Pacte cultural –ho repeteixo, des de fora d'aquest Parlament, en un grup d'assessorament del conseller Rigol, que feia que ens diguessin pel carrer «els Rigolettos», títol del qual estàvem molt honorats–; doncs, quan vam promoure aquell Pacte cultural, que era un acord interinstitucional per decidir quines eren les instal·lacions prioritàries, va haver-hi, com saben, un vot diferent del que s'havia previst: va ser el del president de la Diputació de Tarragona, senyor Josep Gomis, que va dir que ell no donava suport a aquell pacte cultural perquè no descentralitzava, l'honorable senyor Josep Gomis. Evidentment, va dir que ell es desfeia d'aquell pacte i, per tant, no el signava, perquè li semblava que era un pacte que no recollia la necessitat d'un reequilibri territorial de Catalunya a través d'una política cultural. En aquell moment, recordo que, personalment, li vaig adreçar una carta dient que em semblava una greu irresponsabilitat que no signés aquell Pacte cultural. Moltes vegades, quan era conseller, i ara, com a delegat del Govern a Madrid, ens veiem molt sovint, i ell em recorda aquella carta. I em pregunta: «Però, tenia raó jo, o no?» I la veritat és que cada dia em veig amb menys arguments per dir: «No, no tenies raó, havies d'haver signat el pacte», perquè, en tot cas, denunciava una cosa que, en tot cas, queda com a ombra pendent, en aquests moments.

Del tema de la llengua no en parlaré perquè n'hem parlat prou, perquè en el proper Ple ordinari haurem de veure la Moció subsegüent a una interpellació sobre política lingüística que vaig formular en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Deixin-me, però, recordar només una frase de l'amic Francesc Vallverdú, que va dir, en el marc d'unes jornades que van tenir lloc a la Fundació Pere Ardiaca, deia aquesta frase: «Malgrat que les dades del cens són optimistes respecte als progressos del català –recordem les del 1991: 94%, entén el català; 68%, el sap parlar; 67%, el sap llegir; 40%, el sap escriure–, no es pot oblidar que, respecte al castellà, el percentatge de població que a Catalunya l'entén, el sap parlar, llegir i escriure, és d'un 93%. No hi ha, per tant, en aquests moments, un punt final en el procés de normalització lingüística. Ens queda molt per aconseguir.» El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha organitzat any rere any jornades, justament, de debat de política lingüística. En nom del Grup vaig formular quina era la nostra proposta de normalització lingüística, en aquests moments, en relació amb temes com la ja anunciada nova llei de la normalització lingüística, que sempre hem reclamat i que continuem reclamant. Com que em penso que serà bo que els estalviï la lectura d'aquest document, jo, amb molt de gust, lliuraré el darrer número de *Nous Horitzons*, on consta aquest document, a l'honorable senyor conseller, i deixo la paraula a la veu jove d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president.

Punt 1

**El president**

Moltes gràcies. Li queden dotze minuts i mig. Endavant.

**El Sr. Lora i Lillo**

Gràcies, senyor president. Faré una intervenció entorn a l'empresa de Turisme Juvenil i la política de joventut. En el pressupost de l'empresa de Turisme Juvenil, en relació amb el pressupost de la Secretaria de Joventut, des del parer del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, és un clar reflex del buit que hi ha pel que fa a la política de joventut. No podem donar suport a aquest pressupost quan hi ha una disminució de gairebé 1.000 milions del pressupost de la Secretaria General de Joventut; representa un 45% de retallada en relació amb el 96; hi ha un 68% en relació amb el 95. La pregunta seria: quant quedarà per al 98? Però hi ha dades més evidents: ens estan deixant una oficina de serveis, i res més. La desaparició de l'Institut Català de Serveis a la Joventut alliberava uns recursos de 1.000 milions, que s'haurien pogut invertir en qualsevol de les altres facetes de la política de la Secretaria de Joventut; doncs, bé, aquests recursos desapareixen del pressupost. El 20% del pressupostat en Joventut es destina a l'empresa Turisme Juvenil: és excessiu, perquè hi ha altres prioritats polítiques.

Avui, l'empresa de Turisme Juvenil té un pressupost major que la mateixa Secretaria de Joventut. No són altra cosa que dades que expressen clarament les prioritats polítiques de la Generalitat –polítiques de servei, Oficina de Turisme Juvenil i Oficina per al Lloguer d'Habitatge. No entraré en el debat sobre l'Oficina de Lloguer, ja que fou motiu d'una interpellació no fa gaires dies, però sobre Turisme Juvenil, l'empresa Tujuca, sí que m'agradaria dir un parell de coses. Primer, hem de diferenciar; un tema és la gestió dels albergs, cases de colònies, infraestructura per al lleure, que la participació d'entitats juvenils, socials, consells de joventut, haurien de debatre sobre com desenvolupar una gestió copartípic per mantenir i ampliar aquesta xarxa d'albergs, i posar-la a disposició del major nombre de joves. Però una altra cosa, ben diferent, és la gran infraestructura personal que és utilitzada tan sols per a processos d'informació i assessorament, com a agència de viatges. Aquesta faceta està sobredimensionada i centralitzada. No hi hauria una altra manera de realitzar aquest servei estalviant recursos, essent més eficients i desenvolupant més participació? Nosaltres, des del Grup d'Iniciativa - Els Verds creiem que sí. Com? Descentralitzant punts d'informació juvenil; el 95 es varen gastar tan sols 1,6 milions per ajudar els ajuntaments en aquest sentit, eliminant duplicitats, creant convenis de col·laboració amb ajuntaments i entitats. O és que l'oficina de l'Ajuntament de Barcelona, del carrer Ferran, no realitza el mateix servei? És així com associacions i corporacions locals tindran un major paper.

Amb aquests pressupostos és impossible saber quan costa i quin és el finançament del Pla interdepartamental de joventut. El que sí que es detecta és que està exhaurit per insuficiència financera, perquè no hi ha una organització eficient dels instruments instituci-

onals i perquè no hi ha un desenvolupament i ajut a la participació de l'associacionisme i ajuntaments. En aquest sentit són insuficients en aquest pressupost els ajuts a entitats juvenils que, en definitiva, es mantenen al mateix nivell que el 96. Creuen sincerament que la promoció de l'associacionisme juvenil és possible desenvolupar-la amb una transferència de 270 milions? És gairebé la mateixa xifra que es gasten en turisme.

Però en el mateix sentit ens hauríem de referir a les transferències a les corporacions locals; són tan sols 125 milions. Per altra part, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, entitat que per llei del Parlament és interlocutora entre el moviment juvenil i la Generalitat, no té partida pròpia. La seva subvenció depèn de la Secretaria de Joventut com una entitat més. Això és contradictori amb el paper que ha de jugar. Aquesta és la situació concreta de les tres parts importants per a l'aplicació d'un pla interdepartamental de joventut: l'associacionisme, els ajuntaments i el Consell Nacional de la Joventut; el seu finançament, l'ajuda a aquestes tres parts del Pla interdepartamental de joventut, des del nostre punt de vista és insuficient en els pressupostos del 97.

Però no tot seran crítiques; també faré propostes, perquè crec sincerament –i és l'opinió del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds– en la necessitat d'un viratge de cent vuitanta graus en la política de joventut: nous instruments, nova metodologia i més finançament. Primera proposta; un nou pla interdepartamental de joventut que posi èmfasi en quatre eixos fonamentals: formació, ocupació, habitatge i cultura; els quatre temes fonamentals de la problemàtica del jovent català; amb un objectiu polític clar, que és la lluita –perquè per això hem de fer política–, la lluita contra la precarització de les condicions socioeconòmiques del jovent. No fa masses dies que jo, en la interpellació de l'habitatge juvenil, deia que si es canvien les polítiques conservadores hi haurà resposta del moviment juvenil progressista. Doncs bé, fa tres setmanes teníem els centres d'ensenyament mitjà en vaga general i fa una setmana teníem totes les facultats d'universitats de Catalunya parades en vaga general. I aquesta resposta del moviment juvenil progressista seguirà avançant si no hi ha un canvi radical en la política de joventut. Aquesta és la primera proposta, nou pla interdepartamental de joventut: formació, ocupació, habitatge i cultura. Hi ha un dèficit –i atenció a aquesta dada perquè és molt important–, hi ha un dèficit de locals, de casals de joves, de locals culturals per a la gent jove, hi ha un dèficit; no s'està promocionant la cultura, l'associacionisme en casals de joves; hi ha un dèficit en aquest sentit.

Segona proposta: el retorn de la Secretaria General de Joventut a Presidència. Nosaltres pensem que cada conselleria, cada conselleria, amb la seva política cap a la joventut..., ja que cal execució vertical; però al mateix temps cal un instrument que, de forma transversal, des de la Conselleria de Presidència, coordini, ressegueixi aquest Pla interdepartamental, aquest nou pla interdepartamental, donant participació a l'associacionisme juvenil i als ajuntaments. És a dir, fa falta un nou pla interdepartamental de joventut, però fa falta que cada conselleria defineixi quina és la política cap als joves

2006

des de cada conselleria, i que la Secretaria de Joventut, des de Presidència, coordini tot aquest pla interdepartamental de joventut.

Tercera proposta: iniciar els debats per al nou pla interdepartamental, i en aquest sentit el nostre Grup té voluntat de diàleg; així ja hem presentat una interpellació per debatre aquests temes.

Aquestes són les raons que fonamenten la nostra esmena a Turisme Juvenil perquè creiem que, tal com està la situació de la joventut en aquest moment, és contradictori mantenir una política de joventut simplement pensada en el turisme, perquè la problemàtica de la joventut avui és: la falta d'ocupació, la falta de treball, l'atur; el fet de no poder sortir de casa, la independència econòmica de la gent jove; l'ensenyament de qualitat, i l'associacionisme i les eines culturals perquè la gent jove pugui participar en el desenvolupament social.

Gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies. Ara, sí, per a un torn en contra, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Josep Maria Salvatella, per un temps màxim –ell i aquells membres del seu Grup que hi vulguin intervenir– de cent vint minuts.

### El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. En atenció a les instruccions rebudes sobre la seqüència del debat, el nostre Grup hem procedit a una reducció de la plantilla prevista. (*Rialles.*) I em referiré en concret a les esmenes números 65, 75, 85 i 88, que són a la totalitat del Departament, així com també a les 70, 73, 80 i 83, a l'Institut d'Educació Física i al Centre d'Alt Rendiment Esportiu. La diputada senyora Vinyet Panyella farà després el torn en contra de les esmenes presentades als organismes autònoms de Cultura i la diputada senyora Meritxell Borràs respecte a la del Turisme Juvenil de Catalunya.

El pressupost del Departament de Cultura per a 1997, com, sens dubte, les senyores diputades i els senyors diputats saben, experimenta una baixa de 444 milions respecte al de l'any present; és a dir, una baixa d'un 1,5%. Aquesta reducció, però, l'assumeix en realitat la Secretaria General i no afecta, per tant, en forma apreciable, les despeses corresponents a accions i subvencions. Cal posar atenció, així mateix, al fet que el capítol primer i part del segon han estat absorbits per l'esmentada Secretaria General, cosa que emmascara relativament la reducció que hem citat abans.

Les inversions, per altra banda, es mantenen o fins i tot disminueixen degut a la recent o en tot cas propera finalització d'algunes grans infraestructures culturals: Teatre Nacional, Museu d'Història de Catalunya, etcètera. Recordem que l'any passat el pressupost de Cultura va patir una baixa del 7,87%, malgrat haver incorporat la Secretaria General de l'Esport i de Joventut; el 1997, doncs, la retallada s'anuncia mínima; en comparació amb l'any present serà gairebé inexistent; qui no es conforma és, evidentment, perquè no vol.

A grans trets podem dir que en aquest pressupost es proposa un considerable estalvi en despesa corrent i, en canvi, es volen prioritzar els ajuts i subvencions. És a dir, es tracta d'incrementar el suport a la societat civil que ha estat i volem que sigui protagonista singular de l'activitat cultural al nostre país. Destaquem també, en aquesta primera visió general del pressupost de Cultura, que les transferències totals del Departament a les corporacions locals ascendeixen a 1.517 milions, cosa que el col·loca en quart lloc en aquest especial rànquing municipalista, just després d'Ensenyament, Governació i Polític Territorial. Els nostres ajuntaments, els ho asseguro, ho ben necessiten.

«Els diners» –deia la mítica Mistinguett– «no porten la felicitat, però aplaquen els nervis.» (*Rialles.*) Un pressupost, aquest que ens ocupa, un pressupost que és el que és perquè és el que pot ser, però que no és el que voldríem que fos; això que quedi clar. Hem escoltat durant una estona en aquesta tribuna els retrets que n'han fet els grups que m'han precedit. Ells, com s'acostuma en ocasions semblants, ens han argumentat amb pèls i senyals una valoració globalment negativa. Jo voldria, malgrat tot, extreure de les seves intervencions uns efectes positius. Diuen que l'experiència ens porta cap al pessimisme, però la voluntat és la que ens ha de fer ser optimistes. Mai no tenim tota la raó, malauradament, i aquest convenciment ens hauria de fer més ponderats, menys dogmàtics, més conciliadors, menys intransigents, més illuminadors i menys illuminats. Ho va escriure Joan Fuster: «El meu adversari és el meu col·laborador, *malgré lui*, naturalment.»

Quant a la Direcció General del Patrimoni Cultural, el seu pressupost experimenta una notable baixa, al voltant d'un 40% en inversions. No obstant això, podem assegurar –i, de fet, assegurem– que es compliran les previsions fetes per l'honorable conseller en la seva recent compareixença davant la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament. El senyor Bosch n'ha fet un llistat exhaustiu, d'aquestes previsions, però són unes previsions que en realitat no corresponen a l'any vinent, sinó també als que seguiran; és a dir, eren unes previsions per a tota la legislatura, senyor Bosch; cal no confondre les mesures del temps.

L'apartat de subvencions per a inversions inicia de cara al futur la seva recuperació amb 55 milions, quantitat minsa encara, però significativa, vistos els precedents. Les partides més destacades dels capítols 4 i 7 corresponen principalment a organismes autònoms com el Museu de la Ciència i de la Tècnica, el Museu d'Arqueologia, la Biblioteca Nacional i el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Els criteris actuals volen orientar les altres inversions i actuacions amb preferència cap a aquelles comarques on poden significar un segur impuls per al seu desenvolupament. Després de les obres de restauració i rehabilitació efectuades, per exemple, a Coll de Nargó, a Sant Cugat, a Sant Pere de Rodes o Erill la Vall, algunes de les quals, de caràcter plurianual, tindran continuïtat l'any vinent, assoleixen ara actualitat el Programa global de la Vall de Boí, les actuacions projectades a Bellpuig, Escaladei, Ripoll o Escornalbou. Destaquem també el procés de conversió de zones arqueològiques en part aptes per a la visita públi-

ca com la ciutadella de Roses, Serinyà, Ullastret o Altafulla. Per altra banda, es pretén revisar el marc normatiu en el sector d'arxius, impulsar el sistema de lectura pública i continuar, dins les possibilitats pressupostàries –senyor Bargalló, ho sento–, les infraestructures quant a biblioteques, arxius i museus. Cal esmentar en aquest sector, a tall d'exemple, la construcció prevista dels arxius de Manresa i Vielha i la posada en funcionament de les biblioteques de Terrassa, Manresa i Mataró.

En la Direcció General de Política Lingüística, el pressupost assignat marca globalment una clara continuïtat. Recordem que en aquest any 1996 la reducció pressupostària ha estat d'un 26% respecte a l'any anterior. L'aportació més significativa correspon, com és natural, al Consorci per a la Normalització Lingüística i representa més de la meitat del total de la Direcció General, exactament 1.026 milions. El diputat senyor Bosch ha parlat d'un col·lapse del Consorci, cosa que refutem taxativament; s'ha treballat, s'ha treballat amb un pressupost reduït, evidentment, però s'ha treballat. En segon lloc, cal destacar les quantitats dedicades a la Junta Permanent de Català amb 160 milions; al Termcat, amb 120, i les subvencions a entitats i a empreses per a normalització lingüística: 99 milions.

Hem de remarcar, ball de xifres a part, que la iniciativa sens dubte més important que s'ha d'afrontar el 1997, la redacció, presentació i aprovació, si escau, de la nova Llei de normalització lingüística o de reforma de l'actual, no comporta previsiblement cap despesa notable; un marc legal, aquest, que ens ha de permetre avançar clarament en l'ús social de la llengua, especialment en el sector socioeconòmic i professional, cosa que preocupa especialment –com hem sentit– el diputat senyor Dalmau. Assenyalem, a més, que les accions en favor de la llengua no es redueixen pressupostàriament als estrictes límits d'aquesta Direcció General; aquí, com en altres llocs, es compleix l'equació fonamental de la hidrostàtica, dita també dels vasos comunicants. Tinguem en compte, per exemple, els ajuts diversos a la premsa, a les publicacions en general o a la producció i doblatge de pel·lícules, amb consignacions pressupostàries de considerable gruix. Entre tots ho farem tot, diuen.

La Direcció General de Promoció Cultural havia experimentat en el seu pressupost notables reduccions en els darrers anys, fins a un 37% en total; enguany s'ha intentat atendre de forma més eficaç les activitats exteriors, minimitzant els efectes negatius d'exercicis anteriors en aquest camp. En part, això s'ha vist facilitat pel procés natural de reducció o estabilització de les despeses en grans inversions, de les anomenades emblemàtiques. Així, el Teatre Nacional, inversió ja feta en gran part, de la qual en resten uns 1.400 milions en pagaments ajornats; sabem que representa poc, quantitativament, només 100 milions, però sí que creiem significatiu el fet de reactivar el Pla de teatres tan esperat per les nostres ciutats mitjançant després de dos anys de congelació total sota zero –val més un «té» que dos «te'n daré»–; també es vol seguir potenciant, naturalment, aquelles manifestacions culturals que han aconseguit arrelar arreu del país, com el Festival Internacional de

Teatre de Sitges, la Fira de Teatre al Carrer de Tàrrrega o el Mercat de la Música Viva de Vic.

Quant al Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, que ha experimentat el 1996 una forta davallada en el seu pressupost, un 46%, es proposa per al 1997 un modest increment de 100 milions. L'interès del Centre és doble: per una banda, seguir atenent els ajuts per a les entitats dedicades al foment de la cultura popular i tradicional; per altra, però, no es voldria menystenir la dinàmica pròpia com a entitat generadora d'iniciatives diverses. En aquest sentit, el conseller ja ens va anunciar a la Comissió de Política Cultural l'estudi d'un pla de dinamització que pot representar l'empenta definitiva del món associatiu d'aquest sector. És una iniciativa, crec, necessària i esperada, que caldria tirar endavant. En un moment com l'actual, amb la pressió constant de diverses cultures –propiciada pel fenomen migratori, en part–, en ple debat sobre la interculturalitat i el mestissatge, mentre es projecta –intencionadament, suposo– la foto fixa de la Catalunya gresol de cultures, de la Catalunya que tot ho engoleix i tot ho assimila, ara, tal vegada, convé no oblidar massa qui som i d'on venim: modernitat sí, interculturalitat sí, però identitat pròpia també –i en primer lloc, sostinc.

Pel que fa al tema de l'esport, entenc també l'interès dels senyors diputats en temes com el comitè olímpic o les seleccions nacionals, però el fet és que han presentat esmenes a l'INEFC i al CAR. Què en pensem, d'això? Em referiré, doncs, preferentment a aquests temes. Respecte a l'Institut Nacional d'Educació Física, en comparació amb el pressupost anterior, amb una baixa de 2 milions en el capítol primer i un increment de 50 en el capítol segon, que inclou, a part de les despeses normals, les dels cursos, que a l'ensem generen ingressos. El prestigi assolit per l'Institut és evident: només cal esmentar, en aquest sentit, la celebració enguany dels seus vint anys d'existència, amb generacions d'alumnes, la designació a Oslo com a seu del proper Congrés Mundial d'Activitat Física Adaptada, que se celebrarà el 1999 a Lleida i Barcelona, i les relacions internacionals com a seu permanent de la Xarxa Europea d'Instituts de Ciències de l'Esport, amb programes de notable èxit, com l'anomenat Erasmus, i els intercanvis diversos amb instituts i universitats d'arreu del món.

Quant al Centre d'Alt Rendiment, baixa el capítol primer en 13 milions i puja el segon en uns 22, explicables aquests pels augments de les empreses concessionàries i els carburants i les despeses de manteniment. En la darrera temporada, un total de 210 esportistes van acollir-s'hi de forma fixa, així com uns 25.000 en estades i concentracions. Aquest any vinent el Centre celebrarà en plena activitat i perfecte estat de salut els seus deu primers anys.

Senyores diputades, senyors diputats, vivim temps de restricció pressupostària, altrament dita contenció selectiva –per eufemismes que no quedi–: crisi, inflació, índex de preus, atur, Espanya, Europa, Madrid, Maastricht... Per cert, entre la sessió d'ahir i la d'avui, si no m'he descomptat –el senyor Riera ha acabat de reblar el clau–, s'ha repetit vuitanta-sis vegades la pa-

2008

raula Maastricht: als pacífics habitants d'aquesta ciutat els deuen xiular les orelles. Ara, una cosa és el Tractat de Maastricht i altra les condicions fixades per arribar a la moneda única, senyor Riera, que és el primer pas, en tot cas, que cal donar.

És clar, la culpa la pinten negra i ningú no la vol. Any rere any debatem aquí uns pressupostos que poden semblar –de fet, els ho semblen– més aviat magres i tristos. Poc engrescadors, vaja. Jo diria que eficaçment antiafrodisíacs –ja m'entenen. Com diu un amic meu, propietari d'un negoci d'estiu a la costa, si això segueix així, aviat la nostra declaració de renda serà exacta. Ara, solucions n'hi ha. Allò més sospitos de les solucions és que se'n troben sempre que es vol. El cel sembla fosc ara, però estem segurs que s'albira més o menys lluny claror, com en un d'aquells celatges del meu Empordà, amb núvols esquinçats color de plom i una esclatxa de llum que segueix i ens anuncia la tramuntana. Mentrestant, ja ho saben: molta gent segueix el seu camí sense preocupar-li massa, sembla, el que aquí es discuteix. Passen els pressupostos un rere l'altre, inexorablement –ara més que mai–, passa el temps, passen els diputats, passa la gent –i em passa. Jo penso que quan arribi l'apocalipsi que ens anunciava la Bíblia, si és que arriba, milers de turistes d'arreu del món el filmaran en vídeos casolans per a les llargues i entranyables vetllades familiars.

Aquests són uns pressupostos realistes i positius. Com han de ser, vaja. Massa motius no en tenim, potser, però bé cal conservar la il·lusió i l'optimisme, tanmateix, i no perdre la moral. Cal prevenir, avançar-nos als fets i treballar per al futur. Així ho diuen. Així ho diu també el borratxo del meu poble, que no beu perquè tingui set, sinó perquè no li'n vingui. (*Rialles.*) O, com exposava també, més literàriament, l'enyorat Nèstor Luján: «Hem de riure sense esperar estar alegres, no fos cas que ens trobi la mort sense haver rigut prou.» Com és obvi, el nostre Grup votarà en contra de totes aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, coratge: només ens manquen vuit departaments. (*Rialles.*)

#### El president

Per continuar el torn en contra, té la paraula la diputada senyora Vinyet Panyella.

#### La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo no repetiré aquí el que vaig dir fa quatre mesos, després d'haver succeït el meu company Salvatella en la seva intervenció, tan brillant com la d'avui. Em pertoca defensar el torn en contra de les esmenes a la totalitat dels organismes autònoms al Departament de Cultura, i potser coincidiré amb alguns arguments i observacions de l'amic Salvatella, però estic convençuda que no ho faré pas amb l'enginy que l'acostuma a caracteritzar. En qualsevol cas, intentarem no fer-ho gaire avorrit, perquè, ja que no ens portaran cafè, com hem dit abans, m'agradaria estalviar-los la temptació de la becaïna.

Quina és la característica comuna d'aquests organismes autònoms al Departament de Cultura? Jo diria que és, d'alguna manera, l'opció que ha fet el Departament, i que l'actual política cultural del conseller Pujals continua, de descentralitzar la gestió, de dotar amb més capacitat d'actuació i de decisió aquests organismes i de donar-los les eines per funcionar d'una manera més eficaç i més propera i més adequada als objectius que s'han proposat i que tenen com a missió complir. Això ho dic perquè, si bé hem vist en aquests anys que els organismes autònoms del Departament s'han anat constituint a través de lleis que han estat aprovades per aquest Parlament, en molts casos per total acord i en d'altres per ampli consens, en el cas d'alguns dels organismes que ens ocupen en aquest moment es proposa, o s'ha proposat, o s'ha emprès, unes reorganitzacions que, com en el cas de les Lletres Catalanes, farà que d'una banda es continuï impulsant aquesta política d'organismes autònoms i, d'altra banda, es procuri lligar caps, unificar la gestió, fer funcionar d'una manera diferent, més eficaç –en molta part, doncs, gràcies als anys de pràctica, i en molta part gràcies a les futures expectatives– del que han funcionat fins ara, que, sigui dit de passada, han funcionat prou bé. En tot cas, em referiré una mica més endavant a les lletres, a la Institució de les Lletres Catalanes, i em referiré ara breument a objectius aconseguits per aquests organismes autònoms, dos dels quals són també objecte d'esmenes a la totalitat: un és el Teatre Nacional; l'altre, la Biblioteca de Catalunya.

El Teatre Nacional ha aconseguit el primer gran objectiu que tenia, que ha estat la seva obertura, la seva posada en marxa, i diria que amb èxit –amb èxit de públic, amb èxit de crítica–, i ha convertit en realitat un dels propòsits jo crec que més ambiciosos i, d'altra banda, més volguts pel Departament de Cultura i també pel Govern de Catalunya. En aquest moment queda pendent un element important del Teatre Nacional, com és l'elaboració del contracte-programa que ha d'especificar els objectius últims i definitius d'aquesta institució i les vies de recursos i les vies d'especificitat de gestió d'aquesta institució, sobre la qual se'n ha dit que serem informats a la corresponent Comissió de Política Cultural. Però, en qualsevol cas, si fa quatre mesos esperàvem que aquest objectiu s'acomplís, en aquest debat de pressupostos hem vist ja que aquest objectiu s'ha acomplert i que la dotació del Teatre Nacional per al 1997 serà una dotació que preveu el compte d'explotació i també la partida pressupostària de funcionament, amb un total de més de 2.000 milions de pessetes, que ens sembla que, una vegada complerta la fase més important de les obres, o la fase més determinant de les obres, és una quantitat que permet que el Teatre Nacional funcioni a ple rendiment i d'acord amb les expectatives de tots plegats.

L'altre objectiu que em sembla que cal esmentar aquí, i que a mi em fa una especial il·lusió de fer-ho, per les raons que vostès poden suposar, és la imminent finalització del projecte d'obres de la Biblioteca de Catalunya. La Biblioteca Nacional de Catalunya, es preveu que a principis del 97 haurà enllestit tot el que és la part dels dipòsits –que és el que quedava pendent– i dels equipaments, per la qual cosa el seu pressupost



—i ara ja torno a parlar de pressupostos— preveu un increment de 44 milions de pessetes, que seran per transferir, per fer tota l'operació de transferència de fons del dipòsit general provisional de l'Eixample a la seu definitiva d'Hospital 56 —pati d'Egipcíques, quatre plantes sota terra.

Per tant, em sembla que, encara que sigui d'una manera més o menys discreta, ens hauríem de felicitar per aquests dos objectius, per l'assoliment d'aquests dos objectius, que s'emmarquen dins de la política cultural del Govern de Catalunya i, concretament, s'emmarquen també en aquest apartat d'organismes autònoms amb plena capacitat de gestió i de presa de decisió, d'acord amb les directrius polítiques del Departament.

Voldria comentar breument les intervencions dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, respecte a alguns dels temes que s'han apuntat: alguns ja els ha fet en Josep Maria Salvatella, però n'hi ha alguns altres que a mi sí que m'agradaria incidir-hi. Per exemple, la intervenció del senyor Dalmau, del PSC: «Què es pot fer amb aquestes diners del pressupost del Departament de Cultura?» Home, jo crec que es pot fer molt, eh?, jo crec que es pot fer molt, com també s'ha fet molt en altres èpoques, es pot fer molt amb voluntat d'ambició, amb convicció, amb capacitat de gestió, i procurant també, i demanat, que no hi hagi duplicitats per part, doncs, d'altres institucions, procurant arribar a acords institucionals que permetin el compliment de les lleis que aprova el Parlament de Catalunya i procurant el que moltes vegades, entre tots plegats, hem aprovat: diverses mocions per tirar endavant la política cultural d'aquest país, almenys des d'aquest Parlament, amb esperit de consens i amb voluntat de cooperació, que em sembla que és un element molt important.

Pel que fa a la Institució de les Lletres Catalanes, voldria fer esment —com he fet en principi— a la seva actual reestructuració i reorganització. A nosaltres ens sembla molt encertat, i em sembla que a la resta de forces polítiques també, de procedir a una reorganització de tot el que fa referència, dins del Departament de Cultura, al món del llibre, al món de la creació literària i al món de la projecció a dins i a fora d'aquesta creació literària, en un sol organisme de la manera que el conseller de Cultura l'altre dia ens va anunciar a la Comissió de Política Cultural. Aquesta refosa ha de comportar —i estiguin segurs que comportarà— molts avantatges; entre altres unificar la gestió, no duplicar activitats i no duplicar esforços. També voldria aquí recordar que el Departament de Cultura al llarg de quinze anys ha crescut molt i, segurament, doncs, hi havia la necessitat de reestructurar internament alguns dels seus serveis, algunes de les seves seccions, perquè l'activitat també fa que creixin les prestacions, creixin les demandes i que creixin les capacitats d'arribar a diversos indrets, i el món del llibre, precisament, era una d'aquests àmbits que ha fet necessària aquesta reestructuració.

Jo crec que aquesta reestructuració, que, a més a més, ve reforçada per les incorporacions darreres d'aquests últimes setmanes, concretament a la Direcció General de Promoció Cultural, que són incorporacions que s'han jutjat entenc que molt positivament en el món literari i també en el món dels mitjans de comunicació,

són dos mons, diguem-ne, més o menys relacionats o molt relacionats amb aquests àmbits, doncs, faran que la Institució, el que en direm, en endavant, Institució de les Lletres Catalanes, pugui prestar els seus serveis i pugui, realment, fer una feina de promoció i de coordinació de tot aquest àmbit de creació d'indústria i de promoció de la manera que tots plegats volem. I en aquest sentit, m'agradaria que, si més no, en el cas d'aquesta Institució, fossin retirades les esmenes a la totalitat, perquè entenc que l'estructura que a partir d'aquest moment començarà a funcionar serà una estructura que, segurament, agradarà molt més a les altres forces polítiques, perquè respon d'alguna manera a demandes que s'han fet en diversos moments en aquest Parlament. Això pel que fa a algunes de les intervencions que m'han precedit en la paraula.

També volia comentar molt breument la intervenció que hem tingut, abans d'aquest brevíssim descans per dinar, d'Esquerra Republicana de Catalunya. El meu company senyor Bargalló es preguntava què quedaria després d'aquests pressupostos en el Departament de Cultura? Home, jo crec que quedarà molt; quedarà tot el que tenim, tot el que hem construït, tot el que hem fet, tot el que farem, que és el que s'ha fet, fins ara molt, i encara serà molt més; segurament no amb les velocitats que ens agradaria, no amb tots els recursos que ens agradaria; tant en matèria de cultura com en matèria social, de diners, mai no n'hi ha prou i, justament, en aquest país tampoc, però em sembla que tampoc es pot fer una apreciació tan dràstica, que a mi m'ha semblat, si més no, potser no ho he interpretat prou bé, però m'ha semblat que feia el senyor Bargalló des de la més absoluta i total cordialitat. Pel que fa a les lletres, doncs, em refereixo al..., em remeto al que he dit fins ara.

I passo a comentar la intervenció del Grup Mixt, que criticava el fet del reequilibri cultural del país a través de les infraestructures. No acabem d'estar d'acord amb l'apreciació del Grup Mixt en aquest sentit, perquè, a veure, en general, en els països, les grans infraestructures que corresponen al que en diem «infraestructures nacionals» solen estar a la capital del país, normalment. Normalment és així. Un país geogràficament i relativament petit com és el nostre, també té una certa concentració d'infraestructures culturals a la capital del país, que és Barcelona, però no sempre és així. Per exemple, l'Arxiu Nacional de Catalunya, que no és un organisme autònom en aquest moment encara, però no està pas a Barcelona ciutat; tampoc ho està el Museu de la Ciència i de la Tècnica, perquè està a Terrassa, i que jo sàpiga Terrassa, doncs, no és la capital de Catalunya en aquest cas. (*Remor de veus.*) Sentint-ho molt, eh? Sentint-ho molt.

També les actuacions de les lletres són unes actuacions que, més enllà del períple de l'escriptor del mes, que ha estat molt valorat per part del territori, i això ens consta a tots plegats, les actuacions de les lletres han estat també portades a terme amb una gran voluntat territorial, i les converses que hi ha en aquest moment de cara als futurs programes dels escriptors i de les activitats literàries i culturals depassen també molt i molt i molt l'àmbit de la capitalitat, i amplien molt més l'abast territorial d'aquesta Institució.

2010

I encara el Museu d'Arqueologia de Catalunya té una de les seves seues més importants, tant per la seva importància intrínseca com la seva importància per a la civilització mediterrània, em refereixo a Empúries, bastant, bastant lluny de la capital de Catalunya en aquest moment. Per tant, jo diria que sí que hi ha una lògica concentració d'infraestructures culturals dins de la ciutat de Barcelona o les seves «immediacions», però tampoc és una concentració total i absoluta.

I en darrer terme em voldria referir també molt cordialment a la intervenció del senyor Ignasi Riera. M'ha semblat molt brillant, com totes les seves, i també m'ha recordat tota aquella primera època, l'Associació d'Escriptors, la primera Llei, els esborranys i preliminars de la Llei de les lletres dels anys 80; el senyor Riera era secretari i jo acabava d'arribar a l'entitat perquè havia acabat de publicar el meu primer llibre, i recordo que va ser una època d'una gran illusió i d'unes grans expectatives, que s'han anat complint amb apreciacions desiguals, però que jo estic convençuda que aquesta reestructuració l'acomplirà també en una gran mesura i en aquesta confiança estic.

Jo no em referiré àmpliament al tema de Maastricht; sí que m'ha fet gràcia que el senyor Riera fes la seva observació en aquest sentit, però jo sí que voldria dir que la política cultural del Departament de Cultura reforça molt i molt i molt aquesta autonomia europea que tant el senyor Riera com nosaltres mateixos –com jo mateixa– estem absolutament d'acord a afavorir, eh? Això m'ha semblat que sí que era una cosa que havia de puntualitzar.

També volia comentar el tema de les indústries. A mi m'agradaria que algun dia clarifiquéssim què volem dir amb «indústria cultural», el seu concepte, el seu significat i la seva incidència en la política cultural de Catalunya. Em sembla que hauríem d'aclarir què és «indústria cultural», què és «empresa cultural», quines menes d'«empreses culturals» volem o tenim i quin és el paper de les nostres administracions i el nostre Govern davant d'aquest fet. Perquè, si no, sempre que parlem «d'indústria cultural» ho posem tot en un mateix sac, que està molt bé, però moltes vegades ens pot –almenys parlo, doncs, per uns quants–, ens podia portar a determinades confusions. Sí que entenc que algunes de les nostres infraestructures, concretament les del món de l'espectacle, poden, de mica en mica, i en la mesura que ho permeti la tradició cultural d'aquest país, començar a esdevenir d'alguna manera «indústria cultural». Almenys aquest seria –em sembla– el nostre desig i m'agradaria molt compartir-lo amb la resta de forces polítiques d'aquesta cambra.

Pel que fa al tema de l'1%. L'1% es comença a aplicar; no ha sigut fins aquest moment, en el cas de les infraestructures culturals, en la seva construcció, en molt bona part perquè moltes d'elles han estat programades pressupostàriament en programes plurianuals anteriors a l'aplicació de l'1%, però tinc la convenció que el Departament de Cultura, en futures planificacions d'infraestructures, aprofitarà també la possibilitat d'aquest 1% cultural.

I en fi, podríem parlar bastant més d'aquesta intervenció, però com que a mi em pertoca cenyir-me als organismes autònoms no ho faré. No m'allargaré més, però sí que voldria demanar una cosa, si se'm permet, des d'aquesta tribuna: i és que, en base a la compareixença programàtica del conseller de Cultura, en base als canvis que se'ns han anunciat i que estic convençuda que es compliran, en base a les expectatives d'una millor gestió –i quan dic «millor gestió» jo tampoc no vull qualificar altres gestions del Departament; només vull fer-ho en positiu dient que serà una gestió diferent, obeint lògiques diferents i criteris diferents d'actuació–, en base a tot això m'agradaria que, almenys per aquesta vegada, es fes un vot de confiança al nou equip del Departament. M'agradaria aclarir que la compareixença de l'altre dia va ser programàtica, programàtica de legislatura, no d'un sol pressupost, i per això potser no cal demanar que tot es faci aquest mateix any 97 en aquest pressupost, sinó que tinguem en compte que a la legislatura encara li falten tres anys llargs, i en base a tots aquests elements m'agradaria demanar que fossin retirades les esmenes a la totalitat tant al Departament de Cultura com als seus organismes autònoms.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per completar el torn en contra, té la paraula la diputada senyora Meritxell Borràs.

#### La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem davant el pressupost de joventut de l'any 97, un pressupost que és molt diferent al de l'any anterior, però no en el sentit que vostès indiquen; no en el que és la dimensió real de l'àrea de joventut en el Govern. M'explicaré, i crec que és important que ho faci perquè, si no, podem caure en interpretacions totalment perverses de les xifres, i no dic que siguin interpretacions malintencionades, però sí que cal dir que les interpretacions que he sentit al llarg d'aquesta tarda són interpretacions que desvirtuen totalment la realitat.

Entrem, doncs, a la xifra i, per tant, a la concreció del pressupost. En primer lloc, cal dir que el capítol 1 i part de les despeses corrents del capítol 2 de la Secretaria General de Joventut, han estat assumits per la Secretaria General del Departament. Per altra banda, l'Institut Català de Serveis a la Joventut es dissol per la Llei de pressupost de l'any 96 i, per tant, deixa de funcionar el dia 1 de gener del 97. Això vol dir, efectivament, que desapareix aquesta partida i que cal tenir en compte que estem parlant en bona part també de capítol 1 i, per tant, passa també a ser englobat per la Secretaria General del Departament. Si es tenen en compte aquests dos factors –desplaçament del capítol 1 i part del capítol 2 a la Secretaria General del Departament i la dissolució de l'Institut Català de Serveis a la Joventut en la seva part important de capítol 1– estem parlant de les mateixes xifres que l'any anterior; sí, ho repeteixo, són les mateixes xifres que l'any anterior: uns 2.100 milions de

pessetes. No existeix, doncs, aquesta retallada que vos-  
tès mencionen.

Si, per altra banda, establim la comparació –com ha fet  
el senyor Lora i també el senyor Bosch, si no ho recor-  
do malament– respecte a l'any 97, veiem que la dismi-  
nució de l'any 95 al 96 és perquè la política d'habitat-  
ge és traspasada al Departament de PTOP i, per tant,  
no desapareix la política d'habitatge sinó que passa a  
ser portada per aquest Departament, mantenint les ma-  
teixes condicions per als joves i, per una altra banda,  
facilitant-los la feina, perquè els fem fer un sol procés  
burocràtic.

No vull entrar a discutir partida per partida, perquè  
d'això tindrem temps en la propera ocasió, però sí que  
vull comentar el capítol 4, perquè aquí hi ha un ball de  
xifres important, ja que passem de 1.569 milions a 661.  
I això és degut –com els deia– a la dissolució de l'Ins-  
titut Català de Serveis a la Joventut, i a una disminució  
també important de l'aportació a Turisme Juvenil: pas-  
sem de 343 milions a 250, fet que permetran que des-  
taqui, perquè, evidentment, 250 milions segueixen sent  
molts diners, però la reducció que es realitza és impor-  
tant. Cal, doncs, tenir-ho en compte i cal considerar-ho:  
no podem passar-ho per alt.

En l'àmbit de l'orientació política i no parlant només  
estrictament de números, cal dir que l'empresa públi-  
ca Tjuuca gestiona els 24 albergs d'arreu de Catalunya  
amb una doble voluntat: la de donar, per una banda, un  
bon servei als joves i, per altra, amb voluntat de trobar  
fórmules d'obertura des d'un punt de vista de la gestió.  
Cal tenir-ho en compte, doncs, quan parlem: en primer  
lloc, el tema de les voluntats. Crec que és important dir-  
ho, perquè així ho va dir també el conseller en la seva  
compareixença, que hi ha la voluntat d'estudiar la mo-  
dificació de la gestió de la xarxa d'albergs, incorporant-  
hi empreses de serveis, entitats de lleure i altres institu-  
cions. I en segon terme, cal també tenir en compte la  
reducció –com deia– de més de 90 milions a l'aporta-  
ció de Tjuuca. En canvi, s'incrementen les subvencions  
a corporacions locals d'un 11% i a entitats juvenils  
d'un 6%. I aquí vull fer especial menció al compromís  
de la Generalitat que té en augmentar els recursos des-  
tinats al Consell Nacional de la Joventut. Cal destacar,  
doncs, que malgrat l'austeritat del pressupost la sub-  
venció a entitats és superior a la que es destina a empre-  
ses i a organismes públics. Tot i les limitacions pressu-  
postàries, doncs, s'han incrementat els ajuts a corpora-  
cions locals i a entitats.

Crec que val la pena tenir en compte aquest esforç. I  
per altra banda, les inversions no es destinen a edificis  
administratius, sinó a l'oferta dels albergs. Però em  
permetran que els indiqui, encara que estem parlant de  
pressupostos, que el més important no són les xifres,  
sinó l'orientació que es dona a la Secretaria General de  
Joventut, ja que, tal com va explicar el conseller Pujals  
en la seva recent compareixença, existeix una nova orien-  
tació, orientació que no pot ser interpretada des de la  
lectura del pressupost i, per tant, hem de fer una lectu-  
ra dels números tenint en compte aquesta nova orien-  
tació de la Secretaria General de Joventut. Amb aquesta  
explicació no pretenc ni fugir d'estudi ni passar de  
puntetes sobre els temes de fons, sinó al contrari, pre-

tenc aprofundir al màxim en la qüestió que ens ocupa:  
el debat de pressupostos del 97 de joventut.

La Secretaria General de Joventut s'orienta –com els  
deia, i crec que en això estaran d'acord amb mi que així  
ha de fer-ho–, s'orienta –com deia– per tal de ser cada  
vegada més un òrgan polític que no gestiona directa-  
ment, sinó que dissenya estratègies i polítiques de jo-  
ventut. Per tant, la feina a fer per part de la Secretaria  
General de Joventut serà i ha de ser en perspectiva de  
futur, amb la finalitat de millorar la qualitat de vida dels  
joves. Com? Doncs, analitzant l'entorn, aquest entorn  
canviant en general, i especialment quan parlem de la  
realitat del jove; detectant les necessitats i problemes  
dels joves des de la realitat, des del carrer. Això perme-  
trà prioritzar per tal d'obtenir els objectius buscats i, per  
tant, poder establir un catàleg de serveis bàsics, serveis  
que s'han d'establir tenint en compte la pròpia societat  
civil, els ajuntaments, els consells comarcals i, lògica-  
ment, la mateixa Generalitat. Així el paper de la Secre-  
taria General de la Joventut ha de ser primordial en  
l'anàlisi de la realitat juvenil, d'aquí la importància de  
la creació de l'observatori que va ser citat ja pel conse-  
ller en la compareixença que abans hem mencionat.  
Però les actuacions directes en les diferents problemà-  
tiques que afecten els joves són responsabilitat dels  
departaments del Govern. De fet, per això existeix una  
política interdepartamental; per tant, no hi pateixin més  
perquè Joventut estigui a Cultura; la política  
interdepartamental es segueix fent i seguirà fent-se, i de  
fet, en el pressupost hi ha una partida considerable,  
precisament, per a aquest tema.

El senyor Lora ens feia una proposta que era un nou pla  
interdepartamental. Evidentment, jo li diria que no tan-  
quem la porta, però el que sí que és cert és que estem  
en la meitat d'un pla interdepartamental que comença  
l'any 95 i acaba el 97. Per tant, potser primer que va-  
lorem com funciona aquest Pla existent, i a partir  
d'aquí, parlem-ne de nous, si és que convé. La Secre-  
taria General de Joventut no ha de duplicar serveis que  
altres òrgans de la Generalitat ja realitzen; no es tracta  
de qui fa un determinat servei o activitat –i aquí podem  
parlar de treball, habitatge, ensenyament, etcètera–,  
sinó que es faci.

El paper de la Secretaria General ha de ser el d'incidir  
en els òrgans de la Generalitat per tal que no oblidin la  
problemàtica juvenil. La Secretaria General de Joven-  
tut vol tirar endavant aquest objectiu no tan sols invo-  
lucrant els diferents departaments de la Generalitat,  
sinó també amplis sectors socials que facin possible  
una concentració d'esforços i un ampli ventall de sug-  
geriments. És evident que aquesta tasca interde-  
partamental i d'implicació de la societat és la més com-  
plexa, però no per això nosaltres hi desistirem perquè  
francament creiem que és la necessària. L'aposta per les  
entitats juvenils existeix i el món associatiu seguirà sent  
el nostre objectiu, i crec que així ho demostra el Go-  
vern. En tema estrictament pressupostari, ja he comen-  
tat abans que si bé de forma modesta s'ha incrementat  
aquesta partida, i cal també citar els passos que s'han  
dut a terme des de la Secretaria General per tal d'acon-  
seguir una major participació dels joves no només com  
a receptors de la política, sinó també com a oferidors.

2012

Així, per exemple, i en la línia de subsidiarietat, ens trobem que aquest estiu la totalitat de camps de treball seran gestionats pel món associatiu, i per tant que han passat de forma gradual de ser duts a terme per l'Institut Català de Servei al Jove a ser controlats pel Tajuca fins a trobar-los en la situació d'avui, on sota un programa marc les entitats el duen a terme i a més rebran el suport puntual de materials per a la realització dels camps i la difusió de les activitats.

Hi ha un altre tema que també és important citar-lo de forma explícita per tal de dimensionar de forma correcta la nova orientació de la Secretaria General de Jovenut. En aquesta fase, potenciar la informació a gent jove en el territori a través dels dos-cents cinquanta punts d'informació juvenil és molt important, i aquí voldria fer especial referència al que se'ns ha dit per part del senyor Lora i no recordo si per part d'algun altre diputat, que treballem d'esquenes al que és l'Administració local. Això no ho podem admetre, perquè molts dels punts aquests d'informació són dels ajuntaments i consells comarcals. Aquesta col·laboració que existeix comporta inversió de recursos; per una banda, s'incrementa la partida per tal d'informar millor als joves en aquests punts, i per altra banda, tots aquests punts seran connectats amb Internet i es facilitarà en els casos que sigui necessari la cessió d'equips informàtics, aconseguint amb això un doble objectiu: cohesió social i territorial, ja que, com saben vostès, en el punt d'informació el jove pot trobar informació sobre allò que li és d'interès –activitats de lleure, temes d'habitatge, de promoció de la salut i prevenció de malalties, treball, etcètera.

En el tema d'habitatge, com bé han citat vostès, fa poc hi va haver una interpellació i la subsegüent moció, però és important recordar que segueix existint la política en el que és el tema de l'adquisició d'habitatge, i aquest passa en aquests moments –com els deia abans– pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i que al final de l'any 96 s'haurà invertit en el període del 90 al 96 més de 16.000 milions en aquest concepte precisament en els joves. Si parlem de la «vivenda» de lloguer, ja saben que el Pla d'habitatge jove s'ha iniciat recentment i que tot just comença a operar, i francament no el menystinguin; no ho fan els ajuntaments i tampoc els joves. Evidentment, és una feina que tot just s'ha iniciat, però creiem que s'està fent una bona feina d'informació, una feina d'assessorament que cal tenir en compte. Sens dubte es tracta d'un inici modest, si volen vostès, i segurament com la majoria dels inicis, però un inici ferm que segur que posarà les bases per aprofundir-hi tot el que faci falta.

El conseller, en la seva recent compareixença en la Comissió de Cultura, va afirmar que en el nostre país hi ha actualment més d'un milió i mig de joves entre catorze i vint-i-nou anys, i és aquest col·lectiu el que ha de protagonitzar la Catalunya del futur, i cal preparar-lo per afrontar aquest repte amb garanties. Per tant, és lògic que siguem exigents i que qualsevol pressupost en joventut ens sembli petit. Però s'ha d'admetre que el pressupost i, el que és més important, la política i l'orientació que inspira aquest pressupost, són adequats, i l'eina de l'eficàcia.

Per tant, per tot el que hem exposat, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat.

Gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Tal com s'ha anunciat aquest matí, acabat el debat del Departament de Cultura, iniciem del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

En primer lloc té la paraula, per defensar les esmenes a la totalitat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ernest Benach, per un temps màxim de trenta minuts.

### El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, fa pocs mesos, en aquesta mateixa cambra, manteníem un debat sobre el pressupost del Departament de Sanitat, jo diria que molt, molt similar al que podríem fer i que de fet farem avui. Fa pocs mesos, debatíem el pressupost del Departament de Sanitat; això sí, a hores més aviat intempestives, i aleshores amb un cansament recordo que més que notable. Avui sí que hem guanyat una mica pel que fa a l'hora; el cansament em temo que continua, i el pressupost, francament pitjor.

L'illustre diputat Jordi Ausàs, encarregat pel nostre Grup Parlamentari de fer la defensa de l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat per al pressupost del 96, feia tot un seguit de reflexions, evidentment a més a més d'encertades, doncs, com a molt interessants. I dic això perquè precisament una mica l'esquelet de la seva intervenció és el mateix que avui jo haig d'utilitzar, essencialment perquè, evidentment, el temps transcorregut des de la seva intervenció fins ara ha estat poc, però també i essencialment perquè la voluntat del Govern continua sent exactament la mateixa; la qual cosa, des del punt de vista polític, no deixaria de ser lògica si no fos per alguna contradicció important que es desprèn de la comparació dels dos pressupostos. Anem a pams, doncs, i comencem a analitzar els números.

Denunciàvem fa uns mesos la nul·la voluntat del Govern de frenar la partida pressupostària destinada a despesa farmacèutica. Doncs, bé, aleshores diem que la partida que s'havia pressupostat era insuficient i ja era evident llavors, i el temps ens donava la raó, que això passaria. Dels 110.000 milions pressupostats, hi havia una previsió de tancament de més de 120.000 milions, un desfasament, per tant, de més de 10.000 milions de pessetes; i ara per al 1997 es pressuposten 125.406 milions de pessetes, un creixement del 14% respecte al pressupostat l'any anterior. Se suposa que a l'hora de fer el pressupost el Govern ha fet un exercici de realisme, però el nostre Grup no pot estar d'acord a donar continuïtat a la política feta fins ara i que, de fet, el pressupost s'acaba sempre consolidant. Hem dit en diverses ocasions que posar remei al tema de la despesa farmacèutica no és senzill, no és fàcil, però si no s'hi posa no en sortirem mai, i en tot cas pensin que estem parlant d'una de les parts importants del pressupost, que segurament donaria joc per afrontar com a mínim al-

guns dels greus problemes que té plantejats el Departament de Sanitat.

Ara podríem fer l'exercici fàcil de dir: «Miri, d'aquí en traïem tant i ho posarem allà» per tal de corregir els defectes, alguns dels defectes detectats, però evidentment no ho farem. Lluitar contra la corrupció que existeix al voltant de les receptes ja no és només un element de justícia, sinó que també esdevé un element econòmic: té i ha de tenir rendibilitat política i té i ha de tenir rendibilitat econòmica. Trobem a faltar, doncs, en l'acció del Govern una política clara i decidida de lluita contra el frau de les receptes mèdiques. És cert que han estat més realistes que en el pressupost anterior, però aquest realisme contrasta amb la renúncia a intentar –com a mínim, intentar– canviar allò que no funciona.

Un altre aspecte que considerem important en el pressupost, tant per la implicació territorial que té com per la significació política que implica, és el tema dels concerts. Parlàvem en el pressupost referent al 96 de la regulació encoberta que el pressupost implicava per als centres concertats, i –com diu la dita– si no vols caldo, tres tasses. Per a l'any 96 el pressupost contemplava 226.768 milions de pessetes i per al 97 se'n preveuen 236.937 milions de pessetes; és a dir, en teoria un increment del 6,65%, i no estaria malament; no estaria malament si parléssim de percentatge, però, és clar, aquesta és una xifra falsa, és una xifra teòrica, és una xifra fins i tot enganyosa; i ho és perquè a la pràctica l'any 96, per al Departament de Sanitat i des del punt de vista financer, no tindrà dotze mesos, en tindrà onze només; i per tant, això implica que l'increment real en el capítol de concerts serà només del 2%, i evidentment un increment del 2% té perjudicis greus; greus per als centres concertats, és clar. El Govern torna a cargolar un cop més la xarxa d'hospitals d'utilització pública, torna a posar l'aigua al coll ni més ni menys que a les dues terceres parts dels llits hospitalaris de Catalunya; una actitud, si més no i des del nostre punt de vista, perillosa. Perillosa perquè amb un increment real del 2% no s'incrementa ni tan sols l'IPC; té repercussions salarials greus –recordem que aquest és un dels principals problemes en la gestió dels hospitals de la XHUP–, i implica dificultats per fer front a les obligacions amb la Seguretat Social –un altre dels greus problemes de molts hospitals de la XHUP– i ignorar l'increment de la tarifa per al cost de l'anomenada «carrera professional».

Entenem que el Govern hauria de ser molt més sensible a aquesta xarxa hospitalària d'ús públic que conforma una trama, una trama bastant sòlida, però que els darrers anys, i amb la política pressupostària que s'ha anat portant –no només del que es pressuposta, sinó de com s'executa–, s'ha anat debilitant, entre d'altres raons..., evidentment que en podríem estar esmentant moltes més però que no vindrien, en aquests moments, al cas.

Continuant amb l'anàlisi del pressupost, hi ha un altre aspecte que ens ha cridat l'atenció: és el tema de la despesa financera. Repassant l'evolució que ha anat fent el tema, fixem-nos que l'any 95, l'any 1995, es pressuposten 11.000 milions de pessetes, i el 96 se'n pressuposten 6.535. Però –i aquesta és la dada impor-

tant– la previsió de tancament és de 14.528 milions de pessetes. Per tant, una diferència més que notable –més que notable–: estem parlant de pràcticament 8.000 milions de pessetes. El 97 tornem a baixar: dels 14.528 passem a 6.951. I aquest, sens dubte, és un altre dels aspectes clau en l'anàlisi i en l'execució del pressupost del Departament de Sanitat. Segurament que aquest és un, per nosaltres, potser una mica... –no voldríem que se'ns titllés d'exagerats, però sí que ho hem anat dient en diferents discursos, no només de pressupostos, sinó amb motiu d'alguna interpellació i d'algunes mocions i d'algunes proposicions no de llei–, segurament que aquest és el taló d'Aquil·les del Departament i, com a conseqüència, de la sanitat a casa nostra, almenys de la planificació sanitària a casa nostra. En qualsevol cas, és clar que aquesta manca de previsió i que aquest sistema de finançament pervers, tal com deia l'honorable conseller Trias, són el pitjor aliat que algú voldria tenir per fer una política mínimament responsable des del punt de vista sanitari i, sobretot, coherent des del punt de vista econòmic.

Amb això, finalment, el Govern continua amb la seva política de vestir un sant i despullar-ne un altre; o, dit d'una altra manera: reduir la despesa financera de l'Institut Català de la Salut a costa d'incrementar la dels centres concertats. És així com es vol fer competitiu l'Institut Català de la Salut, a base d'ensorrar hipotètics competidors, si és que en són? No seria millor racionalitzar molt més la despesa de l'ICS, fer-lo, en definitiva, competitiu per mèrits propis i fruit d'una política d'adaptació i modernització, que no pas en funció d'anar passant els morts –evidentment, econòmics– als centres concertats? Aquests són els dubtes que planen de la lectura d'aquest capítol, any rere any.

En la discussió del pressupost per al 96, el diputat Ausàs ja denunciava, en nom del nostre Grup, la retallada que sofria la partida relativa a trasllats i transports sanitaris. Cal dir que entre el que vostès havien pressupostat –1.646 milions– i el que han previst que gastaran –1.696– hi ha, de fet, molt poca diferència. Però la sorpresa ve quan veiem que per al 1997 en pressuposten 2.508, la qual cosa implica un increment del 52,35%. Dèiem fa pocs mesos: alerta!, perquè, si la retallada es vol complir, hi ha el perill de caure en procediments discriminatoris pel que fa a la qualitat assistencial en funció del lloc de residència, amb tot el que això vol dir d'incompliment dels principis d'equitat. És evident que ara ens hem de fer una pregunta gairebé obligatòria: què ha passat, doncs? És que la previsió pressupostària per a enguany, malgrat que s'ha complert, ha provocat problemes o hipoteques de cara al futur? Per què es fa marxa enrere? Ja no té sentit intentar retallar aquesta partida, a partir de racionalitzar tota la qüestió del trasllat i del transport sanitari globalment? Ben bé podríem dir que no acabem d'entendre l'actitud del Govern, aquest increment..., aquest decrement, en primer lloc, per després tornar a incrementar, no acaba de tenir explicació.

Continuant amb l'anàlisi del pressupost, toca ara el capítol d'inversions. Parlàvem fa pocs mesos, també, d'un estancament de la reforma de l'assistència primària, i ho dèiem en funció que les inversions per a l'any

2014

1996 patien una retallada del 35,23%, i, si bé és cert que, de fet, se n'han gastat més dels que havíem previst –uns 1.500 milions aproximadament, sobre un total d'uns 15.000, és a dir, un 10% de desviació, en aquest cas, de més inversió–, ara estem parlant d'una retallada d'un 14,27% del capítol 6 i d'un 42,78% del capítol 7. Permetin-me, doncs, utilitzar una expressió que segurament és més complicada d'utilitzar quan estàs parlant des d'una tribuna com la que els parlo, però que, en tot cas, defineix clarament el que per nosaltres passa amb la reforma, i és que, d'alguna manera, a partir de les previsions que es fan i de les possibilitats reals del tema, pràcticament podem dir que la reforma de l'assistència primària «se n'ha anat en orris». Bé, finalment, no he pogut resistir la temptació de fer servir una altra expressió popular i més clara per indicar no només una situació, no només uns fets, sinó també una situació gairebé anímica del que és l'assistència primària al nostre país. Quines perspectives de futur hi ha? Aquest és el gran interrogant, i sobretot si es fa una lectura de les inversions fetes al Departament de Sanitat els últims anys, i sobretot a partir de l'aprovació del Pla de salut.

Fa pocs mesos –fa pocs mesos–, en un debat, i fa poques setmanes, en un altre debat, aquí mateix es donaven dades, dades sobre la no-construcció, dades sobre el no-compliment de compromisos amb ajuntaments, dades sobre els ajornaments, etcètera. I això sense entrar en l'oportunitat de les inversions, si és l'adequada o no és l'adequada. Aquest és un debat que segurament algun dia s'hauria de fer, però que ja renunciem a fer-lo en el debat de pressupostos. No podem oblidar que Catalunya és un país petit, però també un país amb unes necessitats molt clares a nivell territorial, i sovint són aquests territoris més allunyats els que més mancances tenen. En qualsevol cas, renunciem a fer aquest debat, perquè el problema ara no és aquest. El problema ara és que es pugui fer la reforma, i això, pel que es desprèn de la lectura pressupostària, és més aviat difícil, és més aviat complicat. Portem un retard massa considerable en l'aplicació del Pla de salut; portem pràcticament quatre exercicis pressupostaris amb retallada de la inversió, i així ni es planifica ni, sobretot, s'executa. Una veritable llàstima.

Finalment, voldria acabar la meua intervenció fent un repàs més global als números del Departament, veure on són les diferències i les oscil·lacions; en definitiva, doncs, donar un cop d'ull a quina ha estat la prioritat del Govern a l'hora de fer els pressupostos. El capítol 1 no té secret: hi ha un increment d'un 1,72%; en definitiva, és la congelació salarial marcada pel Govern central. Evidentment, aquí no entrarem a analitzar si és una mesura encertada o no; per nosaltres, no, però, evidentment, això no afecta..., no és decisió del Departament de Sanitat. Per tant, en aquest sentit, en aquest capítol, poca cosa a dir. Pel que fa al capítol 2, ja ho hem comentat abans: un increment del 6,88% teòric, real del 2%. I, evidentment, el capítol 2 és el que ens indica clarament que aquí hi haurà problemes amb els centres concertats. El capítol 4, el capítol de funcionament, essencialment –hi ha alguna partida que és curiós l'increment que té, com és el tema, com hem comentat abans, dels transports–, globalment té un 3% d'increment; per tant, diríem que entra dintre d'aquesta nor-

malitat global. Finalment, el capítol d'inversions té uns decrements importants; ho hem comentat abans en els percentatges que hi havia –sempre estem parlant de números del Projecte de pressupost sobre la previsió de tancament que s'ha fet, no tant sobre els pressupostos inicials, com s'havien previst. I finalment, el capítol 8 té un decrement també, en aquest cas..., un increment –perdó– del 15%.

Globalment –globalment–, l'increment teòric seria del 5,99%, l'increment teòric, per tant, fent la comparació entre el pressupost del 97 i del 96. L'increment real, és a dir, pressupost del 97 - previsió de tancament del 96, seria del 2,32%, i si tenim en compte les dades que hem donat abans, sobretot per al funcionament i per a la gestió, segurament que l'increment real serà zero, tot i que aquest número podria anar una miqueta amunt o una miqueta avall, en funció dels números més precisos i exactes, però en qualsevol cas estem en un creixement vegetatiu del que seria el funcionament del Departament de Sanitat.

Pel que fa a les empreses esmenades també pel nostre Grup polític, cal dir que la comparació que hem fet dels pressupostos de les empreses públiques, doncs, dóna un increment, globalment, en la majoria d'elles; en algun cas hi ha alguna disminució, però globalment tampoc mereixeria massa extensió més. Vull dir, en tot cas, segurament que podríem cansar-los amb més números i més números. En qualsevol cas, des del punt de vista d'estratègia i de gestió, no varia massa del que ja vam dir fa quatre mesos i, sobretot, no varia massa del que ha plantejat, d'alguna manera, el Govern en el moment de presentar aquests pressupostos.

Així, doncs, de motius per retornar el pressupost, n'hi ha; de motius perquè el Govern tornés a plantejar els temes i intentés donar solucions a tot un seguit de qüestions, n'hi ha. Nosaltres n'hem exposats uns quants. I el que és evident també és que el pressupost determina unes quantes coses. Entre aquestes coses, el nostre Grup Parlamentari no ha trobat ni la reforma de l'ICS, ni la voluntat d'orientar la reestructuració de l'oferta sanitària i adaptar-la als objectius de salut de final de segle; no hem trobat que es plantegin propostes decidides per aturar la disbauxa existent en la despesa farmacèutica; no hem trobat que es plantegin propostes de reforma estructural per tal, per exemple, d'adaptar els edificis i els serveis que ja en aquests moments estan, doncs, d'alguna manera, per dir-ho d'alguna manera, passats de moda; no sabem trobar la voluntat de reforçar la XHUP com a element de cohesió territorial i de servei públic, etcètera. És a dir, són moltes les coses que no hem sabut trobar i, per tant, hem optat per demanar-los que tornin a fer aquests pressupostos.

És important, a l'hora de fer un pressupost, el criteri polític de qui el fa. Nosaltres els demanem que canviïn alguns d'aquests criteris polítics, que prioritzin altres elements, que aclareixin aspectes que en aquests moments no són clars i, sobretot, que intentin no ser víctimes d'un sistema de finançament poc adequat, però tampoc –i amb això no caiguem en l'error– que no siguin víctimes dels seus propis errors.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Punt 1

## El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula, pel Grup Socialista, la diputada senyora Carme Figueras, per un temps màxim de trenta minuts.

## La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor conseller, el Grup Socialista ha presentat esmenes a la totalitat a tot el paquet sanitari, a tot el conjunt de pressupostos de Sanitat, per motius molt diversos; intentaré exposar-ne alguns. Una vegada més, els pressupostos de sanitat no són reals ni incrementen el percentatge que es diu quan es fa la seva presentació, sinó que incrementen menys. En relació amb la previsió de tancament del 1996, l'increment real dels pressupostos és del 2,32%. Aquest percentatge es queda, per això, sota zero si tenim en compte el desviament que es fa de les despeses d'un any cap a l'altre. La pilota, en aquest sentit –i no em repetiré–, és cada vegada més gran.

Ja s'indica en l'informe del síndic de Comptes, en l'Informe del Compte general del 1994, el «deslliçament» que es fa en les despeses de farmàcia, que inclou l'última factura del 93 i no inclou l'última del 94; el que passa també amb les despeses de la Seguretat Social... Igual ho vénen fent amb els concerts hospitalaris: el balanç conjunt dels centres hospitalaris adherits a la Central de Balanços del Servei Català de la Salut dona un saldo pendent de cobrament al Servei Català de la Salut per part dels hospitals de 45.000 milions de pessetes, i en canvi, en els comptes de tancament de la Generalitat figuren com a deute del Servei Català de la Salut als mateixos hospitals en la mateixa data, 31 de desembre de 1994, només 382 milions de pessetes; és a dir, hi ha un desfasament de 45.000 milions de pessetes.

Com sempre, les desviacions en les despeses de farmàcia i d'interessos bancaris, que ja vàrem dir que es farien i que es produïrien en aquests pressupostos de 1996, s'han complert. És a dir, en els... No m'hi estendré massa, perquè ja ho ha fet el diputat senyor Benach, però la desviació de les despeses de farmàcia de 1996 respecte al que estava previst inicialment és de quasi 12.000 milions de pessetes, és a dir, d'un 10,5%. L'increment de 1997 respecte del pressupost inicial de 1996 és del 14%, respecte a l'inicial, però no respecte de la previsió de tancament de 1996, que només és del 3,15%, quan, en realitat, l'increment interanual en el primer semestre, o sigui, el 31 de juny del 96, l'interanual, des del juny del 95, és del 14%. És a dir, a Catalunya, les despeses de farmàcia estan incrementant al ritme del 14%, que, per cert, és major, és un increment major que el que hi ha en el conjunt de l'Estat, que és del 12,6%. A aquest ritme ja podem dir, i a la vista d'aquests pressupostos de 1997, que la partida està infradotada, i ho està, com a mínim, en 13.000 milions de pessetes. Igual passa amb la partida d'interessos bancaris, que està infradotada, com a mínim, en 7.000 o 8.000 milions de pessetes.

És a dir que per al 1997 ja hi tornem a ser: només les despeses de farmàcia i els interessos bancaris genera-

ran més dèficit, en més de 20.000 milions de pessetes. A aquesta quantitat, encara li hem d'afegir el «deslliçament» que es veuran obligats a fer dels concerts de 1997, degut a tots els pagaments, que tots els pagaments corresponents..., que hi ha pagaments corresponents a 1996 que no s'han imputat a aquest any 96.

Són ja molts els experts que diuen, fins i tot experts de la mateixa Conselleria, que diuen que, tot i ser similar el nivell de prestacions de serveis i qualitat al de la resta de l'Estat, a Catalunya la sanitat genera un dèficit anual en despesa corrent del voltant dels 60.000 milions de pessetes. Ahir el conseller d'Economia deia que, amb el reconeixement del dèficit de l'Insalud, s'arreglarien els nostres problemes en sanitat. Doncs, bé, perquè ens vinguessin 60.000 milions de pessetes l'any, el conjunt del dèficit de l'Estat hauria d'estar entorn dels 400.000 milions de pessetes, perquè hem de recordar que Catalunya participa del conjunt en un 15,9%.

És realment dubtós que es pugui justificar una desviació en el conjunt de l'Estat d'aquestes característiques. Potser si volem un model propi, potser ja seria hora de pensar a aportar diners propis; si de veritat volem prioritzar la sanitat, pel que representa en el manteniment de les polítiques de benestar, potser ja seria hora de començar-se a plantejar que els nous ingressos de la cessió de l'IRPF es dediquessin a consolidar el nostre sistema sanitari públic i, si més no, en féssim les inversions previstes. Lamentablement, el que està fent el Govern de la Generalitat és una fugida cap endavant, amb una situació financera de la sanitat cada vegada pitjor, provocant l'endeutament del sector, greus tensions de tresoreria i moltes dificultats als proveïdors.

Vostès es fixen uns objectius en els pressupostos, que després es mostren incapaços de complir. Com hem de creure que faran tot el que diuen que faran el 1997, si el que deien per al 1996 està ple d'incompliments? N'apuntaré uns quants, d'aquests incompliments: el Pla de salut, l'avaluació del Pla de salut de 1993-1995 encara està sense presentar; va dir el conseller que la presentaria aviat. L'enquesta de salut diuen que l'han entregada, però encara no en sabem res. El Pla de salut 1996-1998 ja porta un any de retard, essent com ha de ser l'instrument bàsic de planificació estratègica del sistema sanitari, tal com diu la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. La reforma de la primària –ja ho vam dir l'altre dia al conseller en la Comissió– està aturada, està totalment paralitzada. El 1996 havien de posar 17 nous equips d'atenció primària en funcionament; tan sols se n'han posat dos, i un d'ells és de gestió privada, és el de Vic. El 1997 diuen que posaran els 15 que tenien com a objectiu l'any 1996. Quina credibilitat li podem donar? I també, una altra pregunta: quins són aquests 15 equips d'atenció primària?

Hi ha diferències molt importants en la cobertura de la reforma de l'atenció primària entre les diferents regions sanitàries, que van des del 30% de cobertura de la població a la ciutat de Barcelona, passant pel 50% de cobertura de la regió sanitària de Girona i fins al 70%, que pot ser la regió de Lleida o la costa de Ponent. Amb l'aturada de la reforma s'està consolidant una clara discriminació entre uns i altres ciutadans: els que els toca

2016

un centre reformat i els que encara han d'anar amb el sistema antic. Pel que fa als concerts, aquesta qüestió és de molta importància, ja que via concert es fa el 39% del total de la despesa sanitària a Catalunya. La problemàtica que en aquests anys s'ha anat traspasant cap els centres concertats, l'hem denunciada ja moltes vegades: els dèficits del sistema sanitari català s'estan traspasant cada vegada més cap al sector concertat.

El pagament d'aquest desembre no es farà, no s'inclourà en el pressupost de 1996 sinó que es posarà en el de 1997. S'agregaran els problemes que ja tenen els hospitals i centres concertats per fer front a les despeses financeres, als pagaments de final d'any del personal de la Seguretat Social i dels proveïdors. Què passarà amb els hospitals o centres concertats que no puguin ampliar el seu marge d'endeutament? A més, l'increment de tarifes de 1996 no els deixen facturar fins al desembre i no les cobraran fins al juny de 1997. Això representa uns 8.000 milions de pessetes, que ve a ser al voltant d'un 3 o un 4% del total dels concerts. Amb aquests «deslliçaments» de despeses de 1996 cap a l'any que ve, l'increment del 6% que vostès diuen que tindrà aquesta partida es quedarà realment al voltant de l'1%. Com podran abordar la negociació col·lectiva del sector o la carrera professional amb més dèficit per al sector concertat, aquest que no compta per a Maastricht? No tenen a punt, a més, a pesar que era un objectiu de 1996, el nou sistema de pagament de l'atenció hospitalària; és del tot urgent disposar d'un nou sistema de concertació hospitalària, de tal manera que es primin els centres en funció de la seva eficiència i acabar amb l'actual disparitat de criteris i subvencions. Veig que faig riure el senyor conseller; són les dades que nosaltres tenim, senyor conseller, són les de què disposem i són les dades que ens donen en la documentació del pressupost.

Pel que fa a la reordenació de l'atenció hospitalària, seguim igual: no s'aborda en aquests pressupostos la necessària reconversió de llits d'aguts cap a llits de sociosanitaris; és ja molt urgent, si volem, de veritat, consolidar el sistema sanitari català la concreció del Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris. El Govern de la Generalitat va rebre el suport de tots els grups parlamentaris l'any 1986, per aprovar el Pla de reordenació hospitalària i el Departament de Sanitat no ha estat capaç de tirar-lo endavant; creiem que cal un gir en aquest sentit i plantejar-se seriosament la reconversió de llits. Hem d'adaptar-nos a la sanitat dels anys noranta i deixar enrere la dissenyada per als anys seixanta i setanta. Una pregunta que faria al Grup de la majoria, i els prego si me la poden contestar: quins són els dos centres integrats a la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública que tindrem de menys el 1997, respecte al 1996, segons consta a la Memòria de pressupostos?

En el tema de l'atenció sociosanitària, pràcticament no hi ha increment de recursos, quan les necessitats van cada vegada en augment. No han complert la creació de places d'internament que es marcaven en els objectius de 1996, n'han deixat de fer cent, i per al 1997 es preveu crear 253 places d'internament per a tot Catalunya, que esperem que es puguin complir, encara que considerem que és insuficient.

En salut mental es posa de manifest en aquests pressupostos la incapacitat del Departament de Sanitat per externalitzar persones internades en llarga estada, i que no ho requereixen. Hi ha internades, avui dia, 3.000 persones que no tenen una alta dependència psiquiàtrica, ja que manquen recursos per a l'externalització i la rehabilitació. Aquestes són les dades que consten a la Memòria dels pressupostos. No me les invento. Manquen centres de dia, programes de rehabilitació en el nucli familiar, ambulatoris i centres d'assistència psiquiàtrica infantils i juvenils de primària; contràriament, la partida de concerts de salut mental disminueix d'un 1,3% respecte al 1996.

Pel que fa a les llistes d'espera, manca la voluntat política per posar un límit a les llistes d'espera. La setmana passada va ser rebutjada la nostra Proposició no de llei per establir uns terminis màxims per a cada patologia o prova de diagnòstic que tenen avui llistes d'espera inacceptables. No és només una qüestió de recursos; és, sobretot, una qüestió de planificació i de correcta utilització dels recursos existents. Tornem a denunciar, ara i aquí, que no és de rebut que tinguem quiròfans d'hospitals de l'ICS tancats a partir de les tres de la tarda, i llistes d'espera de mamografies o de TAC de vuit mesos, o ressonàncies magnètiques que han d'esperar un any i operacions de cataractes, de genoll o de maluc que han d'esperar també temps similars, amb el que això representa en molts casos de minva de qualitat de vida de la persona que està esperant la intervenció.

Pel que fa a la targeta sanitària, en els objectius de 1997 volen completar la implantació de la targeta sanitària individual; aquest tema creiem que està sent força desafortunat. No va dir el senyor conseller que a finals d'aquest any, del 1996, tothom la tindria operativa i que a través d'aquesta targeta podríem controlar la despesa farmacèutica? Serveix per a alguna cosa la targeta que té ara la meitat de la població de Catalunya? Quan es posi en marxa, servirà la mateixa o l'haurem de donar nova? L'haurem de canviar?

Ja entrant en el que seria la política d'inversions, tornar a dir, ja respecte al que han dit els meus companys, que tornem a reduir aquest any les inversions i en equips sanitaris les reduïm d'un 18% respecte a l'any 1996. El descens d'inversió en atenció primària, per això, és molt més fort. Les inversions en atenció primària les redueixen quasi a la meitat; l'any 1996, ja van disminuir d'una quarta part aquestes inversions. Vostès saben molt bé que invertir en primària és, a la llarga, més rendible; s'estalvien despeses de farmàcia de manera considerable i s'estalvien costos de nivells assistencials superiors més cars. En aquests pressupostos, la llista d'incompliment de compromisos adquirits per a la construcció de centres d'assistència primària és enorme i va creixent.

En atenció especialitzada, només abordem compromisos d'annualitats d'inversions d'anys anteriors i l'hospital de Mataró. No hi figura cap quantitat per al nou hospital de Sant Pau i tampoc es pressuposa el nou hospital de Salt. De fet, es detecta en l'anàlisi de les liquidacions d'anteriors pressupostos un incompliment en la realització d'inversions pressupostades. El 1993, només es va executar el 56% de les inversions de sanitat



previstes, i el 1994, el 48%. Cada any, a més, es va produint un transvasament net de recursos pressupostaris des de les operacions de capital cap a les partides de despesa corrents, com es posa de manifest en l'anàlisi dels comptes generals per part de la Sindicatura de Comptes.

Aquests traspassos de crèdits d'inversions cap a crèdits de funcionament són de dubtosa legalitat, ja que si analitzem els ingressos que reben en concepte de finançament de la sanitat, ens vénen directament finalistes per finançar despeses de capital. En l'anàlisi comparativa del que s'inverteix en primària i hospitalària, la situació tampoc millora gaire; estem encara lluny de la igualació entre primària i especialitzada, que seria desitjable. Del 1995 fins al 1997 només haurem passat de ser, la primària, el 42% del pressupost a ser el 44%; només hem avançat dos punts percentuals, avenç que queda en res si tenim en compte que el que ha incrementat són les despeses farmacèutiques, que representen quasi la meitat del total de despeses que es fan en atenció primària. L'atenció especialitzada, en canvi, està al voltant del 52%.

Insistim tant en la millora de l'atenció primària pel que significa de millora de reforma en la promoció de la salut i en la prevenció. La reforma comporta una millora substancial de l'educació sanitària, de la prevenció individual i comunitària, amb objectius adaptats a cada zona. I parlant de prevenció, direm que es destinen pocs recursos a Catalunya per a prevenció de drogodependències i prevenció de la sida, i això redunda en un augment de les despeses assistencials. La poca prevenció fa que a Catalunya només puguem parlar de certa estabilització de la sida, però, malauradament, no podem parlar de disminució com, en canvi, està passant des de fa anys al Regne Unit, a Bèlgica o a Holanda, per posar alguns exemples, on hi ha una disminució clara del nombre de casos infectats. Aquests i altres països europeus ja fa anys que inverteixen molts més recursos en prevenció i educació sanitària.

Pel que fa a l'Institut Català de la Salut, novament fem uns pressupostos d'escanyament de l'Institut Català de la Salut. L'increment real en aquest pressupost respecte a la previsió de tancament del pressupost de 1996 no arriba a l'1%. Reclamem, una vegada més, la voluntat política per emprendre una reforma de l'ICS; recordem que en els passats pressupostos aquest Parlament va aprovar una esmena del Grup Socialista, que obliga el Govern a presentar el Projecte de llei de reforma de l'ICS abans del 30 de juny de 1997; la reforma ha de comportar una gestió empresarial i autònoma dels centres de l'Institut Català de la Salut, basada en la millora dels processos clínics, amb una alta participació dels professionals; un sistema més sensible a l'opinió, a l'acció i participació dels usuaris; unes regles del joc transparents i comunes al conjunt del sistema sanitari que comporti la competitivitat dels centres. Cal que es conegui la realitat de l'Institut Català de la Salut i cal conèixer els resultats econòmics de cada hospital de l'ICS per fer una bona política sanitària.

Finalment, pel que fa a les empreses públiques sanitàries, el Grup Socialista ha presentat esmenes al conjunt de les nou empreses públiques de la Generalitat en

matèria sanitària. L'increment global dels pressupostos d'explotació de les empreses públiques sanitàries és del 10,66%, mentre que els concerts hospitalaris es queden en un increment real al voltant de l'1%. No hi ha cap nova inversió en noves plantes de cogeneració en els pressupostos de l'empresa Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, quan aquestes inversions són les que, a la llarga, produeixen estalvi; només s'estudiaran tres casos d'hospitals per fer-les en el futur.

L'empresa que gestiona els serveis traspassats de la Diputació de Tarragona, Gestió i Prestació de Serveis de la Salut, no té prevista cap nova inversió per a l'any 1997; l'empresa Sistema d'Emergències Mèdiques no hauria de rebre cap quantitat en concepte de subvenció per a despeses corrents i, en canvi, rebrà 916 milions. La subvenció creiem que hauria de ser zero, ja que, si volem un gestió empresarialitzada, ha de facturar a les empreses d'assegurances, als hospitals, a l'ICS o al Servei Català de la Salut els transports sanitaris. Aquesta empresa està mancada, a més, d'una bona planificació en el transport primari i de racionalització dels recursos, que és un dels objectius pels quals es va crear. Finalment, els pagaments de l'empresa als proveïdors pels serveis es fan amb molt retard i no es fa una bona planificació.

Per acabar ja amb la presentació d'esmenes a la totalitat de tot el conjunt de pressupostos sanitaris, el Grup Socialista ha volgut posar de manifest la incapacitat del Departament de Sanitat per abordar els problemes reals i les disfuncions de la sanitat catalana, per abordar la reordenació hospitalària, la reforma de la primària, la reforma de l'Institut Català de la Salut o el Pla de serveis sanitaris i sociosanitaris. Contràriament, se segueix fent una fugida cap endavant culpant Madrid de la manca de recursos, traspasant cada vegada més despeses d'un any cap a l'altre, traspasant més dèficit cap als centres concertats, reduint la inversió als mínims i dient als ajuntaments o bé a privats que avancin ells els diners, i fent en sanitat el que aquests dies està tant de moda de la comptabilitat creativa, en aquesta cas, al més alt nivell.

Moltes gràcies.

### El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, i per un temps de trenta minuts, té la paraula el diputat senyor Xavier Bosch.

### El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí a la tribuna per defensar totes les esmenes que hem presentat a l'àmbit de la Conselleria de Sanitat. No hi ha dubte, i tots ho sabem, que per aconseguir una disminució del dèficit públic i, per tant, complir els criteris de convergència marcats al tractat de Maastricht, són necessaris uns pressupostos restrictius. Ara bé, hi ha departaments i tasques de govern que segons els nostre punt de vista no es poden utilitzar per assolir aquests objectius i és evident que el Departament de Sanitat, així com l'Institut Català de la Salut i el Servei Català de la Salut, no haurien de funcionar

2018

amb el pressupost que vostès han presentat, i és per aquest motiu que nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat.

Des del nostre Grup entenem que el Govern hauria de destinar més recursos a la sanitat i alhora, i al mateix temps, a administrar-los millor. Enguany ens hem estalviat una retallada, però tampoc no ens podem felicitar pel pressupost que ha estat destinat a la sanitat. El que no podem permetre'ns és retallar les esperes sanitàries ni, en general, la política social. Segons les dades recollides al llibre de *L'estat del benestar*, editat per part del Govern de la Generalitat, l'Estat espanyol està a la cua d'Europa pel que fa a aquest tipus d'inversions, ja que l'Estat espanyol, i a manca de dades de Catalunya, destina el 6,7% del producte interior brut a la sanitat, al costat del 9,1 de França, el 8,6 de Suècia o el 8,3 d'Holanda, etcètera. I si ampliem aquestes inversions al conjunt de despeses socials, l'Estat espanyol continua a la cua amb un 22,49% del PIB, Alemanya el 25,21, el Regne Unit el 27, Dinamarca el 31, etcètera.

És evident que la sanitat és un aspecte de la protecció social que més despesa representa; ara bé, en la nostra societat creiem que és bàsic garantir un funcionament modèlic de la sanitat pública i per això no es pot ni retallar la despesa, ni tampoc no es poden disminuir les inversions que vostès contemplen en els pressupostos presentats. El Govern de la Generalitat es va comprometre en la LOSC de 1990 a portar a bon terme la reforma de l'assistència primària i és evident que amb aquest pressupost el Govern no podrà assolir els compromisos contrets a la Llei, i això representa una greu mancança en el sistema públic, tenint en compte que l'assistència primària és un dels més greus problemes que té avui la sanitat al nostre país. Actualment, només un 54% de la població té les noves àrees bàsiques de salut i a la ciutat de Barcelona només n'hi ha un 30% d'implantació de la reforma de l'assistència primària. Tanmateix, estem convençuts de la insuficiència d'aquest pressupost per a garantir el tractament adient de les persones amb problemes de salut mental, de drogodependències, de sida, de malalties cròniques, de malalties terminals i, especialment, tota l'atenció sanitària a la gent gran.

Volem fer menció en aquest debat que la sanitat pública al nostre país, tot i això, té un nivell de qualitat equiparable a molts altres països de la Unió Europea i que en els últims anys ha experimentat una bona, una important millora en la medicina hospitalària de qualitat implantada gairebé a totes les comarques del país. Tot i així queden molts aspectes per millorar i la nostra pregunta és si els pressupostos permetran racionalitzar les despeses o si continuarem amb l'alegria per la qual s'han caracteritzat certes compres o contractació de serveis. Esmentaré, per exemple, el tema del transport hospitalari, el de les ambulàncies, o bé la contractació d'exploracions complementàries, com la ressonància magnètica, o la despesa en farmàcia. Només aquests tres elements comporten factures milionàries i es fa urgent una política de racionalització per a evitar abusos.

Pel que fa a la farmàcia, per exemple, s'ha demostrat que la reforma de l'assistència primària aporta un im-

portant estalvi, raó de més per accelerar la reforma. I continuant amb la farmàcia: quines accions han realitzat per reduir els deu mil medicaments actuals al nostre país als tres-cents que aconsella l'OMS? Han estudiat la manera i procediment d'implantació de genèrics? I, per acabar amb la despesa farmacèutica, els pressupostos preveuen un augment inferior a la despesa real de 1995; exactament, el pressupost del 95 va ser de 100.000 milions de pessetes; la despesa real, 116.000 milions, i vostès per a aquest any 97 tornen a pressupostar una despesa inferior, de 110.000 milions de pessetes. Estan tan segurs que serà menor, aquesta despesa?, o hauran de tornar a fer una liquidació elevada a l'alça?, o bé estan intentant aprovar un pressupost fictici?

Una cosa semblant passa amb la implantació de pròtesis, amb un pressupost igual que el del 95, mentre que les despeses reals d'aquell any són més altes. L'any 95 es van pressupostar 2.270 milions per a pròtesis; se'n van gastar realment 2.297, i ara tornen a pressupostar 2.270 milions, igual que l'any 95. Això no pot ser real, sobretot si tenim en compte que cada dia se'n posen més i que molts metges han de fer llistes de fins a dos anys d'espera a causa de la manca de pressupost. També ens preguntem si en aquests pressupostos es podran assolir els compromisos dels hospitals de la XHUP, de la xarxa hospitalària, els compromisos contrets amb els seus metges, o bé els compromisos del Govern amb els professionals de les àrees bàsiques de la salut. Perquè el sistema sanitari públic no faci fallida, és bàsic que els professionals de la sanitat tinguin el suport dels gestors en tots els aspectes. I aquest és un únic camí per a millorar la productivitat dels centres públics. Segons el nostre punt de vista es pot motivar els i les professionals des d'una gestió pública molt millor que des d'una gestió privada en què la pràctica totalitat dels professionals en sortirien perjudicats. És per això que entenem que cal treballar en la millora de l'Institut Català de la Salut, en una reforma ja promesa, però també amb la participació dels professionals del sector.

Estem preocupats pel compliment del Pla de salut, compromís contret per la Conselleria de Sanitat de la Generalitat, si amb els recursos dedicats a l'assistència primària es permetrà complir els compromisos en tots els aspectes: diabetis, tabaquisme, alcoholisme, càncer de mama, càncer de cèrvix, etcètera. De nou uns pressupostos insuficients poden condicionar un incompliment de compromisos contrets amb la població del nostre país.

L'augment dedicat als hospitals concertats creiem que és totalment insuficient, hi ha una partida que puja només un 1,91%, un augment petit comparat amb l'augment del cost de la vida. Creiem –com he dit– que és totalment insuficient i el que farà serà generar dèficits als hospitals, o sigui que trametran part del dèficit de la Conselleria als hospitals, una altra presumpta manera d'emascarar el dèficit. Tenint en compte que aquests centres són bàsics en el funcionament de la sanitat de Catalunya, considerem un fet greu no dotar-los d'un pressupost real i més greu encara fer-los carregar un dèficit que no es mereixen.

Un altre aspecte és saber si aquests pressupostos contemplen la implantació de la carrera professional dels metges i diplomats en infermeria de la sanitat pública. Això seria treballar per incrementar la productivitat i la motivació dins els centres. Sota el nostre punt de vista tots aquests elements són d'urgent aplicació. El nostre país no es pot permetre una davallada de la qualitat de la nostra sanitat; tots hem de treballar en la millora del sistema i no en la seva substitució. Encara estem lluny del model de sanitat pública que moltes o totes les forces polítiques del país, inclòs el Partit per la Independència, volem per a totes les ciutadanes i tots els ciutadans del país.

Tot el que he exposat són, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, les nostres objeccions als pressupostos de Sanitat per al 97. Creiem oportú que el Govern de la Generalitat valori aquestes posicions i canviï l'orientació dels pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot, per un temps màxim de trenta minuts.

*(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)*

### El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja en el debat dels pressupostos de 1996, com en aquest projecte per al 1997, tant el Govern com el Grup de Convergència i Unió reiteren bàsicament tres arguments: retallades pressupostàries imposades pel compliment dels criteris de convergència definits a Maastricht, austeritat pressupostària, però alhora salvaguarda dels sistemes de protecció social públics dependents de la Generalitat. El gran argument en positiu, el gran missatge en positiu és que es manté la despesa social enfront de les crítiques o com a element, diguem-ne, de contrast respecte a altres possibles polítiques: Maastricht com a imperatiu i estat del benestar com a voluntat. Igual com ja els ha demostrat la diputada Carme Tolosana en el Departament d'Ensenyament, demostraré que vostès retallen en el pressupost de Sanitat, que vostès presenten un projecte de pressupost que afebleix la sanitat pública, un pressupost que no serà un instrument útil per al sector i que generarà dèficit i endeutament perquè no respon a les necessitats ja compromeses.

Aquest ha estat un any atípic en què s'han presentat dos projectes de pressupost: per al 96 al mes de juny; i ara per al 97, el mes de novembre. Si ja el pressupost de l'any 96 el vàrem qualificar de continuïtat en el dèficit, que es traslladava principalment als centres de la XHUP, aquest Projecte per al 1997 també el podem qualificar per aquesta continuïtat en la insuficiència que, alhora, s'hi pot afegir de maquillatge i de deteriorament dels serveis. Malgrat que podria semblar que el Servei Català de la Salut rep un bon tracte dins els pressupostos de la Generalitat, l'augment del 5,99% és

fictici, ja que es fa sobre el pressupost inicial del 96 i no sobre la previsió real de despesa. L'increment sobre la previsió i tancament només és un 2,32%, o sigui 0,68 punts per sota de l'IPC registrat a Catalunya el mes de setembre, que és del 3%. És a dir que ja podem preveure un dèficit segur d'uns 4.120 milions de pessetes. I a aquesta xifra li hem de sumar el diferencial entre el 3,15 d'augment previst en l'epígraf de farmàcia i la previsió real d'augment, que serà d'entre un 10 i un 12%. Agafant la previsió més optimista ens trobem, doncs, amb un maquillatge pressupostari d'un 6,85%, del qual sobre 125.408 milions de pessetes, seria de 8.590 milions de pessetes. De la mateixa manera l'epígraf d'interessos està maquillat en un 50%; així doncs, només que la despesa per al 1997 fos semblant a la del 1996 estaríem parlant d'un dèficit de pressupostació de 7.500 milions de pessetes.

En resum, a criteri del nostre Grup aquest pressupost presenta d'entrada un dèficit global d'uns 20.000 milions de pessetes aproximadament respecte al que serien les seves necessitats. Tenim un projecte de pressupost, a l'entendre del nostre Grup, insuficient, maquillat i que representarà un deteriorament dels serveis. L'increment d'un 6,84% a l'epígraf «Concerts» podria fer pensar que, per al 1997, la XHUP tindria un bon tracte; però això no és així perquè en aquest concepte s'introdueix per al 97 el concert amb empreses com el Banc de Sang i Teixits i altres, el que representa que l'augment real dels concerts serà d'un 2,5%; és a dir, seguirem per sota de l'IPC. Vostès plantegen, un any més, un increment dels concerts hospitalaris que generarà dèficit, dèficit automàticament, ja que no assoleix ni l'IPC; vostès, un cop més, expulsaran dèficit cap als hospitals concertats.

Un projecte de pressupost amb una disminució del 22,91% de les despeses de capital, si ho comparem entre la previsió de tancament i el projecte, i del 15,94%, entre el que és el pressupost inicial del 96 i el del 97, el que significarà, òbviament, deteriorament, manca de reposició, d'adequació o de la modernització necessària. Una altra conseqüència evident d'aquest pressupost, a l'igual del del 96, és la pràctica paralització de la reforma de l'atenció primària. El 1996 no hi havia cap centre nou en construcció i per al 1997 tan sols n'hi han dos: el de Ripollet i el de Mollet. Vostès, senyor conseller, inaugurarà poquíssim.

No m'hi estendré, però volem, també, en aquest debat pressupostari expressar un cop més el rebuig a la política de la Conselleria respecte a l'Hospital General de Catalunya. Segurament aquesta —i permetin-me utilitzar una expressió amable— és una de les adopcions més costoses que conec. Trenca tota lògica de planificació, d'eficiència i d'austeritat, i alhora, mai trobem de la Conselleria una explicació raonada i raonable del per què d'aquesta adopció.

En definitiva, vostès no prioritzen la despesa social ni en l'ensenyament ni en la sanitat; la seva política d'esmerçar cabals públics insuficients per al manteniment i la millora de la sanitat i de l'ensenyament els erosiona, els deteriora; la seva política privatitzadora els redueix. Aquesta, al nostre entendre, és una lògica conservadora i és una lògica de drete. I és per això, per

2020

aquests arguments, que creiem que seria oportuna la presa en consideració d'aquesta esmena a la totalitat per part de les senyores i els senyors diputats.

Gràcies, senyor president.

#### **El vicepresident segon**

Gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís Fernández.

#### **El Sr. Fernández i Burgui**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la despesa sanitària és un dels eixos fonamentals en la política de despesa social dels estats moderns; com les pensions, la sanitat també ha de donar cobertura al procés accelerat d'envelliment de la població. A Catalunya, l'any 1975 hi havia un 10% de la població major de seixanta-cinc anys; actualment, aquest percentatge és del 15,5%, i es preveu que l'any 2005 estigui prop del 18%. Aquest ràpid creixement d'aquesta franja de la població, motivat per la millora de les condicions de vida de la població, suposa una modificació de la demanda de serveis sanitaris i un creixement molt important d'aquests, tant qualitativament com quantitativament. Normalment una persona genera un percentatge molt elevat de la seva despesa sanitària –al voltant del 70%– a partir dels seixanta-cinc anys d'edat, ja que és lògic que tingui més problemes de salut com més gran. Això vol dir que, com més envellida és la piràmide de la població, més ràpidament creix la despesa sanitària; no tant pel creixement dels costos de l'atenció a una persona com pel fort creixement de la necessitat d'atendre més persones, més grans i amb malalties més complexes.

L'avenç tecnològic, tant pel que fa a les tècniques de diagnòstic com a les terapèutiques, ha permès millorar la qualitat dels serveis sanitaris com els nostres avis mai haurien pogut somniar; també per això ara som capaços de conèixer, diagnosticar i tractar més malalties amb millor qualitat i de forma menys agressiva. Per aquest motiu també creix la demanda de serveis sanitaris. D'altra banda, l'aparició de malalties complexes com la sida, per exemple, ha suposat també un increment de les necessitats de respondre per part del sistema sanitari.

Tots aquests factors provoquen un ràpid creixement de la despesa sanitària arreu del món; l'entorn econòmic d'ajustament de les despeses públiques ha obligat tots els països a prendre mesures per tal de garantir a la població uns serveis sanitaris de qualitat, i que puguin ésser finançats pel futur. De tots és conegut l'ajustament a què estan sotmesos els pressupostos públics per tal d'assolir els requeriments en relació amb el dèficit i endeutament de les administracions públiques. Aquesta situació ha obligat a aplicar una forta contenció al creixement de la despesa, i alhora, a vetllar pel manteniment del nivell de serveis que es presten a la població. És en aquesta direcció que l'any 1994 es va signar un acord entre l'Estat i les comunitats autònomes per garantir que, malgrat la situació de restricció dels pressupostos públics, els recursos dedicats a Sanitat creixessin al mateix nivell que ho fes el PIB. Aquest ritme de

creixement és sensiblement inferior al de la tendència de la despesa, però és superior al ritme de creixement dels pressupostos globals de les administracions públiques els darrers anys.

El sector de la Sanitat també havia de fer, ha fet i haurà de continuar fent un esforç en el camí cap a la Unió Europea. Si perdem l'oportunitat de situar el nostre país en un espai econòmic estable, que generi creixement econòmic, no podrem garantir en el futur el finançament del nivell de serveis que la població espera. Aquest nou sistema de finançament aprovat en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, el qual, efectivament, varem votar favorablement malgrat les discrepàncies, amb la quantificació de la base, que considerem que hi faltaven entre 100.000 i 150.000 milions de pessetes, i la manca d'acord sobre els desplaçats, va introduir després la modificació de les mesures de racionalització de la despesa, passant l'any 1995 de 90.000 a 150.000 milions de pessetes menys cada any respecte a l'escenari fixat l'any 1994.

És en aquest entorn que s'han elaborat els pressupostos generals de l'Estat per al 1997. Les negociacions que s'han produït al seu voltant han garantit que les mesures d'ajustament de la despesa pública que el Govern de l'Estat ha pres –el no-increment salarial dels empleats públics, els acords signats amb Farmaindustria i, per la repercussió del nou Decret de marges de les oficines de farmàcia i empreses distribuïdores, que suposa un import al voltant de 70.000 milions de pessetes– no rebaiixin el creixement dels recursos per a la sanitat, en relació amb la previsió del creixement del PIB. Això no resol els problemes que encara pateix el finançament sanitari, però sí que reconec la prioritat dels serveis sanitaris en les polítiques de benestar social. La Comissió per a l'Estudi i Modernització del Sistema Sanitari, creada recentment en el Congrés dels Diputats, haurà de cercar el consens per a millorar el finançament sanitari.

Aquest pressupost es distribueix de la següent manera: l'atenció primària de salut es preveu que suposi un 44% d'aquest import, mentre que l'atenció especialitzada en centres hospitalaris, sociosanitaris i de salut mental absorbirà un 52% del total. Les despeses d'administració estaran al voltant del 3%, i la dels programes de formació postgraduada de personal sanitari pugen a un 1% del pressupost. La prestació de serveis mitjançant centres concertats es finançarà amb un 39% del pressupost, mentre que les despeses de personal suposaran un 28%, i la de béns corrents i serveis, un 8%. La despesa en receptes farmacèutiques representa al voltant del 21% del pressupost. El pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social per al 1997 s'ha incrementat d'un 4,9%, situant-se en 582.668 milions de pessetes. Val a dir, però, que, tenint en compte la inflació, en termes reals el pressupost ha estat incrementat d'un 2,3%.

Un any més hem de manifestar que el fet de disposar de recursos limitats per destinar a l'àmbit sanitari a nivell de tot l'Estat ha obligat el Govern de la Generalitat a planificar rigorosament la distribució dels recursos en funció d'unes prioritats prèviament determinades. Cal tenir present que, en la línia de reducció de la despesa pública, el pressupost del Departament de Sanitat i

Seguretat Social –exclosos el Servei Català de la Salut i l'ICS– decreix d'un 6,3 respecte a l'exercici anterior, essent el total de 7.336 milions de pessetes. En relació amb el pressupost del Servei Català - ICS, cal remarcar que aquest assoleix per al 1997 la xifra de 605.807 milions de pessetes. Així, doncs, el pressupost per a la prestació de serveis sanitaris de provisió pública de la Generalitat s'incrementa d'un 5,99 respecte a l'any anterior. Si tenim en compte la inflació prevista per a l'any 1997, el creixement en termes reals és d'un 3,39%. Una bona part d'aquest increment l'haurà de finançar l'activitat recurrent derivada dels nous serveis sanitaris que es varen posar en funcionament l'any anterior. Això suposa que el pressupost per a l'exercici de 1997 sigui un pressupost restrictiu i que, per tant, preveurà diverses actuacions de contenció de la despesa, la concreció de les quals es realitzarà una vegada es coneguin les conclusions de la ponència parlamentària que s'ha constituït al Congrés dels Diputats i que hem mencionat anteriorment.

El Pla d'inversions del Servei Català de la Salut per a l'any 1997 alenteix el seu ritme per a compassar-lo al creixement ajustat dels pressupostos públics, disminuint un 15,94% respecte a l'exercici del 1996. Per tant, preveu fonamentalment la continuació de les actuacions ja iniciades. Tanmateix, les despeses de capital, inversions directes, subvencions a centres hospitalaris i ajuntaments i aportacions de capital a empreses públiques permetran que durant aquest exercici s'estiguin efectuant inversions en 29 centres hospitalaris i en 24 centres d'assistència primària. Com a centres nous, el 1997 estaran en construcció 20 centres d'atenció primària i l'hospital de Mataró. Estan previstos 1.000 milions de pessetes per a programes d'inversions i 200 milions de pessetes per a la construcció o la millora de consultoris municipals. La contractació de serveis sanitaris per a l'any 1997 s'incrementa un 6,94% respecte a l'any anterior. Malgrat això, i tal com hem esmentat anteriorment, una bona part d'aquest increment ha de finançar l'activitat recurrent provinent dels serveis contractats en l'exercici del 1996.

En l'àmbit de l'atenció primària de salut, i malgrat les limitacions pressupostàries, la voluntat del Departament de Sanitat és la de continuar el procés de reforma de l'atenció primària, avaluant el procés de diversificació de proveïdors iniciat l'any 1992 i afavorint aquelles fórmules de gestió que permeten una major implicació dels professionals assistencials. A la vista de les restriccions pressupostàries, es manté vigent l'objectiu d'arribar a una cobertura poblacional del 58,8% a finals de l'any 1997. Es prioritzarà la contractació de serveis en aquelles entitats proveïdores que facin possible l'aprofitament dels recursos ja existents, per facilitar el desenvolupament de nous equips. Es continuarà la implantació de serveis d'atenció domiciliària per tal que, al llarg del 1997, 133 equips d'atenció primària tinguin incorporada aquesta activitat de manera organitzada. S'avançarà també en la implantació d'un programa d'atenció a la dona, incorporant les activitats previstes, tenint en compte els recursos existents a tota la xarxa assistencial per tal que no comportin un cost addicional.

(El president reprèn la direcció del debat.)

En relació amb la despesa farmacèutica, s'ha potenciat la informació objectiva, científica i independent als professionals de la salut sobre medicaments i productes sanitaris, mitjançant l'elaboració i la difusió del *Butlletí d'Informació Terapèutica*. Les regions sanitàries del Servei Català de la Salut també elaboren periòdicament un butlletí d'informació farmacoterapèutica. S'ha col·laborat en la promoció de la formació continuada amb l'ús racional del medicament. En el contracte-marc dels equips d'atenció primària, s'ha incorporat la necessitat que l'entitat proveïdora garanteixi l'oferta d'aquesta formació i d'altres objectius del Pla de salut i les condicions normatives per a emplenar les receptes. Ja hem mencionat que el pressupost de la despesa farmacèutica per a l'any 1997 és de 125.408 milions de pessetes, amb un augment d'un 14%. Pel que fa a l'atenció especialitzada, també es preveu continuar amb l'aprovació de plans directores de reordenació de l'atenció especialitzada extrahospitalària.

En l'àmbit de l'atenció hospitalària d'aguts, es preveu introduir un nou sistema de contractació, més equitatiu, que promogui una gestió més eficient dels centres hospitalaris per tal d'aconseguir un millor aprofitament dels recursos. En relació amb l'atenció sociosanitària, es preveu consolidar el model amb tendència a incrementar el nombre total de places d'internament i de serveis d'hospitalització de dia, que acullen els pacients amb més alt nivell de necessitat i dependència, potenciant, d'altra banda, els serveis alternatius a l'internament, com són els programes d'atenció domiciliària, equips de suport –PADES–, i les unitats funcionals interdisciplinàries, sociosanitàries –UFISS.

En l'àmbit de l'atenció de salut mental, l'any 1997 es desenvoluparà un nou contracte que consolidarà el canvi iniciat per l'anterior, per tal de garantir l'equitat en l'atenció psiquiàtrica mitjançant l'homogeneïtzació de l'oferta de serveis. Així mateix, es continuaran potenciant les alternatives de l'hospitalització de llarga durada en aquells pacients en què això sigui possible.

El Departament de Sanitat continuarà desenvolupant aquelles activitats que potenciïn la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia, tot implementant polítiques d'acció sobre els individus i el medi i implicant els diferents entorns socials que poden tenir una ingerència sobre aquesta qüestió. En aquesta línia, es continuaran portant a terme programes d'educació sanitària i de promoció d'hàbits de vida saludables. També s'incrementarà el control sanitari dels aliments i de les aigües de consum humà.

Atès que un dels objectius principals és el d'apropar al màxim possible els serveis sanitaris al ciutadà, als efectes que aquests siguin prestats d'una forma més satisfactòria i amb més qualitat, la Direcció General de Salut Pública ha anat desconcentrant i descentralitzant moltes de les seves competències en les àrees de protecció i de promoció de salut pública, en favor dels seus organismes. En aquest sentit, el Servei Català de la Salut ha assumit diverses campanyes sanitàries, la qual cosa justifica el decrement experimentat per l'Àrea de Salut Pública, 14%. Cal esmentar, però, que el pressupost consolidat del Servei Català de la Salut, ICS, s'incrementa d'un 5,99%. D'altra banda, el Departament

2022

de Sanitat i Seguretat Social continuarà en la línia de col·laboració amb les entitats d'assegurances lliures i mútues d'accidents de treball, principalment dirigides a potenciar la qualitat que ofereixen als seus assegurats.

S'incrementaran les actuacions de manteniment, anàlisi i divulgació dels sistemes d'informació i de vigilància epidemiològica de la sida en l'àmbit de Catalunya, i també la coordinació amb la resta de l'Estat espanyol, i se seguiran desenvolupant activitats de formació continuada en matèria d'infecció per VIH i sida per a tots els professionals sanitaris. Igualment s'incrementarà l'estreta relació existent amb les organitzacions no governamentals que treballen en aquest camp per poder fer més eficient el missatge preventiu en matèria de transmissió de la sida, i altres problemes i malalties relacionats amb l'epidèmia. Per al pressupost de 1997, el Departament de Sanitat i Seguretat Social, a la vista de la importància d'aquests dos programes, malgrat l'actual conjuntura econòmica, ha incrementat els recursos destinats a aquests; així mateix, s'ha de tenir en compte que les despeses assistencials són assumides pels pressupostos del Servei Català de la Salut i de l'ICS.

D'altra banda, s'ampliarà la xarxa d'atenció a les drogodependències, es prioritzarà el tractament de les drogodependències en els diversos centres penitenciaris i es persistirà en la formació continuada dels professionals, i especialment dels metges i diplomats en infermeria d'atenció primària. En aquest sentit, i pels conceptes mencionats, es fa una dotació pressupostària que augmenta d'un 14,1%.

Per portar a terme les línies d'actuació abans esmentades, tenint en compte l'actual conjuntura econòmica, es desenvoluparan accions encaminades a aprofundir en aquelles actuacions que comportin una millora de l'eficiència i la qualitat dels serveis sanitaris oferts, mitjançant l'aprofitament de tots els recursos existents.

Voldria també aclarir algunes de les coses puntuals que s'han mencionat pels il·lustres diputats i diputades que m'han precedit. S'ha dit: «les despeses financeres atribuïdes al Servei Català de la Salut...»; les despeses financeres són del Departament de Sanitat i Seguretat Social: no tenen res a veure amb l'ICS. Que, per cert, l'ICS està essent cada vegada més competitiu; no té en aquest sentit repercussions pressupostàries i, a part, està ja elaborant-se i serà presentada, tal com s'ha dit, abans de l'estiu de l'any ve, la nova llei de l'ICS.

Quant a la retallada del transport al pressupost de 1996, que surt ara amb un augment... —que no és un augment, és que reapareix—, és perquè al pressupost de l'any passat no es preveia que el transport no sanitari, és a dir, els taxis, entrés dintre del catàleg de prestacions. Això era una de les intencions del Govern central, cosa que després no ha sigut així, i per això nosaltres hem aportat aquesta dotació en els pressupostos actuals.

Miri, la reforma de l'atenció primària —i això ha sigut quasi unànime—, és evident que tots desitjaríem poder-la fer al més ràpidament possible; que, efectivament, ha anat disminuint des del 93 perquè fins al 93 els pressupostos eren francament expansius, però a partir, precisament, del 94, els pressupostos restrictius i de conten-

ció fan que, precisament per les prioritzacions que s'han de marcar quant a les inversions, es ralentitzi aquesta reforma, que, no obstant, estudiarem fórmules alternatives al finançament de les inversions.

Quant a la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, miri, en principi, diu que dubta que hi hagi un dèficit de 400.000 milions de pessetes a nivell de l'Estat, que vostè no s'ho creu. Jo penso que sí, i si no, preguntí als seus companys d'Andalusia el dèficit que tenen, i també preguntí als proveïdors del Servei Andalusí de la Salut quan cobraran, perquè tenen un retard molt, molt, molt superior al nostre. (*Remor de veus.*)

També m'agrada poder-li comunicar que el Pla de salut va ser aprovat ahir i que, efectivament, entrarà al Parlament abans de final d'any i que...

### El president

Facin el favor de guardar silenci!

### El Sr. Fernández i Burgui

...també s'ha d'afirmar que som l'única comunitat autònoma que té un pla de salut.

Sap per què tenim aquest pressupost dimensionat? La discrepància quant a les mesures a partir de l'any 1994..., i que per què patim un sistema de finançament...?, aquest sistema de finançament que no hem dissenyat nosaltres: l'han dissenyat els seus companys. Ja hem dit abans que els pressupostos molt expansius fins a l'any 93 permetien uns terminis de desenvolupament de la reforma de l'atenció primària que els pressupostos restrictius a partir del 94 han fet impossible de seguir amb la mateixa velocitat. Quant als dos CAP, penso que es tracta d'un error de la memòria, perquè no tenim constància que hagin de desaparèixer.

Miri, senyor Bosch, hem de fer un esforç per deixar d'estar a la cua dels països, i això requereix precisament ara un gran esforç, superior al dels altres, precisament perquè encara no estem al seu nivell, però, aquest esforç, l'hem de fer, perquè, si no, seguirem estant a la cua. En tots els estudis i projectes es computa..., hi participen els professionals representants de tot el sector corresponent; també el nou sistema de pagament, que s'està ja estudiant i que serà una realitat l'any proper, que ja és molt proper, i que potser permetrà solucionar molts dels problemes quant a les concentracions hospitalàries.

En definitiva —i per no..., podríem estar parlant durant hores—, es tracta d'un pressupost de consolidació de l'actual nivell de serveis que corresponsabilitza també el sector sanitari en la difícil tasca de prestar uns serveis de qualitat en un entorn d'obligada reducció de la despesa pel compromís europeu, i en aquest context considerem la distribució pressupostària com la més adient, ja que, malgrat que suposi un alentiment del ritme d'inversions, mantindrà el bon nivell assistencial, de qualitat, eficàcia i eficiència del nostre sistema sanitari, com manifesta una gran majoria dels seus usuaris. Per tant, no solament com a grup de suport del Govern, sinó amb un sincer convenciment, votarem en contra de totes les esmenes a la totalitat presentades pels diferents grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Hem acabat el debat del Departament de Sanitat i Seguretat Social. Abans de començar la votació dels departaments de Cultura i Sanitat i Seguretat Social, aquesta Presidència vol fer avinent que, d'acord amb la Junta de Portaveus, hi haurà una alteració de la seqüència de l'ordre del dia, de tal manera que el debat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca es realitzarà abans del Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Si l'horari i els debats ens ho permeten, el debat i la votació del Departament de Treball, cap la possibilitat de realitzar-lo aquesta mateixa tarda. En tot cas, la sessió de demà es reprendrà a la mateixa hora que la d'avui amb el debat del Departament de Política Territorial. Queda entès? (*Remor de veus.*) Moltes gràcies.

Passem ara a la votació del Departament de Cultura. (*Pausa.*) El senyor Riera em demana la paraula?

#### El Sr. Riera i Gassiot

Sí, per dir, senyor president, que el nostre Grup Parlamentari retiraria 07.31, a la Institució de les Lletres Catalanes, i que demanem votació separada, precisament perquè no hi hem presentat esmenes, del 7.32, Museu de la Ciència i de la Tècnica; del 7.33, Museu Arqueològic de Catalunya; del 7.34, Biblioteca de Catalunya; del 7.35, Institut d'Educació Física de Catalunya, i del 7.82, Centre d'Alt Rendiment Esportiu. Tant el Departament de Cultura com la resta d'organismes, els votarem en contra.

#### El president

Alguna petició més? El senyor Bargalló té la paraula.

#### El Sr. Bargalló i Valls

Sí, senyor president. El nostre Grup, com ja ha insinuat en el transcurs de la defensa, vista la resposta donada, retirem, a la Institució de les Lletres Catalanes, l'esmena a la totalitat d'aquest organisme i, si el Grup Socialista la manté, demanem una altra votació separada, lògicament, d'aquesta sola, la del Grup Socialista, a la Institució de les Lletres Catalanes, perquè nosaltres mantenim les que el diputat senyor Riera ha retirat o no ha presentat.

Moltes gràcies.

#### El president

Moltes gràcies. El senyor Bosch em demana la paraula?

#### El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Per demanar que l'esmena al Departament de Cultura, a la Institució de les Lletres Catalanes i a la Biblioteca de Catalunya es votin a part

de les altres. O sigui, per part nostra, ens interessarien dues votacions: aquestes tres esmenes i la resta.

#### El president

Molt bé. El Grup Socialista té alguna cosa a dir? (*Pausa.*) Res. Molt bé. (*Pausa.*)

Procediríem, en primer lloc, a votar conjuntament, si no hi ha oposició per part de ningú –encara que ha sigut retirada per algun dels grups–, les esmenes 07.31 i 07.34, que corresponen a la Institució de les Lletres Catalanes i a la Biblioteca de Catalunya. És conforme, per als grups que han demanat votació separada? (*Pausa.*) Doncs, anem a realitzar aquesta primera votació... (*Veus de fons.*) No? Perdó...

#### El Sr. Bargalló i Valls

Senyor president, perquè el Grup d'Esquerra manté l'esmena a la Biblioteca de Catalunya i, en canvi, ha retirat la de la Institució, i per tant, votarem en sentits diferents els dos organismes.

Moltes gràcies.

#### El president

D'acord. Llavors, hem de començar votant, en primer lloc, la Institució de les Lletres Catalanes. És així? (*Pausa.*) Tampoc? (*Remor de veus.*) El senyor Bosch em demana la paraula.

#### El Sr. Bosch i Garcia

Me n'he oblidat abans. Per retirar aquesta esmena, també, per part nostra.

#### El president

L'ha retirada. Però es manté una esmena, que és l'esmena socialista, eh?

Per tant, comencem la votació votant en primer lloc l'esmena 07.31, Institució de les Lletres Catalanes.

S'inicia la votació.

L'esmena a la Institució de les Lletres Catalanes ha sigut rebutjada per 24 vots a favor, 64 en contra i 18 abstencions.

Procedirem ara a votar, també separatament, l'esmena 07.34, a la Biblioteca de Catalunya. És així? (*Pausa.*)

Comença la votació.

L'esmena 07.34, Biblioteca de Catalunya, ha sigut refusada per 33 vots a favor, 63 en contra i 9 abstencions.

Procediríem ara a votar les esmenes 07.32, 07.33, 07.35 i 07.82, que són les que ha demanat votació separada el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

S'inicia la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 64 en contra i 12 abstencions.

Votarem ara el conjunt de les restants esmenes a la totalitat d'aquest Departament.

Comença la votació.

2024

El conjunt de les restants esmenes a la totalitat del Departament de Cultura han estat rebutjades per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passarem ara a la votació de les esmenes del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Peticions de votacions separades o retirada d'esmenes? *(El senyor Bosch i Garcia demana per parlar.)* El senyor Bosch em demana la paraula.

#### **El Sr. Bosch i Garcia**

Sí, gràcies, senyor president. Demanaríem votació separada –i agrupades, almenys pel que ens afecta a nosaltres– de l'esmena al Departament; de la 08.31, Institut d'Estudis de la Salut; de la del 51.00, Servei Català de la Salut, i de la 32.00, Institut Català de la Salut - Seguretat Social. Aquestes quatre, per part nostra, es podrien votar agrupades, separades de la resta.

#### **El president**

Gràcies. Tres, són.

#### **El Sr. Bosch i Garcia**

Quatre. Comptant la del Departament.

#### **El president**

Ah, molt bé. Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* Cap més, d'acord.

Votarem en primer lloc les tres als departaments que ha citat el senyor Xavier Bosch, més la del Departament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 64 vots en contra i 42 a favor.

Ara anem a votar la resta de les esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social.

Comença la votació.

El conjunt de les restants esmenes a la totalitat del Departament de Sanitat i Seguretat Social ha sigut rebutjat per 39 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Continuarem el debat amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb les esmenes a la totalitat a aquest Departament. En primer lloc, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs, per un temps màxim de trenta minuts. *(Remor de veus.)* Si us plau, els senyors diputats i senyores diputades que hagin de sortir de l'hemicicle, que ho facin abans de continuar el debat. *(Pausa.)*

#### **El Sr. Ausàs i Coll**

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo a la tribuna per tal de defensar l'esmena a la totalitat del projecte de pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i també del projecte de pressupost de l'Institut Català de la Vinya i el Vi, de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, de Forestal Catalana, Societat Anònima, i de Promotora d'Exportacions Catalanes, Societat Anònima. I volem

que aquests pressupostos esmentats siguin retornats al Govern no pas per caprici, i tampoc perquè sigui allò que se suposa pertoca de fer sistemàticament als grups de l'oposició: volem el retorn d'aquests pressupostos perquè estem convençuts que es poden fer més bé i que cal fer-los millor; ens calen uns pressupostos que en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca vinguin a donar la resposta adequada a les necessitats que en aquest àmbit té plantejades el nostre país, algunes necessitats de les quals pensem que haurien de rebre un tractament prioritari.

Voldríem veure en aquest projecte de pressupost un canvi important, en positiu, respecte al de 1996, que es va presentar i aprovar en aquesta mateixa cambra fa pocs mesos; un canvi que deixés ben clar la importància que té per al Govern català el món de la pesca, de la ramaderia i de l'agricultura. Però justament és la dinàmica negativa iniciada ja l'any 1995, i concretada en aquest mateix Projecte de pressupostos d'enguany, en aquest Projecte de pressupost que avui posem a debat, la dinàmica –dic– que ens dona la idea més fidedigna, més ajustada a la importància que pel Govern català té el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca: si el Govern de la Generalitat creu que amb l'1,8% del total pressupostat per al 1997 el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ja en té prou, vol dir que al Govern català el món agrari no li importa massa, o li importa ben poc, o li importa menys del que caldria. Així, ras i curt.

Si ja vàrem poder comprovar en el darrer exercici pressupostari que l'agricultura no era pas una prioritat del Govern, i al DARP només s'hi destinava l'1,2% del total del pressupost, enguany, lluny d'adreçar aquella situació, de posar ordre a aquella situació anòmala i negativa, el pes específic del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en el conjunt del total del pressupost ha sofert, en aquest exercici pressupostari d'enguany, una espectacular caiguda del 3,3% respecte al del 1996. Estem parlant d'una caiguda d'aquestes característiques, i ho fem justament en un sector clau, un àmbit que necessita actuacions prioritàries, pel fet que va estretament lligat amb la política de reequilibri territorial i amb les inversions i actuacions destinades a evitar el despoblament i a fixar la gent, els habitants, al territori. Estem parlant, doncs, d'un sector clau que el Govern de la Generalitat hi destina uns recursos, diguem-ne, insuficients.

Dèiem que el pressupost del DARP per al 1997, en pessetes corrents, disminueix en un 3,3% respecte al 1996 i en un 5,71% en pessetes constants, però és que respecte a l'any 1993 la davallada ha estat, en pessetes constants, de l'ordre del 22,95%. Per tant, doncs, hem de confirmar que el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, efectivament, una vegada més, tot i les competències exclusives d'actuació a Catalunya que té, una vegada més –diem– pateix un retrocés determinant i una important disminució, tant en xifres percentuals com en xifres absolutes. Aquest fet és de per si prou lamentable i esdevé encara més preocupant quan comprovem que la caiguda no ha estat igual en tots els capítols i quan ens adonem que en aquest Departament, malgrat, diguem-ne, la misèria



dels seus recursos, o la poca incidència –si em permeten– dels seus recursos, el cost de l'Administració, és a dir els capítols primer i segon –les remuneracions del personal, la compra de béns corrents i de serveis–, ha augmentat tant en termes reals com en pes relatiu. L'augment retributiu al personal és del 3%: la compra de béns corrents i serveis és d'un 4,19%. El cost de l'Administració era el 1993 del 43%; l'any 1995 del 56% i l'any 1997 és ni més ni menys que del 60%.

En contraposició a aquestes xifres, no cal dir que les operacions econòmiques del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, és a dir, aquelles actuacions que són les pròpies del Departament i per a les quals s'ha creat l'esmentada estructura administrativa, han disminuït tant en termes reals com també en pes relatiu: les transferències corrents cauen un 5,20%, i les de capital, un 12,37%; les inversions, un 14,30%, mentre que el pes relatiu de les operacions econòmiques –el pes de la feina feta, si es vol dir d'aquesta manera– va ser del 55% el 93, del 53% el 95 i només del 38% en aquest exercici que avui estem posant a debat en aquesta cambra.

Queda clar, doncs, que amb aquest pressupost les accions i actuacions que podrà dur a terme el DARP seran encara força més limitades que les de l'any 1996, i s'agreuja més, si cap, la precària situació dels recursos del Departament. No podem resignar-nos, senyores diputades i senyors diputats, a acceptar una situació tan inversemblant: el Departament d'Agricultura s'està convertint, a base d'elaborar any rere any pressupostos d'aquest passiu, en una gran estructura burocràtica i moltes vegades incapaç, en ocasions incapaç, d'oferir aquell servei que té encomanat. Ara bé, s'especialitza a ofegar, en un marc, diguem-ne, de burocràcia, de papiers, de documents, la gent del món de la pesca, del món de l'agricultura, de la ramaderia, dels pagesos en general.

Convençuts que les coses es poden fer d'una altra manera, que cal fer-les d'una manera diferent, volem retornar aquest pressupost al Govern per tal que faci altre cop els deures pressupostaris, uns deures que no obviïn l'actual situació d'acumulació d'expedients pendents relatius a la modernització de les explotacions i incorporació de joves. Com ho farà el Govern per tal d'incrementar la competitivitat en el sector primari, potencialment més competitiu –digui's millora de les instal·lacions–, amb aquest pressupost? Com ho farà el Govern, per tal de mantenir i fomentar l'equilibri territorial, especialment en aquelles zones que es caracteritzen d'entrada per unes condicions més adverses –digui's incorporació de joves a l'activitat agrària, a l'explotació familiar agrària–, amb aquest pressupost? Queda prou clar que amb els recursos previstos en el Projecte de pressupost per al 1997 només es podrà fer front al 25% dels expedients, que, d'altra banda, en bona part ja varen ser presentats l'any 1996 i que no es van poder resoldre.

La partida destinada a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries preveia l'any 1992 800 milions per tal de contribuir a la modernització de les estructures productives en el sector agrari. Aquest important capítol ha anat minvant extraordinàriament, passant als 477

milions l'any 1993, a 200 milions el 1994, a 140 milions els anys 95 i 96, fins arribar al pressupost per al 1997 amb una xifra de 114 milions de pessetes, xifra aquesta que, sens dubte, no permet, de cap de les maneres, actuar mínimament en la millora de l'eficàcia d'aquelles estructures agràries. Pensem, doncs, que cal fer de nou els deures pressupostaris en el camp de la reestructuració de les cooperatives agràries, perquè tot sembla indicar que al llarg de l'any 1997 el Pla de reestructuració de les cooperatives agràries només atindrà la meitat d'uns compromisos pressupostaris adquirits ja en anys anteriors i que en quedarà pendent una part fins al 1998.

L'any passat, la dotació per al Pla de reestructuració va patir una baixada del 50% com a conseqüència de l'aplicació de compromisos ja subscrits amb anterioritat, i ara, per al 1997, la dotació es manté en 450 milions de pessetes. Aquesta més que limitada dotació pressupostària no ens permetrà, no ens permetrà, de la mateixa manera que no ho va permetre l'exercici anterior, sanejar i reestructurar el cooperativisme agrari, sobretot tenint en compte que ja estan compromesos 988 milions de pessetes en projectes aprovats fins al 1995 i pendents, ara per ara, de disposició pressupostària.

Pensem que també caldria tornar a fer els deures pressupostaris en el camp del foment de productes de qualitat; no entenem com es pot destinar zero pessetes al capítol de promoció de marques de qualitat; zero pessetes a la promoció de denominacions de qualitat i denominacions d'origen; zero pessetes al foment de l'artesanía alimentària, i únicament 3,2 milions de pessetes als productes de qualitat en tot el seu conjunt. La importància de l'artesanía alimentària i agroalimentària s'ha desvetllat com absolutament necessària en molts indrets dels nostre país on suposa un complement cada cop més important, cada cop més específic de les activitats agrícoles i ramaderes. Com també suposen un complement de l'activitat agrícola i ramadera les actuacions al voltant de l'agroturisme i del turisme rural; del turisme rural que, sense cap mena de dubte, exerceix, a més a més, una funció molt important de reequilibrament territorial, d'un reequilibrament territorial més que necessari i, en canvi, tot i aquesta importància, no arribem a veure en aquest pressupost cap línia d'actuació específica encaminada al foment i la promoció d'aquesta activitat de caràcter rural. Pensem, doncs, que cal tornar a fer els deures pressupostaris i, de manera molt especial, en el programa 97.7 que tracta de la sanitat animal i de la sanitat vegetal. Aquests capítols, si bé només disminueixen –i dic «només», si em permeten dir-ho d'aquesta manera– en un 2%; la davallada respecte a l'any 1993 és ni més ni menys que del 62,37% en pessetes corrents i d'un 68,18% en pessetes constants.

Senyores diputades i senyors diputats, creiem sincerament que amb aquesta constant caiguda de la dotació pressupostària no es pot, ja no diem incrementar i millorar, sinó tan sols mantenir el ritme d'actuacions en matèria de sanitat animal i de sanitat vegetal. I em pregunto: es duran a terme les necessàries campanyes de sanejament ramader per tal d'equiparar l'estat sanitari de les nostres explotacions a les de la resta de països

comunitaris amb aquest pressupost? Segur que les actuacions encaminades a la prevenció i lluita contra els agents nocius dels vegetals no se'n ressentiran, del poc pes pressupostari que el Govern concedeix a aquesta matèria en relació amb el conjunt del pressupost del DARP? Es realitzaran adequadament i amb la intensitat i urgència que la problemàtica requereix les campanyes de tractament de plagues i el seguiment i control de les plagues forestals?, o bé, un any més, la processonària del pi, per posar un exemple, als boscos del Solsonès i de tot Catalunya, però del Solsonès de manera molt important, no es veurà contraatacada per la implacable actuació del Govern de la Generalitat? No s'hi val a dir que enguany, per aquest concepte, hem passat de 36 milions a l'any 96 a 61 milions per a enguany; l'increment puntual d'aquest exercici pressupostari resta molt allunyat dels més de 240 milions que s'hi van destinar l'any 1993 i, en tot cas, és una xifra que no podrà donar resposta a les necessitats que en aquest camp té plantejat el nostre país.

Hauríem volgut trobar també, senyores diputades i senyors diputats, en aquest pressupost, una política clara i de suport al sector lleter català. El suport al sector lleter a Catalunya passa per aconseguir un increment important de quota lletera que doni viabilitat a les explotacions de llet catalanes i que faci sortir del cul-de-sac en què es troben aquestes explotacions familiars agràries productores de llet dels anys vuitanta ençà. En cinc anys, senyores diputades i senyors diputats, han plegat 1.971 explotacions lleteres i s'han acollit als plans d'abandonament 1.480 explotacions més. I en els darrers quinze anys s'ha passat de 10.022 a 3.226 explotacions de llet; és a dir, ha plegat, en quinze anys, el 68% de les explotacions lleteres de Catalunya. El fet que en l'actualitat no hi hagi a Catalunya superació de les quotes lleteres i, per tant, no es pagui una supertaxa pot resultar enganyós perquè no indica que no hi ha manca de quota; però això no és ben bé així; el que succeeix és que els ramaders han hagut de comprar, llogar o bé simplement ajustar-se a la seva pròpia quota per tal d'evitar-se de pagar la taxa suplementària. Malauradament, no veiem en aquests pressupostos la voluntat de crear el que en podríem dir un banc de quota, una reserva de quota catalana autòctona. No veiem tampoc, com seria segurament desitjable, una línia de finançament a través del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per a tots els productors petits i mitjans destinada a la compra de quota lletera que tingui com a objectiu la defensa de l'explotació familiar agrària. En aquest sentit han existit un seguit de línies d'ajut per a sanejament, assegurances, inseminació artificial, control lleter, etcètera, etcètera, que han anat funcionant i han funcionat força bé al llarg d'una colla d'anys a través, doncs, dels grups de sanejament, dels grups de control lleter, etcètera, etcètera. Lluny d'incidir en aquestes actuacions, en el manteniment d'aquestes línies, el DARP va publicar diverses ordres els mesos d'abril, juliol i agost del 96 segons les quals es modificaven o bé s'anul·laven moltes de les línies amb l'objectiu de contenir la despesa pressupostària del Departament. És a dir, subvencions a l'assegurança agrària, a la higiene i profilaxi, a la creació d'una xarxa de punts de recollida i emmagatzematge refrigerat

de la llet per a la seva posterior comercialització, a mesures de foment a la ramaderia, etcètera, etcètera.

Els 400 milions que es destinen a assegurances agràries reflecteixen amb claredat la retallada a la qual fèiem referència i el canvi de política mitjançant la publicació de les ordres abans citades. Caldria que el Govern fes altre cop, pensem, els deures pressupostaris pel que fa al pressupost que es refereix als programes de mesures agroambientals; mesures que es concreten en una sola partida, que és d'ajuts al programa zonal de l'avellana, amb una dotació total de 150 milions de pessetes. L'any 1994 es va crear el Consell Català de la Producció Agrària Ecològica i em pregunto si se'n sap alguna cosa, d'aquest organisme, si se'n sap alguna cosa, del seu funcionament, de la feina que ha dut a terme, de la que realitza en aquests moments i de la seva planificació de cara al futur. La importància que ha donat el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca a aquest organisme ha estat una mica més que insignificant. Sabem que la Unió Europea valora molt aquest tipus de programes relatius a mesures agroambientals. Cal dir que el Programa agroambiental per a Catalunya preveu cada any una dotació fixa financera de 3.222 milions de pessetes; ara bé –i això és el més preocupant i això és el més lamentable–, la, deixin-me dir, ridícula aportació per part del Govern de la Generalitat de 150 milions de pessetes fa que per a l'any 1997 perdem 1.819 milions de cofinançament; tot un luxe que penso que no ens podem permetre de cap de les maneres. Com segurament tampoc ens hauríem de permetre el fet de no establir partida pressupostària per a danys a l'agricultura en espais protegits i per a la protecció de la fauna. Certament, any rere any augmenten aquests tipus de danys a les explotacions provocats per espècies protegides de la fauna fins al punt que les xifres assignades a aquesta finalitat han esdevingut clarament insuficients. Lluny de posar-hi solució i d'incrementar aquestes dotacions, el DARP ha eliminat aquestes partides del pressupost. I també em pregunto, i també ens preguntem: amb quins recursos econòmics pensa indemnitzar el Govern els habitants, els pagesos, la gent que viu a les zones d'influència dels espais protegits i al voltant d'aquests, al voltant d'aquests espais protegits? I ara mateix, doncs, se m'acut la zona del Boumort i, doncs, la gent i les explotacions que tenen lloc a prats de Carreu, per exemple; doncs, una zona que es troba a cavall del Pallars Jussà i de l'Alt Urgell i que es troben moltes vegades en aquesta circumstància.

Pel que fa a regadius, dubto, senyores diputades i senyors diputats, que puguem aportar en aquest debat alguna cosa més del que ja s'ha dit tantes vegades. El que és cert és que el retard de l'inici del projecte de regadiu del canal Segarra - Garrigues ha fet, fa que les aportacions pressupostàries del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i també del Departament de Política Territorial i Obres Públiques a Regsa hagin disminuït de manera prou important. Ens costa d'entendre, senyores diputades i senyors diputats, que, d'una banda, el Govern pràcticament renunciï a un tema de cabdal importància com és la investigació pel que fa a l'agricultura i a la ramaderia, si tenim en compte les transferències a l'IRTA, renunciï, doncs, a aquesta investigació prou important en el camp de l'agricultura i

la ramaderia, i en canvi, per una altra banda, el DARP, lluny de contenir la despesa i lluny de retallar aquelles qüestions més supèrflues, continua augmentant de manera extraordinària el cost de la seva gestió. No podem compartir que mentre moltes de les actuacions del Departament a les zones més clarament desfavorides de Catalunya no es compleixen o ni tan sols es preveuen, la partida d'«Obres i condicionament d'edificis» pugi, per exemple, 220 milions de pessetes, o bé les despeses en companyies privades de seguretat pugin d'11 milions de pessetes, o bé més de 55 milions de pessetes es destinin en concepte d'assistència a fires.

Per acabar, voldria, senyores diputades i senyors diputats, esmentar, doncs, el cas de la qüestió de Forestal Catalana per tal de manifestar, com ja hem fet repetides vegades a l'hora de parlar d'aquesta societat de caràcter públic, manifestar els nostres dubtes sobre la utilitat social que se suposa que hauria de tenir aquesta empresa, de caràcter públic —com dic—, i penso que ningú sap ben bé o exactament, o amb precisió, quina finalitat té i quins serveis públics ofereix.

Senyores diputades i senyors diputats, pensem que el món de l'agricultura, de la ramaderia i de la pesca necessiten uns pressupostos molt més ajustats a les necessitats que té plantejades avui el nostre país, i és per això que demanem el seu retorn al Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### **El president**

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes a la totalitat al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en nom del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta, per un temps màxim de trenta minuts.

#### **El Sr. Vilalta i Oliva**

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, rellegint el debat que vam tenir en el juliol passat per aprovar els pressupostos i particularment els pressupostos d'Agricultura per a l'any 96, trobo que podríem perfectament repetir la nostra intervenció, perquè les circumstàncies són pràcticament les mateixes, les característiques dels pressupostos són pràcticament les mateixes i els efectes que el pressupost del 96 pot haver produït en la millora de la situació des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Grup Socialista, és absolutament inapreciable. I en conseqüència, senyor president, ens veiem en l'obligació de presentar, lògicament, esmena al conjunt del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i aquesta vegada, per primer cop, a la totalitat de les empreses que formen el seu cercle d'influència: l'Incavi, l'IRTA, Forestal Catalana i Prodeca. Parlaré també lleugerament de la gestió en matèria de regadius, tot i que el company portaveu en matèria de política territorial s'hi referirà més extensament.

El cas és que el pressupost que se'ns proposa per a l'any 97 és un pressupost que torna a retallar sobre un pressupost que ja es va retallar el 96; i, per tant, la disponibilitat de recursos que hi han en aquest moment és tan escassa, és tan minsa que la veritat és que, quan un

es posa a treballar amb aquest pressupost i intenta esmenes parcials a la despesa, li costa trobar partides de les quals retallar alguna cosa per dedicar-ho a altres necessitats.

I és que el conjunt del Departament disposa d'uns recursos escassíssims. El diputat Jordi Ausàs s'hi referia abans: un govern que dedica a tota una branca de producció i en el conjunt del món rural, per a les polítiques agràries, ramaderes, forestals, de pesca i en general per a la política rural, un 1,8% dels seus pressupostos, és que considera aquest tema un tema d'una escassíssima prioritat, i en conseqüència, jo crec que això ja ho diu tot. Per tant, la meua intervenció no vull que sigui de repetició de xifres, que ja ha apuntat el senyor Ausàs, portaveu d'Esquerra Republicana, perquè lògicament les repetiria; repetiria les xifres i repetiria els percentatges, i ja apunto d'entrada, i ho torno a dir perquè a mi em sembla que reflecteix prou bé la situació, a l'hora de preparar esmenes a la despesa, tinc veritables dificultats per saber d'on puc obtenir recursos dintre del Departament d'Agricultura per a dedicar-ho a altres necessitats dintre el mateix Departament d'Agricultura, perquè el conjunt pressupostari està absolutament sota mínims, retallant el que ja es va retallar, com deïem abans.

Quina és la situació? Jo crec que al marge que la conjuntura permeti un resultat econòmic bo en determinat sector de producció o en diversos sectors de producció en un moment determinat, la situació estructural de l'agricultura, de la ramaderia, del món forestal i del món pesquer català és una situació precària. Ni en matèria d'estructures agràries, ni en matèria d'entitats associatives hem fet el que devíem fer, o almenys a judici del Grup Socialista no s'han produït els efectes que caldria esperar que s'haguessin produït després d'una acció continuada d'un govern que, amb diversos consellers, però el Govern d'una mateixa coalició, governa des del començament, des de fa setze anys. Ho apuntava abans el senyor Ausàs: en matèria de millora d'estructures el que s'ha fet queda ofegat per la gestió del mateix Departament, gestió absolutament burocratitzada que fa que aquelles subvencions que haurien de permetre la millora de les estructures en el terreny estrictament individual a través dels plans de millora, es cobri a un any vista, a un any i mig o a dos anys amb els costos que això representa i amb la desmoralització que això produeix. Per tant, no solament hi estem dedicant recursos escassos, sinó que la gestió del Departament condemna a més el sector a haver de patir la incertesa de les demores en el període del cobrament; i això genera desmoralització en el mateix sector: si les coses en general ja no van bé per tota una sèrie de circumstàncies estructurals del món agrari català, que no sé si val la pena repetir en aquest moment, si a més hi afegim la consideració dels escassíssims recursos que aquest Govern hi dedica i la demora excessiva amb què es produeix la gestió dels expedients i el pagament dels expedients, resulta que estem projectant sobre el sector agrari català tot un munt de factors que incideixen molt negativament en la moral del sector.

És clar, aquesta no és una apreciació que formulem els grups de l'oposició quan pugem a aquesta tribuna a

criticar els pressupostos que se'ns proposen; aquest és el judici que li emeten contínuament les organitzacions sindicals agràries directament a les taules de concertació en presència del mateix conseller, que ens fan saber als grups de l'oposició i que publiquen en els seus butlletins informatius. I a mesura que passa el temps es percep cada vegada amb més intensitat aquesta desmoralització i en bona mesura també una certa crispació com a conseqüència..., es percep en els butlletins i en les expressions de les organitzacions professionals agràries com a conseqüència, inevitablement, que el nivell de satisfacció no acaba de produir-se. Jo crec que en matèria d'estructures agràries no hem reeixit o –repeteix– potser és que allò que hem fet no acaba de trobar les seves virtuts, precisament perquè ho ofeguem en un marc de burocràcia i de lentitud en el pagament d'allò que hauríem de pagar, allò que hauríem de transferir al sector.

En matèria de cooperatives, bé ho assenyalàvem l'altre dia: ha estat el mateix Grup que dóna suport al Govern que s'ha vist en la necessitat de portar aquesta discussió a la tribuna del Parlament a través d'una interpellació que va substanciar l'altre dia el senyor Iglesias. I en la seva intervenció jo crec que quedava clar el neguit, la preocupació dels mateixos diputats de la majoria en la mesura en què un pla de reestructuració del cooperativisme agrari, que va néixer com a conseqüència del debat general de política agrària de maig del 92, doncs, està en aquest moment sotmès a un munt d'incerteses, la solució de les quals depèn exclusivament del Govern, per altra part; a un conjunt d'incerteses que fan que el mateix partit o els mateixos partits que donen suport al Govern es vegin en l'obligació de plantejar aquesta qüestió públicament. Escolti, prorrogar o no el Pla de reestructuració del cooperativisme agrari només depèn de vostès, només depèn del Govern. No deixa de ser simptomàtic que els mateixos partits que donen suport al Govern es vegin en la necessitat i en l'obligació de plantejar públicament la preocupació que els provoca la incertesa sobre el futur, sobre la continuïtat del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari.

Però a mesura que es va substanciar la interpellació i es va discutir a través de la intervenció dels diversos grups parlamentaris, es posava en evidència quelcom molt greu: de la gestió del pla aprovat fins ara resten pendents de pagament pràcticament 1.000 milions de pessetes, pràcticament 1.000 milions, 900 i escaig. Diu: «No són tots atribuïbles a demora.» Cert, alguns d'aquests diners estan pendents que es presentin les certificacions d'obra realitzada, d'acord. Però el cert és –i aquí anava– que la disponibilitat pressupostària que vostè fixa per a l'exercici del qual estem discutint el pressupost consigna només, per a la continuïtat d'aquest Pla en l'annualitat del 97, 450 milions. Vol dir que amb aquest ritme la consignació dels dos propers anys serà exclusivament per a fer front al que ja està previst i aprovat.

Doncs, escolti'm, el resultat fins avui no permet considerar que el cooperativisme agrari de Catalunya s'hagi reestructurat en el sentit esperançador i positiu que ens plantejàvem en la discussió del debat de política agrària del maig del 92. Importantíssimes cooperatives

que vertebraven àrees territorials des del punt de vista agrari, doncs, han espetegat. Què ha passat aquí? La situació era tan absolutament precària que no hi havia ja res a fer o és que en el disseny del Pla del qual ens vam dotar en el seu moment no hem atès allò que era el veritable objectiu del Pla, que era reestructurar efectivament per a fer més potent, per a fer més fort el món del cooperativisme agrari?

Bé, s'han esmerçat els diners, certament s'han esmerçat els diners; però –jo ho he dit alguna vegada des d'aquesta tribuna– més en forma de perdigonada que al final no resol res que reestructurant a fons el cooperativisme agrari català. Per tant, s'han esmerçat els diners que s'han esmerçat, uns quants des que es va aprovar el Pla fins avui; no es noten pas massa els efectes, i en aquest moment i amb el ritme que ens ho plantejem, les consignacions del 97 i del 98 simplement servirien per a resoldre els projectes, els expedients que en aquest moment ja estan en curs d'execució.

Li ho repeteixo: demores en el pagament, també. Diverses vegades li he parlat al conseller directament de la situació d'Agrolés. Agrolés, com molts diputats i diputades d'aquesta cambra saben, és una cooperativa de segon grau que vertebra en molt bona mesura econòmicament la comarca de les Garrigues. Doncs, escolti, té pendents de cobrament 200 i escaig milions de pessetes, els ha tingut pendents de cobraments almenys durant molts mesos i, tal com li he dit al conseller en més d'una ocasió, la junta d'Agrolés s'ha hagut d'adreçar als diputats de l'oposició demanant no que critiquéssim, sinó que féssim gestions perquè allò que estava aprovat es pagués, es materialitzés; entre altres raons perquè del cobrament d'aquestes subvencions en derivava la credibilitat que la junta d'una cooperativa de segon grau com aquesta tenia davant de les seves pròpies cooperatives associades. Doncs, escolti'm, si a més apuntéssim a les circumstàncies personals que concorrien en aquesta demanda, jo crec que acabaríem de retratar la situació. No val la pena.

Bé, quin és el plantejament que vostès fan en la continuïtat del Pla de reconversió del cooperativisme agrari? Doncs, en primer lloc, aquesta actuació sorprenent d'haver de suscitar vostès mateixos la discussió en el Ple del Parlament, perquè el Ple del Parlament arribi a una resolució instant el Govern, el Govern a què dona suport Convergència i Unió, qui és qui planteja la interpellació, que continuï en el pla de reestructuració perquè és necessari. Doncs, escoltin, no cal que facin la interpellació; si depèn de vostès mateixos! Prenguin la resolució i aprovin la continuïtat del Pla, que sap que comptarà sense cap mena de dubte amb el suport de tots els grups de l'oposició, ja que ho hem manifestat reiteradament.

Per tant, des del nostre punt de vista, ni estan millorant com caldria les estructures agràries contemplades des del punt de vista d'estructures empresarials individuals, ni des del punt de vista associatiu, ni està millorant la situació d'algunes comarques que arrosseguen una situació de depressió econòmica crònica. Ahir el senyor Nadal es referia al fet absolutament dramàtic que en els pressupostos de la Generalitat no es contempli ni un duro d'inversió en dues comarques agràries, bàsica-

ment, rurals –si volen– en un concepte més extensiu, de situació tan precària com són les Garrigues i la Conca de Barberà. Doncs això és així. Si realment volem que les comarques que estan en una situació difícil i que hi estan des de fa molts anys millorin, haurem d'impulsar actuacions, haurem de realitzar actuacions clarament de política rural tendents a millorar-los les circumstàncies i les condicions. Doncs, no; en els indicadors de renda de les comarques de Catalunya, les mateixes continuen en els darrers llocs de la classificació, i les que continuen en els darrers llocs de la classificació són comarques eminentment agràries, eminentment rurals, mostra evident que no s'hi està realitzant allò que caldria.

Una de les actuacions que cal realitzar en aquestes zones és, evidentment, en matèria de regadiu. El Grup Socialista considera positiu que finalment es trobi una fórmula que permeti desbloquejar el cas del canal Algerri - Balaguer. Ens sembla positiu i, com sap molt bé el conseller, prestarem suport a la possibilitat que en aquest moment ha sorgit en el sentit que la mateixa comunitat de regants avaluï la situació d'aquells possibles regants que per les raons que sigui no volen subscriure el compromís corresponent. Ens ha costat molt i ens ha costat especialment tant perquè el Govern i la majoria es van bloquejar en la posició d'un determinat percentatge de signatures per tirar endavant la iniciativa. Ha fet molt difícil la gestió del canal Algerri - Balaguer; ens felicitem que això es desbloquegi i els instem, lògicament, que prossegueixin les obres tan de pressa com els sigui possible; però, mantenint-se en els mateixos paràmetres d'exigència, el canal Segarra - Garrigues, que és una altra de les obres emblemàtiques, no es podrà executar. Vostè sap, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que amb una exigència com la que han fixat de compromís personal dels possibles futurs regants en el canal Algerri - Balaguer, si ho apliquen en el canal Segarra - Garrigues, que en el seus propis números la construcció del canal en alta més tota la xarxa de distribució implica més de 100.000 milions de pessetes –120.000 milions de pessetes, per ser exactes–, implica, d'acord amb l'exigència que vostès han plantejat, que els pagesos de la zona de la Segarra i de les Garrigues, zona deprimida, molt deprimida almenys en la zona de les Garrigues, fixin un compromís d'aportació de molts mils de milions de pessetes que converteixi la situació en una situació d'expectativa molt difícil.

Per tant, endavant amb tot el que signifiqui foment i expansiu de les obres de regadiu, sense cap mena de dubtes nosaltres estarem al seu costat si la fórmula que es planteja per a fer-ho és la correcta; endavant en el cas de l'Algerri - Balaguer; endavant, tant com sigui possible, en el cas Segarra - Garrigues, i, si cal modificar el marc normatiu per a fer-ho més fàcil, fem-ho; endavant tan de pressa com sigui possible en el canal de Xerta - riu Sénia, com sigui possible; i endavant en general en totes aquelles iniciatives de foment dels regadius que poden permetre acostar l'aigua, portar l'aigua a zones que realment ho necessiten. Per a regar de quina manera? Per a regar amb les millors condicions d'estalvi d'aigua que sigui possible i, per tant, amb totes les actuacions necessàries per part del Govern, en forma d'ajudes i en forma de tecnologia, perquè, al

mateix temps que es posen en regadiu determinades zones d'aquest país que prou ho necessiten, es faci de tal manera que l'aigua no s'esmerci innecessàriament.

I amb la mateixa sinceritat amb què li plantejo una intervenció crítica en la resta de qüestions, la meua felicitació personal i la felicitació del Grup Socialista en l'operació de reg per goteig a l'àrea de les Garrigues. Vostè sap, senyor conseller, que aquest és un projecte que arrenca de l'època en què vostè i jo mateix teníem responsabilitats a la Diputació de Lleida; vostès l'han executat. Els seus efectes comencen ja a fer-se notar. És una bona iniciativa; perseverin en aquesta iniciativa, que jo crec que aquesta és la millor via perquè les Garrigues, en general, i el Segrià de secà, doncs, puguin millorar en el futur la seva situació econòmica.

En matèria de sectors de producció, doncs, ens hi perdríem; hauríem d'analitzar-los cadascun i, evidentment, ens presenten en aquest moment perfils i situacions diverses. Jo diria que alguns sectors, com per exemple el sector de la fruita dolça, que fins ara ha constituït, doncs, un sector d'un potencial extraordinari, comença a entrar en una situació relativament més complicada. No apreciem en els pressupostos que vostès ens proposen una actuació clara en la reestructuració dels sectors de producció: ni en els sectors ramaders, ni en els sectors estrictament agraris. I li ho diem amb una gran preocupació, perquè ens sembla que, si alguna cosa hauria de concertar-se aquí a Catalunya en el propi sector productiu, són, precisament, diversos sectors de producció que tenen en aquest moment un futur relativament incert. En alguns terrenys s'han fet coses, però en el gruix dels sectors agraris i ramaders..., jo crec que al Pla que al seu moment va aprovar el Departament, en el Pla agrari de Catalunya, doncs, hi ha molt per fer i, sincerament, jo li asseguro que hem buscat en aquests pressupostos indicis que ens permetessin saber quin ritme pensen portar en el tema, i no acabem de trobar-los. I no cal dir-li, en matèria de sanitat animal i vegetal, què influeix sobre el conjunt de tots els sectors de producció. El senyor Jordi Ausàs li ha donat dades i xifres de com s'expressa en els pressupostos la prioritat que per vostès constitueixen les actuacions en matèria de sanitat animal i vegetal. Doncs, miri, escolti, dues observacions només: els boscos de pins de Catalunya no tenen menys processonària, en tenen més; i a nosaltres ens és indiferent, en aquesta afirmació, que els boscos siguin de titularitat pública o siguin de titularitat privada. El cert és que el paisatge –comencem per aquí– i, el que és més important, el medi natural de Catalunya, que són els boscos de Catalunya, s'estan destruint, perquè no hi estem realitzant –no hi estem realitzant– els esforços que hi hauríem de realitzar. Diu: «Home, és difícil combatre la processonària»; raó de més per esmerçar-hi els recursos i els esforços que siguin necessaris. Però en el balanç del conjunt del territori de Catalunya, on resideixen diputats de tots els colors polítics i de totes les formacions polítiques, allà on hi han boscos sabem, tots sabem, que els boscos estan cada vegada en pitjor situació des del punt de vista de la sanitat vegetal dels boscos de Catalunya, entre altres raons, jo crec, perquè no s'hi dediquen els recursos que caldria dedicar-hi.

2030

I en el sector de la sanitat o en matèria de sanitat animal, permeti'm que li faci una observació. Els anys passats s'ha realitzat un esforç molt important per a sanejar la cabanya del vacum de Catalunya, en la lluita contra la brucel·losi, la tuberculosi i altres malalties. Si en aquest moment es baixa la guàrdia, com s'està baixant –si en aquest moment es baixa la guàrdia com s'està baixant–, el sector del vacum tornarà a empitjorar des del punt de vista sanitari i, si això passa, rectificar, millorar i resoldre la situació ens costarà tant com tot el que hi hem esmerçat, que és molt, i sobretot ens costarà, en termes de prestigi, el que ni vostè ni jo volem que ens costi.

I tot això també té una vessant en el terreny de la recerca i la investigació. L'altre dia vam tenir ocasió de visitar els centres de l'IRTA i vam fer-li algunes observacions sobre la marxa, després d'una sessió que ja havíem tingut a la Comissió d'Agricultura dedicada al tema. Jo crec que en aquest moment el Departament es troba en una disjuntiva en matèria de recerca i investigació agrària i, en definitiva, l'IRTA està en un dilema que cal resoldre. Quan l'altre dia visitàvem els centres de l'IRTA, ens trobàvem amb la sorpresa que, malgrat realitzar moltíssims esforços i una tasca, doncs, magnífica en matèria de recerca genètica, algunes de les grans empreses de Catalunya del sector del porcí, que representen el que representen, no estan fent ús dels serveis de l'IRTA en matèria de recerca genètica en el sector del porcí. I quan un pregunta per què està succeint això, trobo la resposta que ens col·loca en el dilema que apuntava abans: doncs, perquè, difícilment, amb els recursos que hi dediquem, podem ser competitius en matèria de recerca, tant com ho són les multinacionals que estan treballant en el sector, que en matèria de recerca són ben conscients de tot el que està en joc i hi esmercen moltíssims més recursos que nosaltres, fins a deixar-nos en una cursa impossible. A partir d'aquí jo crec que vostès, com a responsables polítics del Departament d'Agricultura i també de l'IRTA, han de resoldre aquest dilema. El que està fent l'IRTA està molt bé; és molt important el que està fent l'IRTA en el conjunt dels seus departaments, però és hora de plantejar-se si l'IRTA ha de continuar realitzant gestió en el terreny de la investigació, de la recerca pura, o ha de variar les seves prioritats en matèria, per exemple, d'adaptació a les nostres circumstàncies, de la recerca produïda en altres llocs o en altres indrets. Jo no en tinc la resposta. A la conclusió que sí que arribo, però, és que, amb la destinació pressupostària que vostès fan a l'IRTA, ens mantindrem en la mateixa situació que estem i, per tant, continuarem sense optar en aquest dilema i, per tant, continuarem fent el que puguem, tan bé com s'està fent, però és evident que no estem afrontant com caldria el tema des de..., o amb la intensitat que seria necessari.

Tancant el circuit, no acabo de trobar en aquests pressupostos ajudes suficients en matèria d'industrialització i de comercialització de produccions. En matèria d'industrialització, d'una manera nítida, vostès han baixat d'una manera absolutament radical la partida destinada a industrialització. Doncs, miri, escolti, vostè, senyor conseller, ha anunciat, a través dels mitjans de comunicació, la conformitat del Departament a partici-

par en una planta de transformats de fruits a la zona d'Alcarràs, en el Segrià, promoguda per una determinada cooperativa. I ens sembla molt bé, i el felicitem. Però aquella iniciativa sola ja requereix de vostè tota la consignació pressupostària que ha dedicat en matèria d'industrialització. És clar, dedicar 100 milions al foment de la industrialització agrària i expressar al mateix temps l'aval i la conformitat a la iniciativa, a aquesta iniciativa a la qual m'estic referint, que té un pressupost de 800 i que li demandarà a vostè el percentatge que sigui, el que sigui, se li menja pràcticament la consignació pressupostària. I si no, d'on treurem els recursos? De la partida de cooperativisme agrari, com es va fer en un determinat moment en el cas de Pedro Rovira, que no tenia res a veure amb les cooperatives, sinó que era una SA? Doncs, no. Des del nostre punt de vista, caldria que vostès fessin una opció clara en benefici del reforçament de l'estructura industrial agrària, que en alguns subsectors ja és molt potent a Catalunya, en els altres no ho és tant, i sobretot, en matèria de comercialització.

En matèria de comercialització, reserves importants per la nostra part en tot allò que signifiquen denominacions de qualitat i d'origen. No solament s'arrassen les partides pressupostàries, molt petites, destinades a la promoció dels productes de qualitat, sinó que, més enllà de la consignació pressupostària, jo crec que estem en una situació d'incertesa gran respecte a la definició de les polítiques de qualitat o, si vostè vol, en tot el tema de les DO. Jo crec que no és cas ni qüestió de suscitar des de la tribuna del Parlament la reflexió que ens pugui merèixer el que ha passat en el sector del cava, i no és el nostre objectiu fer-ho, però ha passat. I al costat del sector del cava podríem posar-ne uns quants d'altres en els quals les polítiques rigoroses i exigents, des del nostre punt de vista, que hauria d'executar el Govern, de control en benefici del propi sector, perquè mai pugui passar cap sospita relativa que els productes que tenen una determinada denominació de qualitat ho són –ho són–, en benefici del prestigi del sector i en benefici de cadascuna de les empreses del sector..., a nosaltres ens sembla que vostès tenen una política insuficientment definida en matèria del foment, de la defensa i de la promoció de la qualitat. Ho diuen, però després no ho fan. I li ho repeteixo, senyor conseller: el que ha passat en el conflicte del cava posa en evidència que les administracions públiques d'aquest país, l'Administració central, governada per qui ho fos en el seu moment, però també el Govern de la Generalitat, governat per qui era i per qui ho és, han permès que un sector tan important com el del cava es veiés immers en un plet, que encara no està resolt, que posa en evidència una laxitud excessiva en l'actuació de les administracions públiques, en detriment del prestigi del país en el sector i en detriment del mateix sector.

En matèria de medi natural, podríem analitzar cadascuna de les partides... Jo crec que la consignació que vostès continuen dedicant a parcs és absolutament escandalosa. Els mitjans de comunicació de Lleida ahir es feien ressò d'una notícia que, evidentment, no podia ser notícia perquè hauria estat un absurd i, afortunadament, doncs, avui el conseller la precisa. No és possible un plantejament que ens porti a dir que, com que no tenim

prou diners per a dedicar al parc d'Aiguestortes, després de tot el caràcter emblemàtic que tenia el parc d'Aiguestortes, en el moment que en vam reclamar la transferència, d'ell i de totes les finques annexes al parc d'Aiguestortes, tenim dubtes de si hauríem de recaptar recursos addicionals procedents de l'Administració central per ajudar-nos a gestionar el parc d'Aiguestortes. Escolti, el parc d'Aiguestortes era un emblema, una bandera, un exemple del que volíem que fos la política en medi natural de la Generalitat de Catalunya. Jo crec que ni els PEIN, ni el parc, ni les zones d'influència estan tenint la consignació pressupostària que caldria.

El mateix podríem dir-li en matèria de política forestal –veig que se m'encén el llum roig i, per tant, no hi insistiré–, o en el sector pesquer, la posició del qual l'altre dia quedava expressada a través d'una pregunta que va formular el diputat Martí Sans al president de la Generalitat.

Finalment –i acabo ja–, jo crec que complementant tot això, que serien unes polítiques estrictament de promoció rural, ni hem estat encertats en el plantejament de l'objectiu 5.b i del programa d'actuacions –algunes de les actuacions no tenen res a veure amb l'objectiu al qual estaven assignades–, ni ens sembla a nosaltres que algunes de les actuacions en el marc del programa Leader, sobretot del programa Leader I –i li situaria l'actuació en els Pallars, el Centre de Comunicacions dels Pallars–, compleixin la funció de promoció i de desenvolupament rural en la mesura que calia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, i per un temps de vint minuts, té la paraula el diputat senyor Benet Tugues.

#### El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pel que fa al Departament d'Agricultura, enguany hi ha una muntanya d'arguments, assenyats i raonables, per tal de decidir que els pressupostos retornessin al Govern i que ens en presentés uns altres més reconfortants per als pagesos i per a la mateixa credibilitat de la Conselleria. Que enguany, justament enguany, any de maridatge i de pactes, de sortides glorioses cap a un nou sistema de finançament, ens trobem davant d'una retallada del Departament, retallada en la qual no s'hi han posat per poc, no deixa de tenir el seu encant per a un partit d'oposició que demana una millora definitiva i justa del sistema de finançament a partir del concert econòmic, però alhora és una situació desesperant per al nostre sector primari, que s'adona que l'Administració, que cada vegada és més grossa, que cada vegada demana més papers, que omple més impresos per qual-sevol cosa, també és cada vegada més ineficax. Ja sabem que hem de fer esforços per complir els objectius de Maastricht, que cal retallar, que cal estrènyer-se el cinturó; el que passa és que demanar a segons qui més esforços ara pot suposar el definitiu estrangulament, en

aquest cas, d'un sector primari, d'uns pagesos als quals ja no els queda cap més forat al cinturó.

I això que he dit ara, això que he llegit, no és nou: això ho deia fa uns mesos, al mes de juliol, quan discutíem els pressupostos del Departament d'Agricultura per a l'any 96. I ara m'adono que en aquell moment, amb aquestes paraules que tenien la voluntat de ser contundents, de visualitzar una situació límit en el món agropecuari i pesquer, davant de la perspectiva d'uns pressupostos absolutament escanyolits, que no donaven ni per a sucari-hi pa, és obvi, ara és obvi, que en aquells moments estava exagerant, que estava exagerant bastant. Perquè els pressupostos que se'ns presenten enguany són una mica més de tot allò que dèiem al juliol i, per tant, quan hom fa un discurs pensant que allò ja no pot anar més malament, que l'any següent ha de millorar de manera forçosa, perquè és evident que ja hem tocat fons, resulta que descobrim que l'Administració encara té la virtut de saber..., de poder gratar una mica més, aleshores un queda descollocat i en una difícil tesitura. Què hem de fer, ara? Quin discurs hem de fer, ara, si l'any passat ja vam gastar pràcticament tots els adjectius, convençuts com estàvem, repeteixo, que els números forçosament havien de pujar? Això, naturalment, si el que es volia era justificar mínimament l'existència mateixa de la Conselleria.

Crec que és indispensable que algú ens digui, ni que sigui indicíariament, què passarà amb els pressupostos de l'any vinent: si Maastricht continuara essent la coartada per fer anar les tises amunt i avall, si la dinàmica retalladora serà la constant o si efectivament hem tocat fons de manera definitiva i a partir d'ara els números de la Conselleria aniran pujant cap a uns límits davant dels quals els nostres pagesos no se sentin desamparats per l'Administració. Algú ens ho hauria de dir, perquè, si no, hi ha el perill que els adjectius que tenim ganes de fer anar avui –que són molts, i gruixuts, i aparentment insuperables– es quedin curts si l'any vinent això continua baixant.

Perquè la paradoxa que tenim ara és que, havent estripat els pressupostos del Departament el mes de juliol, ara enyorem aquells pressupostos. Els enyorem, naturalment, davant la perspectiva dels que ens cauen al damunt, i qui sap si l'any vinent el projecte de pressupostos per al 98 farà bons els que ara estem discutint, i aleshores sí que ja podríem llançar el barret al foc. I ho dic seriosament: algú, el conseller, el portaveu del Grup que dóna suport al Govern, qui sigui, hauria d'anunciar solemnement que fins aquí hem arribat però que d'aquí no passarem, que a partir d'enguany els pressupostos de la Conselleria es recuperaran. Perquè, si no, com s'han de creure els pagesos que hem millorat el sistema de finançament si el seu pressupost baixa quan ja estava sota mínims, quan amb el que hi havia estaven mesos i anys a cobrar les subvencions aprovades? Com s'han de creure els pagesos les declaracions governamentals a favor del progrés i desenvolupament del món agrari si el Govern destina només l'1% de tot el pressupost al sector primari? Com es justificarà finalment la mateixa existència d'una conselleria que té uns mitjans d'actuació, una capacitat d'influència limitadíssima en la política agrària? I torno a recordar

2032

aquí que estem parlant de l'única conselleria que presumeix de ser administració única.

Jo crec honestament que el conseller, i el conjunt de responsables del Departament, són els primers a lamentar aquesta situació d'ofec, d'estrangulament, que limita extraordinàriament la capacitat, finalment, de fer política agrària a Catalunya. Però això no és cap consol per a ningú, i menys encara per als pagesos catalans, que sí, tenen una administració única, però que no pot donar resposta activa a cap dels seus problemes. I tot i les apel·lacions que es fan a la competència que suposa la Unió Europea, l'exigència a fer productes de qualitat, de millorar la comercialització, en definitiva de ser competitius amb tots els pagesos d'Europa, aquestes apel·lacions, al pas que anem, no aniran acompanyades de polítiques de suport i es limitaran a donar un copet a l'esquena del pagès català, desitjant-li, això sí, bona sort. I em fa una mica de mandra repassar ara les partides que pugen, les que baixen, per tal de justificar totes aquestes consideracions, que no són balderes, sinó que responen a la més estricta realitat, i de fet ja ho han fet altres il·lustres diputats. De tota manera, a algunes grans magnituds és obligat referir-se –i, a més, això de grans magnituds, doncs, amb els pressupostos que tenim al davant, és una mica exagerat, però vostès ja m'entenen.

Constatar, en primer lloc, que el pressupost del Departament perd 660 milions dels 20.000 que tenia l'any passat –un 3,3%, aproximadament–, però aquesta reducció és desigual segons els capítols i també segons les direccions generals. Com a nota positiva –deixin que la posi també damunt la taula, lamentant que no sigui la tònica general–, l'augment significatiu –en termes percentuals, més que en pessetes reals– de la Direcció General de Pesca, que passa d'un total pressupostat de 237 milions als 465 milions: un augment percentual del 95%, molt important, encara que, repeteixo, en pessetes reals, tenint present el baix nivell de què partia, aquest augment queda molt relativitzat; de tota manera, quedi constància d'aquesta situació, que, repeteixo, saludem efusivament.

Però les alegries acaben aquí, perquè el suposat augment de la Direcció General d'Estructures Agràries –de fet, un augment de més de 1.300 milions– respon únicament a una reordenació de partides, traslladant l'apartat d'inversions en béns destinats a l'ús general, bàsicament les actuacions encarregades a Regs de Catalunya, que fins ara estaven incloses en el capítol 6 del Gabinet del Conseller i la Secretaria General, a la Direcció General d'Estructures Agràries. Per tant, no hi ha un augment real, sinó només un miratge degut a una reordenació de partides –per cert, les dotacions a les comunitats de regants i a Regs de Catalunya baixen un total de 741 milions, i aquesta sí que és la tònica general.

Deia que la reducció del 3,3% era desigual, i així és efectivament, perquè el capítol 1, remuneracions de personal, puja un 3% respecte al pressupost anterior, i el capítol 2, despeses corrents i de serveis, puja aproximadament un 4%. Per tant, si hi ha una reducció general del 3,3 però hi ha capítols –i capítols importants– que pugen, òbviament, la baixada en altres capítols, que

curiosament són aquells dedicats a fer incidència i recolzar el sector productiu primari, és remarcable.

Constatar –ja s'ha dit, però tornar-ho a repetir– l'exagerada importància dels capítols 1 i 2, que suposen el 48% del pressupost el primer i el 12% el segon. Per tant, en despeses d'estricta funció, el Departament hi destina el 60% del pressupost global, la qual cosa ens sembla molt perillosa, sobretot perquè cada any aquest percentatge va pujant, baixant alhora el conjunt del pressupost, la qual cosa deu ser molt difícil d'explicar al conjunt de pagesos catalans. La major part de les partides veuen retallada la seva quantitat en poc o en molt, però n'hi ha algunes que senzillament desapareixen. I en aquest sentit voldríem manifestar la nostra inquietud i la nostra protesta, perquè no entenem que desapareguin partides de suport a les denominacions comarcals de productes agroalimentaris, de foment de la marca Q i de l'artesania alimentària. O que desaparegui el suport, via conveni, a la formació professional en escoles no dependents del DARP, o les dotacions a les escoles i centres de capacitació.

Tampoc entenem algunes reduccions que de tan escandaloses sembla que preparen algunes partides a una propera i luctuosa desaparició: per exemple, les actuacions en el sector lleter, que passen a de 50 a 16 milions; el conjunt de partides per tal de fomentar les campanyes de sanitat ramadera, de 175 a 123, o el suport al desenvolupament rural integral, que es queda amb unes testimonials mil pessetes, dels 140 milions pressupostats l'any passat. I vull deixar constància, així mateix, de la reducció de la partida de foment a les agrupacions de defensa vegetal, que no és que perdin gran cosa –8 milions escassos, dels 40 que tenien l'any passat–, però és que representava tan poc aquella quantitat per a les necessitats del sector que qualsevol cosa que es perdi, ni que sigui poc, representa agreujar la situació d'una manera notable. I si no s'ho creuen, repassin els pressupostos de l'any 93, per exemple, en els quals aquesta partida tenia una dotació de 120 milions, i la proporció –i això és el més greu– és si fa no fa la mateixa en la major part de les partides. Si ara retressin el projecte del Departament i ens presentessin el de l'any 93, tinc la sensació que el conjunt de l'oposició el votaria de manera absolutament entusiàstica.

El tema de la dotació del pla de reconversió i adaptació de les cooperatives agràries mereix un apartat específic, i ho mereix perquè justament a l'anterior Ple es va aprovar una moció que feia una magnífica declaració d'intencions a favor de la continuïtat del Pla; això sí, sense acceptar una esmena presentada pel nostre Grup, en què reivindicàvem que es dotés el Pla de manera suficient, segons les necessitats del sector operatiu. Perquè en aquests moments ens trobem amb una paralització d'aquest Pla, justament per falta de dotació pressupostària. Si el que es vol, si el que es vol fer ara és repetir la dotació de l'any passat, el que aconseguirem és perllongar l'agonia, fomentar el descrèdit de l'Administració i tenir, això sí, una partida per poder-la presentar exclusivament a manera de justificació.

Acabo, i ho faig reiterant la petició a qui sigui –suposo que al portaveu del Grup que dóna suport al Govern– per tal que des d'aquesta tribuna no pretengui

Punt 1



convèncer ningú que aquests pressupostos són els que el sector primari català necessita. I que les circumstàncies són les que són, i manen, i tot el que vostè vulgui, però que uns pressupostos d'aquestes magnituds no es repetiran més; que el camp català necessita més de l'1% del conjunt del pressupost de la Generalitat, i més del 40% d'aquest 1%, que és la part que es destina a promoure l'activitat productiva del sector; que es tindrà en compte que aquests pressupostos també haurien d'ajudar al reequilibri territorial, constatant que bona part dels ciutadans de comarques deprimides es dediquen a l'agricultura, i que, en definitiva, es tindrà la sensibilitat suficient com perquè tots aquests elements es tinguin en compte en exercicis posteriors.

Esperant que així sigui, demanem la votació favorable a la nostra esmena.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa -Els Verds, i per presentar la seva esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts.

### El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, quan rebem els pressupostos és lògic que el primer que mirem és el total global i, després de comprovar i ratificar moltes de les expressions fetes pels companys que m'han precedit, el que està clar és que he tingut la temptació de fer més una anàlisi de congruència entre el que es diu i el que es fa, més que una anàlisi de partida per partida, detallada, la que puja i la que baixa, perquè hi ha una pràctica unanimitat en què és el que puja –capítols 1 i 2– i en què és el que baixa –la resta de capítols. I quan dic congruència és perquè, tot i que crec que no estem en un debat de política agrària –tant de bo que un dia o altre..., potser convindria tornar-lo a fer per repassar en què hem avançat i en què no–, el que sí que està clar és que el marc que guia o que hauria de guiar l'actuació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de tot el Govern de la Generalitat, és el document oficial, aprovat, que és el Pla general de política agrària, que no està imposat per cap grup de l'oposició, sinó que està redactat i aprovat pels tècnics i pels polítics del Departament d'Agricultura i, lògicament, assumit pel Govern de la Generalitat.

I quins són els plantejaments d'aquest Pla general de política agrària i pesquera? Consolidar la població activa agrària, evitant lògicament pèrdues d'actius, perquè ja poc ens podem permetre perdre més quan arribem a nivells que passen poc del 3% de la població activa; millorar la competitivitat en aquelles zones on sigui possible, a través de millora de les estructures agràries, de la modernització, del foment de la comercialització, ja sigui amb denominacions d'origen o amb reestructuració de cooperatives, amb millores de la productivitat a través de campanyes específiques de sanitat, etcètera; també tindre una atenció especial a les

zones desfavorides, és a dir, a totes aquelles zones que la rendibilitat de la producció agrària és més difícil i que calen mesures específiques per mantenir aquesta població assentada al territori, en aquestes comarques més rurals, més d'interior i amb més dificultats per mantindre volums de població i volums d'activitat allà, que no sigui la dependència d'un sector turístic o la dependència cada vegada major de les pensions de jubilats, i que per a això hi ha una sèrie d'actuacions de la Unió Europea, hi ha una agricultura ecològica, hi ha mesures de desenvolupament rural..., tot això està especificat al Pla de política agrària. També hi ha una atenció a l'agricultura periurbana –es defineix, dins del que és el Pla, un capítol específic per a l'agricultura periurbana, que desapareix completament dels pressupostos de la Generalitat–, i hi ha també una protecció d'espais naturals, a través de la responsabilitat de la Direcció General de Medi Natural, que també fa preveure que les atencions del Departament en aquest sector seran importants.

I bé, tot això, com s'encabeix dins del que és l'anàlisi dels pressupostos del 97? –o del 96 o anteriors, però que són especialment patents dins del pressupost del 97. Bé, tota aquesta atenció a un sector que es qualifica de difícil, de poc consolidat, amb tendència a perdre rendibilitat, pes específic i població –tot i que podem fer alguns repunts de noves incorporacions–, resulta que significa que hi ha una pèrdua constant de recursos específics i percentuals del Departament d'Agricultura respecte al conjunt dels pressupostos de la Generalitat: passa poc de l'1% –l'1,16– quan l'any 93, un any de referència, que evidentment és abans de començar les davallades –per això hi ha diversos diputats que ho anem plantejant des del 93–, era l'1,48; és a dir que han perdut un 0,32%, que vol dir una quarta part del pes específic dels recursos que el Govern de la Generalitat hi destinava. I el que passa és que diu: «Bé, potser hi han algunes coses que s'han consolidat, i no cal destinar tants de recursos a determinades inversions o a determinades actuacions.» Però què passa? Que veiem que, si alguna cosa encara no està consolidada en aquest Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca o en aquest món agrari i rural, sembla que és el capítol de personal, de funcionaris i de personal laboral, i el capítol de manteniment, el capítol de mantindre l'estructura burocràtica del Departament. Perquè, clar, aquests van pujant d'una manera invariable i constant; hi ha congelació de sous, hi ha retenció, hi han restriccions, hi ha rigor pressupostari..., perquè ahir la paraula «rigor pressupostari» es va estendre durant tot el debat del pressupost, de la totalitat, que al final semblava que, en lo cas d'Agricultura, potser arribarem al cas del rigor mortis amb tant de rigor, no? El que veiem és que, a pesar de tot això, aquests dos capítols pugen fins al 60% del total del pressupost. És a dir que a l'estructura burocràtica destinem tres cinquenes parts del conjunt dels recursos d'enguany, uns recursos que –ja ho han dit altres i no hi insistiré– són més reduïts que els de l'any passat; és a dir, no sols no pugen, sinó que disminuïm els recursos. I passa que en transferències de capital i en inversions, lògicament, la tendència ha de ser a la inversa. Aquests dos capítols, que són els que defineixen la política agrària de cara al sector, de cara als

directament interessats en la política agrària, aquestos dos capítols reben una disminució, enguany, de 962 milions respecte a l'any passat, i si ho considerem respecte a l'any anterior —és a dir, no a l'any passat, sinó a fa dos anys—, resulta que en dos anys han baixat de l'ordre de 4.100 milions de pessetes —4.100 milions de pessetes. Què vol dir això? Que fa dos anys el 45,7% dels pressupostos es destinava a executar aquest Pla de política agrària, eren inversions i subvencions a empreses, a cooperatives, a famílies i entitats, etcètera, per valor —com he dit— del 45,7% del pressupost, i ara ens quedem estrictament en el 32%: menys de la tercera part dels recursos, quan eren quasi la meitat. Què vol dir? Que el Departament cada vegada fa més estructura administrativa i burocràtica i menys política agrària, i això crec que és ineludible que pugui ser discutit des d'aquesta tribuna o des de qualsevol tribuna.

Perquè està clar que aquestos dos capítols no són els únics que baixen; baixen també transferències internes, i penso que, si les transferències a organismes de la Generalitat —a part que estan congelades i tiren a menys; tant Incavi com l'IRTA tenen una certa reducció—, si sumem les transferències als organismes, sumem capítols 1 i 2 i sumem els 675 milions de pessetes que el Departament d'Agricultura destina, per a major glòria del Departament d'Agricultura, a la seu nova del Departament —675 milions de pessetes—, ens quedem que el 70% del pressupost del Departament no es destina a activitats directes agràries. Sí que els agents rurals passen, sí que els agents de les oficines van fent alguna coseta, van dient coses, però, evidentment, en el que són inversions sobre el territori hi ha una reducció importantíssima. Com he dit, només disposem de menys del 30% de tots els recursos per fer política agrària. Si d'aquestos recursos en passem 950 a Regsa, que és menys que l'any passat, resulta que ens quedem amb el 24,4% per a fer actuacions directes del Departament d'Agricultura. La resta, o és estructura burocràtica, o és macrocefàlia de la seu del Departament..., macrocefàlia que..., seria normal que, per volum de població..., a vegades, quan se'ns parla del reequilibrament territorial es diu: «Clar, a les comarques es donen pessetes per habitant, les inversions en pessetes per habitant, i resulta que el Barcelonès és la menys afavorida.» Curiosament, si haguéssim de comptar per pàgines, suposo que la proporció seria diferent. En canvi, la comarca que té més inversions en l'estructura comarcalitzada, de les inversions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no sé si saben quina és: és el Barcelonès, que té 335 de 440, crec que són; és a dir que hi ha un 60 o 70% de la inversió per al Barcelonès, i la resta per al conjunt del territori. I comarques com el Priorat tenen 1,7 milions de pessetes per a un projecte de direcció de l'embassament de Margalef i qüestions d'aquestes: escassíssimes inversions sobre el territori, de les inversions directes del Departament.

Si, a més, hi sumem el fet que és un pressupost poc fiable, està clar que al final ja no sabem si és que això, el debat aquest, serveix per a alguna cosa o no. I quan dic «poc fiable», què vull dir? Vol dir, per una banda, que no tots els recursos que discutim aquí són els recursos que després administra el Govern de la Generalitat. Jo

tinc unes dades de la liquidació del pressupost del 96, del 30 de juny del 96, és a dir, abans que s'aproveïssin, i ja s'havien modificat. És a dir, abans que aprovéssim els pressupostos de la Generalitat del 96, ja hi ha una modificació pressupostària, una modificació que ens diu: «Aprovem» —aprovarem al cap d'un mes— «20.251 milions de pessetes, i el crèdit definitiu del 96 serà de 36.500 milions de pessetes.» Home, què discutim aquí? Els diners que aporta el Govern de la Generalitat o els diners que serveixen per fer política agrària?, i hi hem de comptar els que vénen d'Europa i els que vénen del Govern de l'Estat, perquè, si d'aquestos no en parlem i amb aquestos no juguem i després vostès els incorporen al pressupost a efectes de major eficiència en els recursos pressupostaris, la veritat és que estem substraient una part del debat, perquè, clar, dels milions aquestos que pugen, 12.780 són del capítol 7, de transferències, i d'aquestos, lògicament, n'hi ha una altra part a l'article 76, al 77 i al 78, bastant considerable, del que dèiem, de les aportacions exteriors, que potser hauríem de discutir de quina manera ne podríem parlar dins del debat pressupostari.

A part d'això, observem que hi ha algun maquillatge en aquest pressupost. Per una banda, ja s'ha comentat que hi ha el traspàs de les inversions, que abans estaven al Gabinet del Conseller i Secretaria General i ara passen a Direcció General d'Estructures, que em sembla correcte, però en el traspàs hi hem perdut 1.000 milions. És a dir, passem regs, concentració parcel·laria i zones d'ordenació d'explotacions, els hem passat del 01 al 03, però amb aquest traspàs hem perdut 1.000 milions de pessetes. Home, tampoc no és un gran negoci reestructurar els pressupostos i perdre 1.000 milions en aquesta transferència interna, no?

Hi ha un augment important de la Direcció General de Pesca, que també s'ha comentat, però segueix essent, la inversió de la Direcció General de Pesca, inferior a la que teníem l'any 95 —només l'any 95; ja no pujo més amunt. Per què? Possiblement, per la mateixa situació conflictiva del sector, que s'ha constituït aquesta comissió específica de la pesca, i que, entre altres coses, una iniciativa que des del nostre Grup vam plantejar, que era «donem una certa utilitat a una escola nauticopesquera, que fa diversos anys que està acabada l'obra, i que no serveix..., serveix per a fer convencions de qualsevol cosa menys d'agricultura, a l'Ametlla de Mar»..., sembla que aquesta vegada ja es dotarà de mobiliari i es farà operativa. O una unitat d'inspecció pesquera, unitat d'inspecció pesquera que tant de bo signifiqués que posarem ordre en el tema de les inspeccions, de les vedes, del control de la pesca, etcètera. Això és alguna... N'hi ha una de molt curiosa; m'ha cridat molt l'atenció. El capítol de neteja diu: de 109 milions i mig que l'any passat teníem —ja teníem la nova seu—, resulta que enguany passem a 80. No sé si és que abans se netejava massa o és que ara netejarem poc, però, la veritat, m'ha cridat l'atenció aquesta disminució tan considerable d'una partida que no està justificada en canvis de seu, almenys aquest any; hauria de ser, si de cas, l'any passat.

I bé, què queda d'aquesta reducció? A mi també se'm fa difícil, com abans deia el senyor Vilalta, intentar re-

more partides i intentar canviar la política agrària. En tot cas, què veig? Que, amb la política que es pot fer amb aquestos pressupostos, no es compleix o es fa molt difícil de complir el Pla general de política agrària. Ja s'ha dit, i no hi insistiré: el tema sobre infraestructures. Les anàlisis, no dels documents que ens donen algun sindicat o algun organisme, sinó dels mateixos papers de la Conselleria, són bastant lamentables. Al capítol 6, de Direcció General d'Estructures Agràries, lo que ja he comentat: les inversions en regadiu baixen d'una manera sensible; quan analitzes, no veus partida per al Segarra - Garrigues, i no veus partida per a millorar l'eficàcia dels sistemes de regadiu; no veus si aquelles converses que es van iniciar en un moment determinat, quan parlàvem de consensuar una política de regadius, si això tindrà una continuïtat i arribarem a valorar si cal posar un ordre de prioritització, si cal prioritzar també no sols territoris, sinó també sistemes de reg, on es valori l'eficiència; si cal estudiar algun canvi en la legislació de manera que fem més possible, a llocs on hi ha menys recursos, aquestes assimilacions de nous mètodes per incloure, per millorar la rendibilitat de la producció... És a dir, tot això no es veu; en tot cas es veu que es deixa una empresa per a rendibilitzar les inversions, però una empresa que no té per què fer política agrària perquè, en definitiva, és una empresa que el que fa són obres, obres agràries i obres no agràries, perquè entre Regsa i GISA hi ha un conflicte d'interessos, per dir-ho d'una manera suau, perquè truques a uns i et surten els altres i, en definitiva, no saps amb quina empresa parles quan has de fer algun tipus de gestió. És a dir, GISA i Regsa avui són la mateixa seu, la mateixa infraestructura, les mateixes oficines i, en definitiva, és fer obra pública a través d'una empresa que no fa política, sinó que, per la mateixa definició d'empresa, no es dedica a això; ja han dit lo que ha baixat, també, altres.

I el que, com he dit, queda prou especificat és el tema de les transferències; transferències a empreses privades, sobretot en un capítol que hauria de ser cabdal per a tots aquells que, com hem dit, poden mantindre la rendibilitat, però que no ens hem d'adormir, i no ens hem d'adormir perquè, conjunturalment, un sector que avui sigui rendible o avui hagi tingut una bona situació respecte als preus i en aquests moments estiguin més o menys satisfets de quina és la rendibilitat, això no ens diu que l'any que ve o d'aquí a tres anys puguem dormir i dormir-nos als llores aquestos, perquè hem de seguir en la línia de modernització. Hi han –segons ens consta– més de 3.000 milions de pessetes demanades per a projectes de modernització a través de buscar les subvencions europees i, si hem de posar un 25% del Departament, s'hauria de preveure..., ja no dic 750 milions, perquè potser tots no els aconseguirem, però poden ser 500, 600, essent prudents, o deixar una partida oberta. Resulta que vostès en posen 82 per una banda i 114 per l'altra i deixen les partides tancades; és a dir que ja no deixen ni partides obertes, quan altres anys era una partida ampliable.

Del Pla de reconversió de cooperatives, ja n'han parlat prou els altres companys. El que està clar és que, el Pla de reconversió, l'han prorrogat, de fet, perquè es va aprovar aquí al Ple passat, però el seguirem congelant;

és a dir, l'any 97 no es podrà donar..., en tot cas, se poden crear expectatives, però no es podrà donar, no es podrà aprovar, a efectes 97, cap inversió per reestructurar cooperatives. I estem tan bé en aquesta reestructuració de cooperatives que vam haver de dir: «Escolta, el balanç no el fem, el balanç no el fem perquè quantes cooperatives hem reestructurat?, com hem redimensionat el sector?» Este matí, parlant de l'Institut Català de Crèdit Agrari, el Grup de Convergència diu: «Es nota un fort arrelament...» –és que m'ho he copiat perquè m'ha fet gràcia–, «un fort arrelament del cooperativisme agrari, perquè hi han més de cinc-centes cooperatives, és a dir, això és un mèrit perquè tenim moltes cooperatives»; quan el mateix Pla de reestructuració, diu: «Tenim massa cooperatives i allò important no és tindre'n moltes. L'important és tindre'n d'eficaces, tindre'n d'útils i tindre'n que siguin competitives respecte al sector privat.» Llavors, encara estem, des de l'Institut Català de Crèdit Agrari: «Com que tenim moltes cooperatives, tindrem moltes sollicituds», com si això fos un mèrit, no? És a dir, quina política portem? La política d'anar fent, anar recollint sollicituds i anar donant subvenció, anar donant préstecs i, mentrestant, congelar aquesta reestructuració, que és tan i tan necessària per al sector i que tant i tant demanen no només els sindicats, sinó la mateixa Federació de Cooperatives.

No hi han recursos o pràcticament no hi han recursos per a l'aplicació de mesures agroambientals. De la quantitat de programes que es podrien acollir els pagesos o alguns neopagesos, resulta que tenim una partida per a l'avellana, que ja em sembla bé –això ja està pactat, ja està acordat–, però la resta..., fins i tot s'atreveixen a dir, s'atreveixen a dir en una pregunta que «no creiem convenient fer campanyes de difusió de mesures agroambientals per no crear frustració en els pagesos». És clar, si dius: «Hi han unes mesures», i aquells pagesos se les creuen, les demanen i, com que no hi han recursos per això que en diuen Maastricht i la reestructuració, el rigor pressupostari, resulta que llavors crearem frustració. Per tant, no fem campanya. I llavors els diputats de Convergència i Unió, quan voten en contra d'una proposta d'un grup de l'oposició, com pot ser el nostre, que diu: «Hem d'aplicar mesures agroambientals a zones humides com el delta, com els aiguamolls de l'Empordà, etcètera», perquè això són molts diners, i diu: «No, perquè els pagesos no ho demanen.» Home, primera, si no els informes, la majoria no se n'assabenta; i si no se n'assabenten..., el que no pots és dir a dos pagesos, que potser són dos militants de Convergència i Unió, o un de Convergència i l'altre d'Unió, dir: «–Escolta, això us interessa? –És igual...», al sector no l'interessa. No és veritat; el sector no ho coneix, el sector no n'està informat perquè no creuen convenient informar-lo i la conclusió és que no cal posar-hi diners i no cal tirar endavant aquestes mesures; siguem seriosos. Esta és una de les grans fallades que tenen vostès. Si en lloc de destinar milions a la informatització, a les millores de la seu del Departament o a convenis d'informatització..., que això sí que puja espectacularment; aquí sí que no hi ha congelació; el conveni amb Cigesa va començar amb poc més de 100 i estem en 210; en dos anys ha pujat d'una mane-

2036

ra espectacular; segur que això és més important que donar mesures al sector; és molt important, segurament serà molt important; el que no sé és si el sector ho percep, no sé si el sector ho percep.

Hi han partides que no estan contemplades –diu que «ho estem negociant» i tant de bo arribem a una negociació– com el tema de reconversió de sectors: reconversions varietals en el sector dels cítrics; hi ha comunitats que tenen menys recursos, menys autonomia, menys capacitat que la nostra on, en canvi, aquestes mesures ja fa anys que funcionen. En canvi, aquí no estan plantejades, aquestes partides. Tant de bo que obrim un forat i amb alguna esmena parcial això ho arreglem, o amb una proposició no de llei; però de moment aquestes partides no existeixen.

No es cobreixen les assegurances agràries; no sols s'ha rebaixat a la meitat la participació del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó que també es rebaixa la partida de fomentar, de promoure, d'informar la gent de la conveniència, la utilitat de tenir assegurances agràries.

En el tema de les zones desfavorides, en el tema d'ajuts al sector rural, al món rural, es redueixen els ajuts a corporacions locals, no es dona una gran pressa en el desenvolupament dels projectes Leader, no es consoliden projectes de l'objectiu 5.b –tot el pla del que hauria de ser i del que es veu poc útil–; en definitiva hi ha una sèrie de mancances... Ja no vull, tampoc, entrar en temes com la sanitat animal i sanitat vegetal, on també ens diuen en el tema de la mosca de la fruita –un sector o unes actuacions que el Departament havia generat unes expectatives i que enguany no es realitzen–; nosaltres diem: per què no les han realitzat? Què pensen fer l'any que ve? I ens diuen, una resposta que he rebut avui mateix, em diuen: «Home, és que les restriccions pressupostàries, Maastricht, el rigor...», i tota la història aquesta. I es veu pràcticament impossible. I es diu que «en tot cas, si ells ho demanen i ho organitzen ells, farem un tractament aeri o que ells facin un tractament aeri, que contractin les empreses, etcètera, i veurem si donem alguna petita subvenció, si obrim algun forat». Home, si crees l'expectativa, després tens un cert compromís de mantenir-lo. O és que és allò de primer dones un caramel i després ja veurem si t'entra dins del cau i llavors tanquem, tanquem la porta i ja l'hem caçat, no? Sembla més una actuació d'aquestes que una verdadera actuació de reequilibrar el territori, de fer una aposta per consolidar la població del camp al propi territori i, en definitiva, uns pressupostos que pensem que no compleixen ni de bon tros allò per al que haurien de ser concebuts.

Hem, en tot cas, detectat un cert canvi de to; hi ha una millora en el diàleg, en la comunicació, també fruit de les converses, d'aconseguir una taula de concertació; s'ha fet una taula de concertació en el sector, i una certa millora de la relació entre els portaveus dels grups parlamentaris dins del que és la dinàmica parlamentària. Però penso que això tampoc no és prou, hauria d'haver-hi alguns signes pressupostaris evidents que, en aquests moments, aquests canvis de to no ens són prou.

Creiem que tampoc no es pot dir: «Com que el sector va bé, transitòriament, com que el sector va bé, deixem el sector al seu funcionament, que vagin fent i el món agrari està prou consolidat i desentenguem-nos-en i anem a altres qüestions que són més prioritàries.» Jo crec que el món agrari té greus problemes; que en un moment en què les coses van bé es pot ajudar perquè vagin millor, precisament ara es quan potser els pagesos es veuen més animats per a fer determinades inversions; resulta que nosaltres concentrem les inversions a la comarca del Barcelonès en la seu, en informatització i en altres històries que –com he dit– no ajuden a aquesta consolidació de l'activitat.

Ja veig que em falta..., que se m'ha encès el llum. Volia comentar breument el tema de Forestal Catalana; pensava que l'any 97 ja no en parlàrem, pensava que ja liquidàrem la societat, que la privatitzaríem perquè –ja ho vam dir–, si no és útil per a quasi ningú...; el mateix Consorci Forestal de Catalunya ens va dir que tant els fa el que hi sigui Forestal Catalana o no; és a dir: «Escolta, per nosaltres, si es dissol, no passa res.» Doncs, pensava que la dissoldríem. És una continuïtat amb una certa baixa; sí, venem més plantes; l'any passat en veníem 30 milions, enguany que en vendrem 50...

#### El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

#### El Sr. Gimeno i Sanz

...però amb això crec que tampoc no solucionem la política agrària que fa falta al país.

Gràcies.

#### El president

Moltes gràcies. Per al torn en contra, i per un temps de cent cinc minuts, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias.

#### El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el conjunt de les intervencions dels grups de l'oposició en les seves esmenes a la totalitat al Departament i a les empreses, en un sol tema quasi hi puc coincidir d'entrada, perquè després difícilment puc coincidir en la valoració que es deu haver fet en una lectura del pressupost amb un lupa diferent de la del Grup que dona suport al Govern.

Una: que és el pressupost que ens satisfà per al sector agrari de Catalunya i que satisfà el conseller? No; segur que en això estem d'acord tots, segur. Però també algunes velades referències als temes europeus –i sento que en el transcurs del debat en quasi tots els departaments haguem de sortir tants cops parlant de la convergència europea, de Maastricht i d'un tema que no sé si el senyor Gimeno, que ha fet una mica de dir això del «cuento», o no sé què de Maastricht, no sé si s'ho creu, però nosaltres ens ho creiem. I la presentació del pressupost, ja, que va fer el conseller Macià, que és un pressupost de contenció, que és un pressupost, doncs, que

apunta cap a aquesta línia..., està reflectit en la majoria de departaments i, com no, al d'Agricultura.

Aquest debat no pot ser massa diferent del que, fa escassament quatre mesos, vam substanciar en relació amb el pressupost d'enguany, del 96, el que també explica una de les prorrogacions –i permeti'm que comenci per l'últim– que deia el senyor Gimeno, d'una partida que deia que ja es rectificava el mes de juny. Pensi, senyor Gimeno, que, fins que no es va aprovar el pressupost pel Parlament, el Departament d'Agricultura, com tots, anava amb un pressupost prorrogat i que després va venir aquest pressupost aquí al Parlament. Per tant, és dintre la mecànica dels pressupostos prorrogats que després hi havia la intenció del Govern –i així va ser el mes de juliol– d'aprovar el pressupost del 96, la qual qüestió pressupostària, aquesta qüestió que vostè ha tret, estava amb un pressupost prorrogat abans del 30 de juny; per tant, no era cap anomalia perquè vostè hagi fet el crit al cel.

En tot cas, el que sí que és curiós és que a nivell polític europeu –ja parlo del context en què estem– hi ha un cor bastant afinat quasi amb totes les forces polítiques en relació amb els objectius de Maastricht, la necessitat a Europa d'una sola via, de la moneda única, de mantenir a Europa la societat del benestar. Després aquest cor, quan es passa a aquestes mateixes forces, diferents en alguns països quant al tema de defensa de pressupostos i de mesures restrictives per anar cap a aquest objectiu, hi ha una música i una lletra. I aquella gent que estaven en un cor unànime, europeu, quan estan a l'oposició –i ho veiem a la premsa, en els debats dels diferents països, dels pressupostos–, l'oposició té ja una música i una lletra diferent de la del cor global d'Europa. Avui es reflecteix aquí igual, evidentment. O ens ho creiem o no ens ho creiem, això d'Europa. Per tant, en una sola cosa estaríem d'acord, i seria en aquest tema que no és el pressupost que satisfà més el conseller ni el Govern, ni el Grup que li dona recolzament, perquè és així.

No obstant, com que molts diputats –i d'entrada i responc tres o quatre intervencions al mateix temps– han tingut la temptació de dir: «Home, amb quin any del pressupost em va més bé comparar les xifres? Amb el 93.» Ha sortit el 93 diferents cops. Home, els he de dir una cosa: del 93 al pressupost del 97 sí que hi ha modificacions, en alguns temes, a la baixa, però la gestió global de pressupost del Departament, quant a fons europeus, FEOGA, Leader, 5.b, etcètera, s'ha multiplicat per tres; o sigui, aquest any, de gestió directa uns 44.000 milions, a més a més dels del pressupost de la Generalitat i uns altres milers d'indirectes. Això què ha comportat? Home, ha comportat –aquí surt també repetidament i responc a tots els grups– que hi ha hagut un increment del capítol 1. Home, tothom sap que l'últim any hi ha hagut un traspàs de funcionaris, en ser administració única, el tema del Senpa, amb un increment de 200 funcionaris, que, si s'aplica directament, tot i la congelació salarial, aquest increment haguera suposat més del 3%. Per tant, també ha fet un esforç, el Departament, quant a reestructuració de la plantilla, anterior al traspàs, que si no haguera sigut més del 3%. Capítol 1. Capítol 2, que també hi havia edificis, immo-

bles en traspàs o altre tipus de béns? Està claríssim que l'increment no és altra cosa que el traspàs de personal i traspàs d'uns béns immobles que també surten en el capítol 2. Per tant, és un tema d'allò del percentatge d'aquests capítols de l'estructura, però aquesta estructura, si li he dit abans que hem passat en quatre, cinc anys, d'una gestió del 300% més de diners global, si no directa del pressupost de la Generalitat, sí que ha gestionat el Departament en benefici, que ha revertit en el camp català, queda justificat que aquest personal, doncs, el capítol 1 ha sigut motivat perquè aquest personal també havia de gestionar més pressupost.

Senyor Gimeno, amb tot el «carinyo» i l'afecte que sap que ens tenim, penso que ha tingut una expressió que els forestals no es mereixen; els forestals no van a passejar, amb el to, jo diria, una mica pejoratiu que vostè ha emprat. I en tot cas, penso que quan es parla de persones..., no sé si li deu haver sortit sense voler, però en tot cas penso que no és correcte que es digui que «doncs, continuen passejant», uns forestals que, per nosaltres i per la major part de la població de Catalunya, són uns professionals que tenen el respecte i l'estima de tothom. Sí, crec que això ho hauria de retirar, no sé si era una interpretació que he fet jo o una mala expressió seva. Però, coneixent-lo, sé que té un bon concepte d'ells i li deu haver sortit d'aquesta manera, però m'ha semblat que era clar, parlant de capítol 1, de personal, deixar clar que també respectem aquest tema.

Bé, ha sortit que el Departament amb els recursos que té –i, diem, que en una cosa hem estat d'acord: que voldríem tenir-ne més– està seguint, dintre aquest marc que hem dit abans d'un pressupost de contenció, d'un pressupost que respecta les directrius apuntades en els acords de Maastricht, està seguint el que en els tres grans eixos és el Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya. I una altra lectura en positiu, que també hi pot ser, perquè de la seva banda semblava que no hi havia ni pressupost, ni Departament, ni quasi hi havia món agrari a Catalunya. Vull dir, han sigut unes intervencions una mica sorprenents, tot i que pensem que sí que hi ha una línia de política agrària. I quant a aquest tema de gestió –i penso que serà prou il·lustratiu–, ara i en aquest moment, que estem substanciant el debat de pressupostos, quan estem parlant de si el 40%, quina ridícula quantitat gestiona, que no és de la infraestructura del Departament, els he de dir que en aquella mateixa dinàmica de gestió de fons europeus, de recursos de 5.b, de recursos de FEOGA, etcètera, aquesta setmana –començant demà i probablement per tot el dia 5, abans del pont de la Constitució– el camp català, les diferents comarques de Catalunya, rebran –perquè pagarà, comença a pagar demà el Departament– ni més ni menys que una suma de 12.252 milions de pessetes. I això és un tema ben actual que comença a fer-se efectiu a partir de demà, segons tinc entès; 12.252 milions de pessetes, que es fan efectius aquesta setmana pels conceptes de primes per als conreus herbacis, per a primes del boví i de la carn i de productors de bestiar oví i cabrum... És clar, si estem parlant d'un pressupost de quasi 20.000 milions de pessetes i el Departament en gestiona, en una setmana, que evidentment que hi ha tot un tràmit del pressupost d'enguany, però en una setmana en gestiona 12.252, aquest sol argument, prou clar

i contundent, esfumaria molts dels discursos que han emprat bastants minuts els il·lustres diputats que m'han precedit, en el sentit que molta estructura per no fer res, per gestionar molt més del que han estat dient des d'aquesta misèria del pressupost.

Però, tot i així, el Pla director, i dintre dels recursos que hi ha i dintre d'assolir aquests objectius globals, el Departament va fent camí i va fent un desenvolupament, amb més capacitat pressupostària o amb menys, però sí que sense defugir el Pla director agrari i pesquer de Catalunya, amb tres línies concretes: en les mesures de modernització i racionalització de les explotacions agràries, en «Millora d'infraestructures», hi ha una quantitat de 1.150 milions de pessetes; en «Formació de matèria de regadius», a més a més, 103 milions, i després hi ha la quantitat que es passa a Regsa en aquest sector. També hi tenim, en «Manteniment i protecció del medi natural», una quantitat de 820 milions de pessetes; en «Incendis forestals i agrupacions de defensa forestal», 477 milions de pessetes; en el Pla de reestructuració de cooperatives, 450... Bé, parlem del Pla de reestructuració de cooperatives perquè ha sigut també motiu de totes les intervencions que m'han precedit.

Bé, aquest mateix diputat va substanciar una interpellació, però, senyor Vilalta, no va ser una interpellació per posar contra la paret el conseller ni el Govern. Va ser una interpellació perquè s'estava donant una interpretació diferent de la voluntat del Govern sobre el Pla de reestructuració de cooperatives, i sobretot, que va néixer arran del debat general de política agrària del 92, el Decret del 93 que fa el Pla de reestructuració de cooperatives, i en aquest moment sí que, o a través de fons interessades o de desgast de Govern sobre com acabaria, si es pagaria el contret o no contret, pensàvem..., i a més a més, perquè pensem que ha sigut molt positiu –i ho vaig explicar en la meua interpellació i Moció subsegüent.

Els 2.800 milions de pessetes –milió amunt, milió avall– aprovats en els projectes, que alguns d'ells està prevista la seva execució..., no tan sols és que s'han certificat i estan pendents de pagament, és que està previst que es facin el 97. Per tant, la xifra dels 900 i escaig de milions, en tot cas, en aquests moments, pendents de pagament, crec que poden ser 400 i escaig, o 450. Però, en tot cas, sí que explicàvem que la dinàmica que va generar el Pla de cooperatives, a part d'aquests 2.800 milions de pessetes de..., diguem-ne, de fons complementaris –FEOGA, ZOE, ajuts de crèdit, de l'ICCA– havien generat una aportació al sector al voltant dels 7.000 milions de pessetes. Penso que prou positiva, perquè amb una línia semblant i amb la participació del mateix sector, com es va comprometre o vam comprometre el Govern que fes com s'ha fet fins ara, es redissenés unes prioritats en aquesta segona fase o en aquesta pròrroga de cooperatives.

Mireu, algun il·lustre diputat d'aquesta cambra i jo mateix vam poder ser diumenge passat en una clausura de les Segundas Jornadas de Cooperativismo Agrario de España, i vaig tenir l'ocasió de poder parlar amb diferent gent de cooperatives de l'Estat espanyol, que van estar a Barcelona, en unes jornades que hi havia a l'ho-

tel Plaza, i la veritat és que vaig poder constatar que estaven molt parats d'aquesta acció del Pla de reestructuració de cooperatives. En cap altra, en cap altra comunitat autònoma de l'Estat espanyol s'ha fet un pla semblant, i en altres camps també anem a l'avançada. Vull dir que en aquests moments les coses com són, i ens hem compromès, senyor Vilalta, no a dir: «És que és rar que un diputat del Grup de la majoria posi en compromís el conseller.» No és això; és que la voluntat del conseller, que neix del Govern, d'un acord del 92 d'aquest Parlament, el torna a ratificar aquest Parlament per a tranquil·litat del sector. És la tranquil·litat del sector, que buscava aquest diputat i que buscàvem, suposo, també una mica el compromís i el consens de totes les forces d'aquesta cambra.

Bé, jo penso que en el tema de cooperatives queda explícita la voluntat que també va expressar en la interpellació el mateix conseller, de diàleg. S'ha parlat de concertació: en cap altra autonomia espanyola hi ha la concertació i el diàleg que hi ha en el sector com a Catalunya, i això ho sap tothom. Hi ha diàleg i concertació. I per tant, home!, això, que surti en un debat de pressupostos, ens sembla que hauria de ser, en tot cas, en la via de l'elogi.

Temes puntuals, perquè penso que des de l'òptica d'aquelles mesures..., entenent que estem en un marc de restricció pressupostària, seria impossible ara entrar en el detall de dir: «Escolti, és que la sanitat animal..., o el tema de les assegurances...» Però, de totes maneres, tinguem atenció, perquè en política i quan parlem amb el sector, penso que a vegades també hem de tenir present una cosa: política també és pedagogia, i pensem que al 99 hi ha unes directrius europees que no tot és subvencionable, i que el sector també ha de ser conscient de cap on camina. Han sortit diferents qüestions en el transcurs del debat de les esmenes, algunes en el sentit de la sanitat animal, de les ADV i les ADS, de defensa vegetal i defensa sanitària. En l'acord de creació es va quedar que això seria per tres anys i que després el mateix sector s'autofinanciarà. Com? Amb molts programes o amb moltes coses que han pogut ser subvencionables, fins i tot des de la mateixa Unió Europea, el 99 acabarà. Sectors industrials que en un cert moment van poder ser subvencionables, com el de la mineria o el tèxtil, arriba un moment que també s'acaba. El món productiu camina i després, en els temes de directrius i Unió Europea, el sector agrari, i sobretot l'industrial agrari, de la transformació, doncs, ha de tenir en compte també que va cap aquest camí i que el Departament no tindrà una vareta màgica, fora de les directrius europees, que serà una caixa de subvencions. Tampoc és aquesta la política agrària que pretenem, sinó d'una agricultura competitiva en el sector, d'unes cambres reestructurades competitives que puguin caminar soles. Allò que és tan clàssic de dir «o donem el peix o donem la canya de pescar», i la canya de pescar ha sigut el gran objectiu de la política del Govern de la Generalitat de Convergència i Unió dels últims anys. I el sector, en alguns camps, ja comença a caminar, però també tenim en compte aquest gran sentit que té el sector agrari, de reequilibrar i de no tan sols el món de la producció, sinó també una mica preservador del medi i del territori. I és en aquest sentit on, amb l'esforç de l'Administració

pública, sempre caldrà estar-hi atent, i el nostre Govern ho ha fet, ho fa i ho continuarem fent.

Temes que han sortit... Senyor Vilalta, el tema del cava. Jo diria que era un tema que no havia de sortir en un debat de pressupostos, però el que passa és que avui devia ser notícia en algun diari el tema del cava. Jo crec que quant al tema del cava l'única i exclusiva responsabilitat és del MAPA, l'única i exclusiva; i dissortadament també la intervenció, amb una certa obstrucció, del Consell Regulador tampoc hi va ajudar. Però, en tot cas, segur que no és responsabilitat del conseller Marimon ni del Govern de la Generalitat. En la part que... Més aviat ha sigut responsabilitat en la resolució positiva: en la resolució positiva, sí que hi ha fet esforç el conseller Marimon, però, és clar, el MAPA és el MAPA.

En tot cas, també, com a aclariment a un tema d'inversions a dues comarques concretes, que va sortir en el debat amb el conseller Alavedra, possiblement que no surti mai llistat d'inversions, de PTOP, de GISA... No surt. Però, escolti, en el debat d'agricultura, no em negarà que a les dues comarques de què ha fet esment hi ha objectius 5.b, programes Leader, i que aquest Departament, precisament aquestes comarques, és de les comarques que no surten en aquest llistat a què vostè ha fet referència, però em treu en un departament que precisament hi té un paper important, en aquestes dues comarques, evidentment agràries, rurals, que són importants per al reequilibri, però, en tot cas, podria ser el debat d'un altre departament, però no el d'Agricultura. Amb tot el «carinyo», senyor Vilalta, crec que l'aclariment l'havia de fer.

Però en línies generals, i per no allargar-me, ha sortit també el tema de la investigació. Bé, el senyor Vilalta ha fet referència a la visita que alguns diputats de la Comissió vam poder fer a l'IRTA. Només comparant la feina feta per l'IRTA, els resultats, el diner públic que costa l'IRTA a la Generalitat, que cada any va a menys –i al debat de juliol en feia referència–, el pressupost en grans números de l'IRTA és igual el 97 que el 96, però l'aportació de diner públic ja és inferior. Què vol dir? Que l'IRTA cada vegada factura més, cada vegada s'autofinança més, i que l'aportació de diner públic pot anar baixant. Jo crec que hauríem de felicitar la direcció de l'IRTA en aquesta línia.

L'IRTA està pensada com Prodeca, per a les grans empreses, per a les multinacionals? Segurament que no. Em sorprèn del diputat del Grup Socialista que pensi que, la funció pública, l'hem de pensar amb les grans empreses. Jo penso que el tema de fires de Prodeca està pensada per a petites i mitjanes empreses, està pensada per al món cooperatiu, però que les grans empreses i les grans multinacionals tenen els seus recursos, les seves estructures de màrqueting, de presència a fires, i no és la funció del Govern precisament aquesta. Una mica, en el camp de la investigació, penso que ve a ser també un comparatiu, que la gran funció de l'IRTA en investigació i de suport als petits productors, mitjans, de Catalunya, pot ser que Vall Companys, a què vostè feia referència l'altre dia, tingui una estructura tan gran que tingui els recursos suficients o molts més que l'IRTA per fer investigació pròpia. Ens n'alegrem i felicitem

l'empresa, però no és aquesta la funció específica prioritària.

En tot cas, penso que la investigació, en el tema de l'IRTA, en el tema de l'Incavi, està prou justificada, com també dintre de la voluntat de la política agrària del Departament, i em penso que no és motiu d'una esmena, que ara vostè presenta i al mes de juliol no va presentar, i penso que la gestió d'aquest Institut, doncs, va en millor camí quan hi hem de destinar menys diners del diner públic i l'empresa va funcionant i, per tant, s'autofinança més.

Ha sortit, quant al tema d'empreses, doncs, una referència a Forestal Catalana. Haig de dir el mateix que vaig dir el juliol, però penso que va quedar clar, en la intervenció del pressupost del 96, i amb la tendència de baixada de pressupostos entre el 95, el 96, el 97 no tant, és que pensem que aquesta empresa està en una fase, no per a demà passat, però en una fase d'un final d'una etapa, que ha fet coses positives i segurament que algunes no tant, però que hi ha una voluntat de no créixer en estructura en un futur, i això ho saben els senyors diputats. El que passa és que al darrere també hi ha una estructura, hi ha persones, hi ha personal, i les coses s'han d'anar fent amb acords amb institucions, amb acords territorials, que el mateix Departament va fent, perquè tingui un bon fi, no traumàtic per a ningú. I a la millor aquest bon fi és llarg, però mentre faci una feina positiva per al país tampoc hem de dir que és una empresa en el sentit que hagi de desaparèixer.

I una última consideració dintre del que en podríem dir el món productiu de Catalunya i el pressupost de la Generalitat, que també corrobora una mica les paraules de defensa del pressupost del conseller Macià Alavedra, quan deia que aquest era un pressupost auster, un pressupost restrictiu, amb un objectiu clar de la convergència europea, però que, dintre de tot, si creixien alguns departaments, eren de l'àrea social, de la sanitat, de l'ensenyament, etcètera, del món de la producció, que en podríem dir directament en el PIB, en el món de la indústria, del comerç, o en la política territorial i obres públiques, d'inversió pura. El pressupost global de Política Territorial baixa un 10%, un 10,1; el pressupost de Comerç, Consum i Turisme baixa un 5,1, i dintre d'aquest món de producció, el que baixa menys, dintre d'aquest marc global de l'objectiu del pressupost, és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb un 3,3. Però això també assenyala una voluntat de govern en un sector productiu, que mereix una atenció potser especial en la que podria tenir el món industrial, tot i la seva importància, en el món del treball, en el món de la producció i en el món de l'economia a Catalunya.

Per tot el dit i explicat, el nostre Grup, com és evident, no donarà suport a les mocions que han presentat els diferents grups parlamentaris, i anunciem el nostre rebuig a les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passarem ara a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament

2040

d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Em demanen votació separada alguns dels grups. El senyor Víctor Gimeno té la paraula.

**El Sr. Gimeno i Sanz**

Sí, senyor president. Abans de demanar votació separada –que també la penso demanar–, volia un petit temps per al·lusions..., per contradiccions, que he estat contradit.

**El president**

Per al·lusions, no la hi puc pas donar.

**El Sr. Gimeno i Sanz**

Per contradiccions.

**El president**

Per contradiccions, un minut.

**El Sr. Gimeno i Sanz**

Gràcies; espero que no... És amb referència al que ha comentat el senyor Iglesias, que deia si havia fet jo algun comentari pejoratiu sobre els forestals. No tinc constància que jo hagi... He parlat dels forestals, he parlat dels funcionaris, del personal i he dit, en tot cas, que passejaven, he dit que passejaven, però que passejaven vol dir perquè no tenen capacitat, perquè no tenen recursos per a fer res més. No era amb cap to pejoratiu. I si, en tot cas, de la meua intervenció, quedés alguna cosa en aquest sentit, evidentment ho retiraria.

**El president**

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedim de manera immediata a la votació separada.

**El Sr. Gimeno i Sanz**

Votació separada, de l'Incavi i l'IRTA, de la resta.

**El president**

El senyor Benet Tugues em demana també la paraula, per demanar votació separada?

**El Sr. Tugues i Boliart**

Sí, senyor president, en un mateix bloc del conjunt del Departament i de Forestal Catalana.

**El president**

Molt bé. Alguna petició més de votació separada? *(Pausa.)* No; molt bé.

Faríem, per tant, en primer lloc, la votació separada demanada pel senyor Víctor Gimeno, que serien la 10.31 i la 10.81.

Bé, a veure, l'Institut Català de la Vinya, votació separada. És el que ha demanat vostè, no? *(Pausa.)* Sí, però la segona me l'agrupen amb una altra; o sigui que les haig de fer separades.

Votació de l'Institut Català de la Vinya.

Iniciem la votació.

Ha sigut rebutjada l'esmena a l'Institut Català de la Vinya per 24 vots a favor, 62 en contra i 12 abstencions.

Anem a votar, ara, conjuntament, l'esmena a la totalitat del Departament i de l'Institut de Recerca, que és el que m'ha sigut demanat... Ai!, Forestal Catalana, sí, perdó. Repeteixo: votació conjunta de l'esmena a la totalitat del Departament i de Forestal Catalana.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut rebutjades per 38 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I anem a votar ara la resta de les esmenes que queden pendents de votar.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes que quedaven pendents de votar han sigut rebutjades per 36 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

Passem seguidament al debat del Departament de Treball, a les esmenes a la totalitat del Departament de Treball. Té, en primer lloc, per presentar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps màxim de vint minuts, el diputat senyor Josep Huguet.

Prego, per favor, als senyors diputats i diputades que guardin silenci, i els que vulguin sortir de l'hemicicle que ho facin en silenci, també, i una mica de pressa.

**El Sr. Huguet i Biosca**

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament l'esmena a la totalitat del pressupost del Departament de Treball i de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives. La finalitat d'aquesta Conselleria és centralment la política de treball, la de promoció i formació dels treballadors, la de suport a l'economia social, i la discussió dels pressupostos és el moment de debatre la validesa també de les polítiques portades a terme i l'ordre de prioritats del Departament en aquest sector.

Comencem, doncs, parlant de la situació de l'ocupació en aquests moments, on ens continuem movent en una xifra superior als 5.000 aturats, i al llarg del 95, tot i créixer entorn del 3% la riquesa, es van crear 75.000 llocs de treball, i aquest any, amb un creixement al voltant del 2%, està per veure quants se'n crearan. Dades del mateix Departament en el primer trimestre –que avui hi ha les actualitzades en els diaris, però, en tot cas, per fer servir dades oficials–, en el primer trimestre d'aquest any estàvem de l'ordre dels 512.000 aturats. A aquest ritme i sense variar les qüestions estructurals pendents és impossible ja no fer desaparèixer l'atur, sinó acostar-se a les mitjanes de l'Europa desenvolupada i fins i tot de la no desenvolupada o de la menys desenvolupada: Irlanda, Itàlia, Grècia i Portugal tenen índexs d'atur prou més inferiors que els de l'Estat espanyol i Catalunya. Algunes dades més d'aquest últim període ens situen en el fet que les perspectives, segons la Comunitat Europea, per al final del 96 serien, a l'Es-



tat espanyol, un 22,5% d'atur, i al 97, un 22,1%; és a dir, pràcticament amb un descens mínuscul. I en el cas del primer trimestre del 96 –dades oficials del Departament–, hi ha concretament una disminució de 20.900 desocupats i hi ha un increment de 7.700 ocupats i una disminució de 13.000 actius. Per tant, una mica aquí hi ha la trampa aquesta que la disminució dels 20.900 desocupats procedeix en una bona part de la disminució d'actius. Caldria saber per quina raó es produeix. En canvi, a l'Estat espanyol hi ha un increment d'actius alhora que un increment d'ocupats molt superior al de Catalunya. És a dir, segurament, degut al major augment d'ocupació en percentatge superior a Catalunya, estan emergint jaciments de població que estaven en situació inactiva, jaciments subterranis que estan sortint a la superfície i, per tant, estan entrant en el mercat laboral; cosa que no passa a Catalunya; sembla que anem a la inversa. A Catalunya, doncs, estem en aquests moments en el 19,47% d'atur.

De fet, entre gener i març, en aquestes dates es donen els 301.000 contractes, dels quals 280.000 són temporals, 21.000 són indefinits, i l'índex de temporalitat és superior a Catalunya que a Espanya: Catalunya està en un 7,04%; Espanya al 4,81%; per tant, doncs, també estem, en aquest sentit, amb uns percentatges superiors de temporalitat als llocs de treball que es creen al conjunt de l'Estat espanyol.

Augmenten també en el darrer període els contractes a temps parcial i, en definitiva, en aquest període, doncs, es consolida la precarització, ja sigui per la via de la limitació de la temporalitat dels temps o per l'augment també dels contractes de temps parcial. Per tant, doncs, l'ocupació que s'està creant bàsicament és aquesta, basada en temporalitat i basada en una certa situació d'inestabilitat. I l'ocupació també que es crea, per tant, també es fa amb franges salarials baixes, amb dades que diuen que a prop d'un 25% d'aquesta està, a l'entorn o fins i tot per sota, ratllant el salari mínim.

Llavors, amb aquesta situació, com és possible, doncs, que arrenqui? La conseqüència que té això és la no-arrencada del consum interior i, per tant, és un cercle viciós que afecta la dinàmica de la mateixa economia. La seqüència típica entre exportació, inversió, ocupació i consum s'està esllanguint progressivament. Un augment considerable de les exportacions, en un 18%, no està portant a un augment similar d'inversió. Les dues qüestions determinen una feble o estantissa recuperació de l'ocupació, que acaba no tenint cap impacte sobre el consum, i torna a començar la roda.

Per tant, la política de desregulació laboral impellida des d'aquesta Conselleria, ni que sigui via Madrid, jo crec que està entrant en un cul-de-sac; no pot ser que s'equipari acomiadament procedent amb improcedent; no pot ser que s'avalin des de la Conselleria, a vegades, operacions que simplement deixen centenars de famílies en situació desesperada, a l'atur, operacions bàsicament de deslocalització. Ara mateix, a la ciutat d'on sóc jo mateix, doncs, una empresa petita, si vol, però que té la seva importància, Pielsa, del ram del calçat, té un expedient a la seva Conselleria, on, curiosament, una marca amb prou difusió, amb àmplies possibilitats de mercat, on hi havia un pla de viabilitat pac-

tat amb els treballadors, l'empresa no té ganes de continuar perquè, de fet, està deslocalitzant cap a la Manxa la producció, on probablement el que farà és subcontractar empreses familiars d'aquestes d'autoexplotació o treball en negre; mentre el disseny i la comercial es quedaran a Barcelona. En les seves mans està veure què passarà amb aquest expedient. Per tant, des de la Conselleria seria bo plantejar-se els mals de fons de l'actual situació i no estar a l'espera del que puguin determinar els sectors productius, en funció de la conjuntura i, per tant, de l'efecte induït pels sectors que depenen de les conselleries d'Obres Públiques, d'Agricultura, d'Indústria, Comerç i Turisme i de Medi Ambient.

Tot i que està clar que la principal font de creació de llocs de treball és una economia productiva i sostenible amb capacitat de tiratge, i aquest àmbit depèn d'altres conselleries, cada cop més en el model de desenvolupament en què estem immersos s'imposa el factor humà i el canvi de cultura empresarial o emprenedora. I el factor humà, en el cas del món del treball, vol dir treballadors formats i responsables, i això passa per una més gran seguretat del lloc de treball que permeti una formació contínua; l'abús de la temporalitat està primant la política de costos baixos i minva la qualitat, tot el contrari del que es necessita per a competir amb els països avançats del món. Necessita una bona formació i aquí estem encara pendents de la intervenció de Catalunya en el Forcem; estem pendents del traspàs de polítiques actives de l'Inem; estem pendents que la Conselleria es decideixi a racionalitzar i assegurar que el conjunt d'empreses, associacions, empreses i «xiringuitos» diversos que viuen i treballen dels fons ocupacionals realment compleixin els objectius per als quals reben les subvencions. I això també és una part important del pressupost: no només quant s'hi dedica, sinó el control del que s'hi dedica.

Aturem-nos, doncs, un moment en aquest aspecte formatiu, que jo crec que és bàsic –de fet és un bon paquet dintre del pressupost general de la Conselleria– i enfoquem-ne tres vessants: la formació ocupacional; la formació professional reglada, que està a cavall entre la seva Conselleria i la d'Ensenyament, i la formació de cultura emprenedora en general. En aquest primer capítol és el que dèiem que hi ha una plèiade d'organismes privats, públics o mixtos que desenvolupen sobre el paper cursos per a aturats. Algun dia suposo que s'haurà d'entrar a fons en la realitat que hi ha al darrere d'aquesta pluja de subvencions que reparteixen, a vegades, sense molts criteris clars d'eficiència i rigorositat; d'acadèmies privades que es dediquen, doncs, a treballar en el tema dels aturats n'hi ha moltes i és una bona pessigada segurament de cara als seus propis beneficis, però hi ha casos evidents que la utilitat és escassa; acadèmies que subcontracten cursos a d'altres i que es queden el tall de la subvenció inflant, si convé, els costos per poder cobrar, etcètera. Per tant, un es demana quina és la funció real d'aquests fons que van a parar a aquestes entitats i si mantenir aquesta multitud d'empreses i associacions del ram i, en canvi, contribuir amb aquests fons a una mena de guarderia d'aturats.

L'altre aspecte seria el tema, que ja no és de la mateixa Conselleria però que hi té un impacte, que és el tema de la formació professional reglada, que hem retrocedit; hem retrocedit. I resulta que tota una sèrie de població que ha començat la reforma i que ha fracassat en aquesta reforma va a parar directament al mercat laboral sense passar per cursos de formació professional. O sigui, la Generalitat, curiosament, sobre el paper definia una cosa; a la pràctica no l'ha complert. I només gràcies a una iniciativa d'aquest Grup Parlamentari, recent, aprovada –això sí– gràcies als seus vots, sembla que el curs que ve es tirarà endavant definitivament una cosa que ja clamava al cel, que són els cursos de garantia social o cicles formatius de primer nivell, que permetran, almenys, que les noves generacions que comencin la reforma i que fracassin escolarment puguin tenir formació professional, cosa que és el que tenien abans la gent d'EGB, quan fracassaven a EGB. I ara hauriem cremat quatre o cinc generacions escolars que, havent fracassat a l'ESO, no hauran tingut ni un curs de transició al món laboral. Ja sé que això no és ben bé de la seva Conselleria, però indirectament sí, perquè també hi ha plans –estic pensant en un pla que porta a terme el sindicat UGT, que és diu ART, ajut a la recerca de treball, que de fet està en combinació amb les escoles; però és ja una cosa voluntarista d'ajudar des de sindicats a fer un procés de transició. Per tant, ens trobem, doncs, tot un paquet que afecta milers de nois i noies de setze a disset anys sense ni una formació professional en aquests darrers anys quan han sortit de la reforma escolar.

Finalment, hi hauria el paquet que des de la Conselleria caldria primar aquells elements que formen també en la línia de l'autoocupació i de l'autoempresa. Cada cop és més evident que el món del treball es crearà també per autogeneració i en aquest sentit caldria prioritzar i impulsar molt més que dintre el percentatge de formació ocupacional hi hagués un percentatge més important destinat a donar formació i informació de com espavilar-se autònomament sense haver d'anar a trucar a la porta. I és amb aquesta prioritat que el paper reconvertidor del treballador dependent a treballador independent que tenen les cooperatives de treball associat i les societats anònimes laborals és fonamental. I per això, doncs, entenc que aquest sector de l'economia social també té una labor important, de reconduir no només sectors en crisi i defensar llocs de treball, sinó de generar llocs de treball i de fer passar gent inactiva o gent aturada al camp de l'empresa, ni que sigui cooperativa. I em sembla que ho tenim bastant abandonat, o almenys congelat, els fons que es dediquen a tots aquests sectors. I ara em centraré una mica, potser, en aquest aspecte, perquè per nosaltres és un aspecte prioritari.

Dels pressupostos d'aquest any, doncs, tenim que l'Institut de la Promoció i Formació Cooperatives té 42.000 milions de pessetes: en rep una..., hi ha un increment en relació amb l'any passat, el que passa és que el conjunt de l'Institut, diguem-ne, és d'escassa importància. Les subvencions a les cooperatives queden igual –307–; el Fons d'ajudes a estructures representatives, entitats representatives, estructures representatives d'aquest sector –uns 30 milions–, queda igual; la dotació del Fons

d'aval a les cooperatives baixa –i això és important, perquè les cooperatives de treball associat, doncs, algunes d'elles necessiten algun suport, en moments d'engorgament, i de quan puguin tenir algun problema per tirar endavant. I el que reclama una mica el sector és que almenys, si estem en una fase de limitació de recursos, es pugui intervenir d'una forma més clara, més directa, a negociar amb els organismes adequats les prioritats dels recursos que s'hi destinen: ja que hi ha cinturó estret, almenys que es tingui en compte i es tinguin presents les prioritats que el sector té, diguem-ne, en la seva tasca, no?

De fet, dels 10.000 milions de fons ocupacionals, que normalment 6.000 van a ocupats i 4.000 van a aturats, caldria que es destinés al treball associat més del que s'hi destina. Perquè, de fet, si només féssim la valoració del tant per cent de treballadors que afecta això, doncs, hauríem de passar dels 80 milions al 120 milions, per ser coherents amb el tant per cent que representa, no? I, tenint en compte que tenen dificultats, a vegades..., algunes d'aquestes cooperatives de treball cotitzen a autònoms i no tenen dificultats per entrar al Forcem, el que és lògic és que se'ls donés un suport, també, en tots els aspectes: els avals, caldria incrementar-los –les noves cooperatives, per exemple, pràcticament no hi tenen accés; és molt difícil que se'ls passin avals, a les noves cooperatives, que és quan més es necessiten–, i també es reclama des del sector que les subvencions es dirigeixin sobretot als interessos, de cara precisament a reduir les conseqüències de l'endeutament de les seves empreses. Només, com un detall, veure com la Comunitat Andalusina destina a aquest sector 5.000 milions de pessetes, el País Valencià destina 2.000 milions de pessetes; i aquí globalment ens estem movent entre els 700 i 800 milions de pessetes. Per tant, doncs, aquesta és per nosaltres una prioritat, precisament de cara a crear treball i a crear..., a passar de la mentalitat de treballador dependent a treballador independent.

I alguns altres números de la Conselleria: és evident que hi ha una pujada global del 4,9%, però hi ha una sèrie de capítols que més aviat queden estancats. El Servei Català de Col·locació queda estancat, el PIRMI queda estancat, la formació ocupacional baixa un 13,2%, els plans d'ocupació locals queden estancats en 317 milions de pessetes... És a dir, hi ha una tendència a l'estancament, o fins i tot a la baixa, d'una sèrie d'àrees que són importants, i això, juntament amb la tendència que hi ha a..., diguem-ne, que les liquidacions del Departament no corresponguin ben bé al que s'ha previst: si agafem les del 95 es van desviar uns 6.000 milions de pessetes, 31.800, per sobre dels 25.800 pressupostats, i n'hi havia 5.000 que..., en fi, estaven destinats a combatre l'atur, cosa que és encomiable, no?, però en tot cas seria bo que ja estiguessin previstes, i no provocar sistemàticament aquesta desviació; una altra va ser el Servei Català de Col·locació, que va duplicar-se, i una altra també era la del PIRMI, no? Per tant, doncs, seria bo un cert rigor, saber a què ens atenim, quines parts de cada..., quines seccions i quins capítols..., realment, doncs, quin pressupost té cada un, i ser rigorosos, de manera de no aprovar aquestes desviacions en la liqui-

dació dels pressupostos, que fa que no es pugui planificar amb seriositat totes les tasques del Departament.

Finalment, una petita al·lusió a l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, que, malgrat que pugui semblar contradictori amb la meua defensa que he fet abrandada de l'economia social, he de dir que dona la sensació que és un organisme que duplica funcions amb la Direcció General de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals, que possiblement amb una eliminació de la duplicitat es podrien destinar més diners al sector i que no es mengessin, diguem-ne, les despeses en personal i en funcionament d'aquest Institut, i que, tot i que ha augmentat el pressupost amb relació a l'any anterior en 17 milions de pessetes, un 25% més, estem parlant d'una massa crítica molt baixa, és a dir que jo crec que és de difícil justificació la permanència, tret que es doti més o que es reagrupin les funcions amb aquesta Direcció General de Cooperatives i Societats Laborals. Per tant, doncs, en qualsevol cas, entenc, o entenem des d'Esquerra Republicana, que hauria de ser un organisme totalment vinculat i cogestionat amb els representants de les cooperatives de treball associat i societats anònimes laborals i, per tant, doncs, és en aquesta línia que, en una època de restricció de recursos, el menys que es pot demanar és que s'orientin bé, es prioritzin bé i es controlin adequadament tota la quantitat de recursos que es distribueixen per a la formació de treballadors, que és una qüestió clau, perquè el capital humà és una qüestió clau per lluitar contra l'atur.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

#### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, i per un temps màxim de vint minuts, té la paraula el diputat senyor Rañé.

#### El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Abans de baixar m'he estat mirant el diari, per veure si a aquesta hora els mitjans de comunicació audiovisuals feien alguna pel·lícula de ciència-ficció, més que res per posar-me una mica a to amb el que serà la discussió d'aquest pressupost, perquè és un pressupost de política-ficció, és a dir, ja ho era l'any passat i aquest any ho torna a ser. És a dir, quan estàvem aprovant el pressupost de Treball de l'any passat deïem: «Aquest és un pressupost completament fals.» Avui tenim les dades de l'execució del segon trimestre i del primer semestre, és a dir del moment que estàvem aprovant el pressupost, i estàvem aprovant un pressupost de 19.000 milions, 19.800, i a mitjans d'any teníem ja gastats 19.500 milions, ens en quedaven 400 per passar tot l'any. No és així, no és aquesta la realitat; és que ens van posar davant un pressupost tan fals com el que ara ens sotmeten a discussió. Perquè bàsicament vostès presenten un pressupost que no és que creixi un 4%, és que és un 33% inferior del que estan gestionant en aquests moments i del que van gestionar l'any passat, i fins i tot menys del que van gestionar l'altre. Estem, per tant, amb un pressupost que no s'assembla en res amb la realitat. Un pressupost

al voltant d'uns 20.000 milions quan el Departament, històricament, està en una xifra de despesa de 30.000;

I això, bàsicament, perquè, any rere any, la seva sensibilitat social fa que s'utilitzin els aturats per camuflar dèficit. Tornem a pressupostar 5.000..., aquest any 6.000 milions, amb una partida que és cofinançada amb el Fons social europeu: quan un va a buscar la partida d'ingressos del Fons social europeu, es troba que són 4.500 milions, el que ve d'Europa, i per tant, la partida hauria de ser de 10.000 milions, perquè per cada 45 cèntims que aporta Europa des d'aquí se n'hi han de posar 55 –per tant, no es pot pressupostar 6.000 milions, sinó que s'hauria de pressupostar 10.000. Sabem ja, tothom sap, que les aportacions històriques que s'han anat produint de les transferències de la formació ocupacional de l'Inem es situen al voltant dels 9.000, 10.000, 11.000, però vostès tornen a pressupostar-les en 4.500. És, per tant, un pressupost profundament irreal i, repeteixo, de política-ficció.

Però si mirem, fins i tot, aquelles partides, o intentem fer l'exercici de comparar una cosa amb l'altra, ens trobarem que és un pressupost immobiliari. Immobiliari perquè, llevat d'aquest arranament de ficció de la partida de formació ocupacional de 800 milions per justificar que creix, l'altra partida que creix d'una manera substancial són 100 milions per fer aflorar una altra partida mal pressupostada històricament, que són les quotes a la Seguretat Social, que estaven mal pressupostades. Malgrat això, amb aquest pressupost es pot veure la seva proposta, els seus plantejaments, pel que fa a política d'ocupació, a relacions laborals, a seguretat en el treball, al tema de l'economia social, al tema del turisme social i al tema de la concertació; malgrat això, si un és ja quasi un expert a mirar pressupostos del Departament de Treball, es pot veure darrere d'aquest pressupost què és el que hi ha de tot això.

El seu pressupost, del Departament de Treball, és el resultat d'un diagnòstic voluntàriament erroni de la situació en la qual vivim. Vostès han previst, tenen la necessitat de preveure, una acceleració del creixement econòmic i de l'ocupació perquè necessiten justificar uns majors ingressos amb l'objectiu de camuflar dèficit en el pressupost. Com que necessiten això, aleshores les seves necessitats pressupostàries els incapaciten per fer un pressupost que respongui a les necessitats reals, perquè ningú entendria que, si tenen aquestes necessitats i fan aquesta valoració, després fessin un pressupost que anés en direcció contrària per atendre els problemes reals que té la nostra economia. El conseller Alavedra ahir ens va fer alguns jocs de números –no de mans, sinó de números– per intentar demostrar que l'economia catalana no estava alentint el seu creixement, però la veritat és que els números de vegades són una mica tossuts i vénen a demostrar que la taxa d'atur a la resta de l'Estat, a la resta d'Espanya, ha baixat molt més que no pas ha baixat la taxa d'atur de Catalunya.

Però, a més a més, aquesta baixada de l'atur, que seria una dada positiva, té un element molt clarificador: quan baixa l'atur, surten encara amb molta més força aquells col·lectius que tenen més dificultats, es fa més evident la importància d'una política d'ocupació amb relació

als col·lectius amb més dificultats: amb relació a les persones de més de quaranta-cinc anys, a les dones que retornen al món del treball assalariat –del món del treball no n'han sortit mai, però del treball assalariat de tant en tant hi entren i en surten–, als joves amb fracàs escolar, a persones amb evident risc d'exclusió social i a persones amb disminució física, psíquica o sensorial. El seu model de formació ocupacional i intermediació laboral –que no de col·locació, perquè, tornem-ho a repetir, no saben encara quanta gent han col·locat– és cada cop més elitista i més mercantilitzat i, alhora, allunyat de les necessitats de les empreses, sobretot de les petites i mitjanes, de l'economia social –cooperatives i societats anònimes laborals–, que són les que creen ocupació. Destinar o plantejar en el text articulat que es destinaran 80 milions, d'una partida de 20.000, per a formació de cooperatives i societats anònimes laborals és un clar símptoma de la sensibilitat per aquest sector. I és evident que, a més a més, tal com s'està gestionant, aquesta programació dels 20.000 milions de formació, en números rodons, no s'acosta ni a les necessitats del territori –perquè any darrere any és impossible observar una relació que sigui positiva, en el sentit de més despesa de formació allà on hi ha més aturats, o més despesa de formació allà on la renda és més baixa–, però tampoc s'acosta a les necessitats de les empreses, perquè no té cap relació ni amb els sectors econòmics ni amb els activitats que pugen dintre de l'activitat econòmica.

Si l'ocupació fos la seva primera prioritat, veurien la necessitat, com a mínim, d'intentar treballar per la distribució del temps de treball, i la veurien com un bon instrument, necessari, que s'afavorís. Possiblement no seria l'únic instrument, però seria un element important. Però el seu pressupost no en parla, i molt menys ho pressuposta. El Govern basc, amb un conseller socialista, ha donat un pas endavant per afavorir que les parts pactin mesures en aquest sentit; aquí no tenim ni partida oberta, ni de 1.000 pessetes, res, no se'n parla. Tampoc cap proposta pressupostària per afavorir l'estabilitat en el lloc de treball. Això sí, moltes declaracions que creen més inestabilitat. I jo vull fer aquí un esment molt clar: cada vegada que es parla de modificar les fórmules de contractació estem generant una aturada en la contractació i estem fent que ningú vulgui fer contractes estables, perquè tothom està esperant la propera legislació que vindrà, i mentre espera la propera legislació no hi ha ningú, o quasi ningú, que s'avanci a fer contractes estables. Per tant, repeteixo, cap mesura per afavorir l'estabilitat pressupostària i, a més, declaracions que no afavoreixen aquesta estabilitat i que, a més a més, van animant fórmules que no lliguen l'estabilitat de la contractació amb l'estabilitat del lloc de treball, sinó amb la subjectivitat de la persona que fa el contracte.

Es veu també, es reflecteix també en aquest pressupost el seu model de relacions laborals, que està tan congelat com les partides de suport als agents socials i econòmics. El Tribunal Laboral de Catalunya, una eina fonamental, bàsica, que només es desenvolupa bàsicament a Barcelona, segueix congelat, i sembla que Tarragona, Lleida i Girona no mereixin que s'avanci en aquesta direcció. El suport a les entitats representatives de

l'economia social o als agents sindicals baixen un 20% perquè vostès les consideren, donada la seva sensibilitat, com una despesa corrent exclusivament.

Una altra competència important, de les que s'haurien de veure en el seu pressupost, és l'actuació en relació amb la seguretat en el treball. Hi han dos factors bàsics. El primer: des del dia 11 de febrer és d'aplicació la Llei de prevenció de riscos laborals, i això els comporta més competències, però, per una altra banda, els resultats de la sinistralitat a Catalunya, que puja de manera exponencial per poc que pugi l'activitat, els comporta més responsabilitats; doncs bé, la seva resposta és reduir de 25 a 20 milions la partida per als programes de formació, congelar les partides de personal dels centres de seguretat i les despeses per aquests centres. Per tant, la seva sensibilitat social fa que, la seguretat laboral, la considerin com una despesa corrent.

La seva política vers l'economia social és profundament vergonyosa: pugen les despeses corrents, congelen les transferències al sector, i els ajuts per als avals d'ICF baixen de 60 a 25 milions. Si hem de tenir alguna partida que ajudi aquelles iniciatives que necessiten el primer problema que té aquest sector, que és el recolzament per al finançament de projectes creadors d'ocupació, resulta que mereix un tracte de baixar del 60 al 25%; poques partides tenien de gestió de capital, i aquestes baixen dràsticament i dramàticament. Si parlem de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives es manté com un instrument amb molt –molt– poca eficàcia. Però sobretot es manifesta com a element més important la creixent dificultat que està apareixent i que ens arriba de relacionar-se el Departament de Treball amb el sector, que és fruit del seu intent continuat i reiterat de donar més protagonisme a entitats amb menys representativitat, davant dels que realment en tenen.

Si parlem del turisme social, només podem dir que l'han suprimit, que no existeix. Fa una mica més de dos anys, vam tenir un debat en aquesta mateixa cambra, un debat motivat per un conjunt de subvencions que havia rebut una associació sindical, i en aquell moment jo vaig aconsellar al conseller, dir-li: «Conseller, no tanqui aquesta partida, perquè hi hauran ments malpensades que pensaran que, un cop repartides les subvencions, s'ha d'acabar el programa. Fem una cosa, parlem-ne, reorientem el programa de turisme social i, a partir d'aquí, anem endavant.» Ni es va parlar, ni es va reorientar, ni es va pactar, i desapareix el programa de turisme social. Crec que és una equivocació i una manca d'habilitat política, perquè estan donant arguments perquè es consideri que, d'això que alguns havíem dit que es podia pensar, n'estan donant a aquestes persones tots els arguments.

I per últim, aquest pressupost no permet fer front als continguts de la concertació social. Des del mes de juny portem intentant aplicar allò que el president Pujol va dir que faria abans del 3 de març: concertar amb els agents socials. Doncs bé, amb aquest pressupost, els programes de salut laboral no existeixen o, si existeixen, baixen. Per tant, no hi ha en aquest sentit cap sensibilitat per poder fer front als compromisos del que estan demandant els agents socials. Vam trigar dos anys

a fer l'estudi i el Pla de sinistralitat de Catalunya, i ara que es tracta de posar recursos, no apareixen.

En el tema del PIRMI no hi ha hagut cap modificació ni cap criteri; es dirà que la partida és ampliable i que, per tant, evidentment, si hi ha algun acord, es podrà sufragar; però tornem una altra vegada al mateix: si es vol fer una política seriosa, que no generi dèficit, s'han de contemplar les desviacions des de bon principi i fer l'esforç d'ajustar aquests elements.

En el tema de l'ocupació –com li deia–, no s'ha presupostat ni allò que van prometre a la campanya electoral. Vostès van sortir en una campanya electoral dient: «Farem un programa d'ajut a la contractació de les persones més grans de quaranta-cinc anys.» Mil pessetes –mil pessetes. Ni el seu programa; ja no el que estan pactant, que en la mesa de negociació vostès van dir que era la seva proposta i que ho volien discutir. Doncs bé, per a allò que vostès volien posar amb la patronal i els sindicats per discutir, mil pessetes de pressupost. Congelen per tercer any consecutiu els plans d'ocupació, tant els de les entitats sense ànim de lucre com els dels ajuntaments i els consells comarcals, i intenten fer creure que apugen 886 milions, quan en realitat estan pressupostant 10.000 milions per sota.

I per últim, han transformat un element que jo vull pensar que és una equivocació i que vostès ho rectificaran en el tràmit d'esmenes: han fet que les partides nominals que estaven a nom del Consell de Treball, del Consell Català de Salut Laboral, del Consell Català de Formació Ocupacional..., els han canviat el nom i les han posat com a «Participació en activitats de caràcter divers relacionades amb el Departament». No és el mateix. La Llei del Consell de Treball Econòmic i Social diu amb tota claredat que quan s'aprovi se li transferiran els recursos que tinguin assignats el Consell de Treball, el Consell Català de Salut Laboral i el Consell Català de Formació Ocupacional. Amb aquest pressupost, no té sinó les mil pessetes del pressupost. Per tant, com que jo sé que vostès el que volen fer amb aquesta partida és transferir-la al futur Consell de Treball Econòmic i Social, quan arribi el tràmit d'esmenes, acceptin la que els plantejarem, en el sentit de canviar el nom a la partida i dir les coses pel seu nom. Això no són despeses del Departament: això és el que el Departament posa per al reforçament dels agents dels organismes tripartits. I canviïn-li el nom, perquè, si no, amb el que ens trobarem és que aprovarem una llei que dirà que se li transfereixen els recursos i no tindrà més recursos que funcionaris, que despatxos, però no tindrà ni una sola pesseta per fer funcionament. I per tant, ens trobaríem que aquest any tampoc el Consell de Treball Econòmic i Social podria desenvolupar ni una sola activitat.

Així, doncs, amb aquestes qüestions, entendran que nosaltres defensem que el millor que es pot fer amb aquest pressupost és retornar-lo al Govern perquè de veritat hi hagin prioritats relacionades amb l'ocupació, amb la salut laboral, amb les relacions laborals, amb el turisme social, amb l'economia social, i també –per què no?, no aniria malament– amb els objectius de la concertació social.

Res més, i moltes gràcies.

## El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa - Els Verds i per un temps màxim de vint minuts, té la paraula el diputat senyor Guillot.

## El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de les dues esmenes a la totalitat, començaré, jo crec, per la que és més senzilla d'explicar, que és la de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives, que enguany s'incrementa... –perdó–, s'incrementa, per al pressupost del 97, d'aproximadament 68 milions de pessetes a 85. La veritat és que jo els dic el mateix que ja els vaig dir en el debat del 96: discutint amb els representants de les societats anònimes laborals o de les cooperatives, ningú em sap donar explicació ni justificació de quin paper té aquest Institut; no entenem per què segueixen mantenint aquest Institut, per què enguany incrementen en aquest Projecte de pressupost els recursos, i alhora –com ja deia abans el senyor Huguet– es fa difícil d'entendre un institut que coexisteix amb una direcció general. Suspenguï'l, anul·li'l, traspassi aquests recursos a la Direcció General i racionalitzi aquesta qüestió.

Entrant ja al Departament, és evident que no tindre traspassats tots els serveis de l'Inem, totes les competències de l'Inem, és un element de disfuncionalitat que dificulta moltes vegades poder parlar amb tota..., de forma integral i global del Departament de Treball. Amb tot, val a dir –perquè el mateix president de la Comissió de Traspassos, el senyor Duran i Lleida, ha paralitzat aquest procés– que vostès no estaven duent bé la negociació del traspàs de les polítiques actives i passives.

Amb tot, les raons de la nostra esmena de devolució vénen motivades perquè creiem que hi ha una escassa rellevància de les polítiques d'ocupació, com s'evidencia en el pes que té el Departament de Treball en el conjunt del pressupost de la Generalitat. El 1995 aquest pressupost era de l'1,68; ara hem passat a l'1,28. El 1995 estaven pressupostats 26 milions, i en aquests moments se'n pressuposten quasi 21. A l'igual que deia el senyor Rañé, sempre parlant de pressupostos virtuals; és a dir, el pressupost del Departament de Treball segurament és un dels paradigmes entre el que es presuposta i després es realitza, en el sentit d'aquestes diferències. Un departament de Treball que no és una prioritat en una societat que té quasi, aproximadament, mig milió d'aturats i sis-centes mil persones amb treball precari. És a dir, tenim un Govern de la Generalitat que no disposa de recursos i mitjans per dur a terme polítiques actives d'ocupació.

Però fins i tot repassant els mateixos objectius marcats pel Departament i contrastant-los amb les partides pressupostades, això ens dona com a resultat el següent. «Seguretat i higiene en el treball», es rebaixen 5 milions de pessetes. «Foment i suport al mutualisme», aquí val a dir que, com a mínim, s'incrementa 7 milions de pessetes, i es passa de 14 a 21. Partida del PIRMI, la mateixa; no s'incrementa ni l'IPC. «Guarderies infantils laborals», es retallen 16 milions de pessetes, dels 30 que estaven pressupostats el 1996. «Jubilacions antici-

pades», després de les fortes retallades del 95 i 96, en guany, per al 97, es mantenen igual. «Plans d'ocupació», les mateixes partides. «Desenvolupament del Servei Català de Col·locació» —que més que un servei de col·locació és un servei d'intermediació—, les mateixes partides. «Suport a les empreses de l'economia social», les mateixes partides, o —com ja s'ha dit abans— el que són les dotacions per als fons d'aval es disminueixen de 35 milions. I la formació professional i l'ocupació, lligat a les partides dels programes amb els fons socials europeus —ja ho ha explicat abans el senyor Rañé—, encara que s'incrementen 1.500 milions de pessetes, estan molt per sota de la quantificació que correspondria a partir del 45 - 55.

I per últim, segueixen un any més deixant partides de mil pessetes en conceptes fonamentals, importants: aprenentatge, plans d'ocupació per a aturats majors de quaranta-cinc anys... Jo crec que això no és bo; fins i tot, no crec que ni per al seu Departament sigui massa raonable anar fent a cada projecte de pressupost..., obrint partides de mil pessetes amb aquests conceptes tan importants. Anullin-los; diguin: «No tenim voluntat de fer plans per a l'aprenentatge, no tenim voluntat de fer plans d'ocupació per a majors de quaranta-cinc anys»; treguin-ho, i com a mínim podrem discutir amb seriositat; però és que ara ja és una espècie de ficció, que el Pla hi és però que la dotació és de 1.000 pessetes, i això un any i un altre any. És a dir, objectius limitats que no tenen el suport de les partides pressupostàries suficients.

Amb tot, la nostra esmena a la totalitat parteix que tenim una lògica diametralment oposada a la política del Departament. Aquest Departament i el seu pressupost, evidentment, responen a una lògica, a una política concreta, que es basa sintèticament en aquests dos grans conceptes: l'acceptació de l'atur com un fenomen natural i la desregulació, flexibilització i abaratiment del mercat del treball. Si un projecte polític com el de Convergència i Unió, que nosaltres qualifiquem de conservador i de dretes, està convençut que tan sols la generació dels beneficis empresarials pot dinamitzar i garantir el desenvolupament econòmic, és lògic que supediti qualsevol qüestió d'ordre social a aquesta finalitat. Ja el senyor Novella va explicar a bastament que mà d'obra barata i en precari és un fre a la competitivitat de la nostra economia. Vostès tan sols han aportat, ara per ara, en aquestes qüestions que estem discutint, les més decidides i dures propostes en favor de la desregulació: la reforma del mercat laboral, l'anomenat «contracte Farreras», que ve a dir «abaratir l'acomiadament», o pressupostos escanyolits que no responen ni satisfan les necessitats que crec que corresponen a un Departament de Treball per la realitat ocupacional que té avui en dia Catalunya.

Calen polítiques actives d'ocupació, que sorgeixin del diàleg social. I és en aquest sentit que el nostre Grup Parlamentari dona ple suport a les propostes de Comissions Obreres i UGT a la mesa de concertació sobre l'ocupació a Catalunya; propostes i acords que han de permetre la unificació de totes les competències en polítiques d'ocupació, la creació d'un ens públic per gestionar i desenvolupar les polítiques d'ocupació; la

reconducció del model català de formació ocupacional i de col·locació, bé des del reconeixement del paper dels ajuntaments, dels sindicats i de les organitzacions empresarials, mitjançant la participació i corresponsabilització en la direcció i la gestió i, alhora, tot establint una dimensió complementària per al sector privat amb afany de lucre; l'establiment d'una ordenació i quantificació dels recursos orientats a les polítiques d'ocupació; la concreció de l'autoritat laboral en matèria d'ocupació i en l'acció inspectora.

Tal com indiquen els sindicats, cal anar a la creació del Servei Català d'Ocupació, que organitzi i gestioni de manera integral tots els recursos i programes existents, tant en l'àmbit de la Generalitat com d'altres, i on participin els agents socials i econòmics i l'administració local. Cal també un pla d'ocupació a Catalunya, que ordeni, planifiqui i coordini les polítiques per dur-lo a terme: un pla consensuat amb els sindicats i els empresaris; cal afrontar el repte de la creació d'ocupació, de la lluita contra l'atur amb una voluntat decidida i clara, que comporti diàleg i on s'esmercin recursos.

I és en aquesta mateixa lògica que permetin-me fer una referència a l'economia social. Actualment les empreses de treball associat donen feina aproximadament a 40.000 persones, el 2% de la població ocupada. És un sector dinàmic, complex, amb necessitats, que requereix una especial atenció per part de l'Administració. Les respostes que ha donat el Departament en el projecte de pressupost o bé són de congelació o bé de retallada, com és en la partida de la dotació del fons d'aval, que passa de 60 a 25 milions de pessetes; és a dir, vostès deixen la possible creació de cooperatives o de societats anònimes laborals a la capitalització de l'atur; creiem que això és del tot injust i que cal que l'Administració tingui, en aquest sentit, un paper actiu.

En definitiva, calen altres lògiques, calen altres pressupostos, i és per això que demanem el vot favorable a la nostra esmena a la totalitat al Departament de Treball i a l'Institut per a la Promoció i Formació Cooperatives.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula, per un temps màxim de seixanta minuts, el senyor Josep Enric Millo.

### El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans de començar aquesta intervenció, jo voldria dir que novament ens trobem davant d'un debat com el que vàrem tenir fa pocs mesos a l'hora de debatre el pressupost de l'any 96, que els diferents grups de l'oposició que presenten esmenes a la totalitat ens parlen d'uns objectius, d'uns principis, en què el Govern, efectivament, està d'acord i que em costaria molt discrepar-ne, perquè no podem discrepar dels objectius. Estem parlant d'un tema que a tots ens preocupa, que és el tema de l'atur; estem parlant de temes que per nosaltres són prioritaris, que és el foment de l'economia social, que és l'impuls d'un determinat model de relacions laborals

i, per tant, malgrat que pogués semblar una contradicció —que no ho és—, de fet compartim una bona part d'aquests objectius.

Però, evidentment, en la presentació de les esmenes vostès han fet una sèrie de manifestacions i d'afirmacions, algunes de les quals jo considero que són greus, altres les qualificaria de demagògiques i altres, potser, fruit de la desinformació i, per tant, m'agradaria, en aquesta intervenció, que no vull que sigui llarga, perquè sóc conscient de l'horari i sóc conscient que en aquests moments portem exactament dotze hores de debat, no vull abusar ni del temps ni de la paciència de tots vostès.

De fet, jo tenia previst fer una intervenció que modifico ja a partir d'aquest moment, perquè ara jo podria dedicar una bona estona a parlar o explicar detalladament els objectius i els programes del Departament de Treball, que estan correctament explicats —penso— en la memòria i, per tant, crec que tots vostès ja han llegit; també podria fer una valoració de l'eficàcia amb què s'executen aquests programes i, per tant, la cura amb què el Departament de Treball aplica aquests recursos econòmics; podria també fer una relació detallada i classificada de tots els col·lectius de persones beneficiàries o usuàries dels programes del Departament de Treball i per tal de demostrar com i de quina manera es prioritzen els segments de població considerats amb majors dificultats d'inserció laboral; o podria fins i tot parlar dels efectes positius, perquè vostès crec que així ho haurien de reconèixer, que generen els diferents òrgans de concertació i participació social que impulsa el Departament, juntament amb sindicats i patronals, i de la seva contribució al clima de pau social de què, sortosament, gaudim en el nostre país. Però crec que, amb tot això, també exhauriria o utilitzaria un temps, parlant de coses que vostès coneixen —malgrat que no les vulguin reconèixer públicament— i, en canvi, crec que en aquests moments seria més important possiblement remarcar quines són les prioritats que defensa aquest pressupost i, per tant, quins són els motius pels quals nosaltres defensem, evidentment, també aquest pressupost.

Les prioritats són, evidentment, el foment de l'ocupació, treballant a través del model propi que tenim i que ens sembla que ens en podem sentir orgullosos, de la formació ocupacional, a Catalunya; treballant també en el camp de la intermediació entre l'oferta i la demanda, que per nosaltres és un terreny prioritari, a través del Servei Català de Col·locació —que després m'interessarà donar algunes dades que penso que poden servir també per rebatre alguns dels arguments que s'han utilitzat—; també, evidentment, el foment de l'economia social, com després intentaré demostrar; l'impuls d'un model de relacions laborals, que sempre posa per davant l'entesa i el diàleg entre les parts davant de la confrontació, i la prevenció del risc i la sinistralitat laboral a través de l'assessorament, la formació i el treball per a les millors condicions de seguretat i salut dels treballadors.

De fet, en les seves intervencions, el senyor Huguet ha utilitzat una part important del seu discurs parlant-nos de macroeconomia, de legislació laboral, del problema

del consum; en definitiva, de matèries que no són competència d'aquest Govern, malauradament, i que, per tant, tot i que afecten, efectivament, sobre el nivell d'atur i d'ocupació, no poden ser en aquest cas motiu de rèplica per part meua. Però, en canvi, sí que m'interessarà parlar d'alguna afirmació que vostè ha fet, jo penso que pejorativament, possiblement per desinformació, quan es referia als centres col·laboradors de la Generalitat en matèria de formació ocupacional i els anomenava «xiringuitos», m'ha semblat entendre. O el senyor Rañé, per exemple, quan ha parlat novament —que ja ho va fer en la seva intervenció en el darrer any— d'un pressupost irreal; avui l'ha qualificat de ciència-ficció, o ens ha parlat, per exemple, que no atenem els col·lectius amb majors dificultats d'inserció, i crec que es pot demostrar que això no és així. O quan parla del model català de formació ocupacional i dels criteris de funcionament del Servei Català de Col·locació, jo penso que, venint d'una persona que coneix perfectament aquests elements, parla injustament del seu funcionament. O quan diu, per exemple, que la política del Departament no impulsa suficientment l'economia social, o per exemple que no té en compte la concertació social.

I el senyor Guillot ens ha parlat també que hi ha una qüestió pendent que fa que no es pugui aprofundir en alguns elements, que són els traspassos de l'Inem. Fins i tot ha fet una referència al fet que el president de la Comissió de Traspassos, en un moment determinat, hagués ajornat aquest traspàs, i no ho ha fet pas perquè s'estigués negociant malament, sinó tot el contrari, precisament per evitar que el traspàs —tal com el Govern intentava fer— no es portés a terme, sinó que es tinguessin en compte els criteris que el mateix Departament de Treball creu que han de prevaldre a l'hora de fer aquest traspàs, per tal que sigui molt més eficaç en la seva execució.

Vostè també ens ha parlat d'un pressupost virtual —jo crec que puc explicar per què això no és així— i també ens ha parlat que no serem capaços o el Departament de Treball no serà capaç d'aplicar la nova llei de riscos laborals, perquè el pressupost no ho considera; en canvi, vostè potser no ho coneix, però existeix l'acord amb el Ministeri per tal que quan aquestes obligacions siguin transferides a la Generalitat els fons corresponents, que són els precedents, els que vénen dels excedents de les mútues laborals, puguin venir a la Generalitat per poder exercir les seves responsabilitats.

De fet, no puc deixar de contestar algunes d'aquestes qüestions i, per tant, dedicaré aquests minuts a fer-ho. Quan vostès parlen d'un pressupost irreal o parlen d'un pressupost virtual o de ciència-ficció s'estan referint sempre a un fet, i és que es produeix, en la liquidació del pressupost, una diferència entre els diners o les partides pressupostades i l'execució definitiva, i sempre això és conseqüència que en l'elaboració del pressupost no s'hi inclouen les partides dels fons que vénen del Pla nacional de formació i inserció professional de Madrid i també dels diners que vénen dels programes de formació amb el Fons social europeu, que després es dediquen a les accions de xoc, d'orientació, als programes

per a collectius amb especials dificultats, PIRMI, experimentals, formació, també l'autoocupació, etcètera.

Cap d'aquests dos conceptes tenen partida aprovada en aquests moments i, per tant, seria del tot incorrecte que, en aquest pressupost, aquestes partides tinguessin ja un reflex, perquè, de fet, no estan aprovades per part dels organismes que els han de transferir. En el cas del Pla FIP, està pendent de repartiment per part de l'Administració central a les comunitats autònomes en base al pressupost global que s'aprovi i els criteris d'assignació corresponent, i en el cas del Fons social europeu, també està pendent d'aprovació dels projectes corresponents a 1997, si bé existeix un marc comunitari de suport que, en definitiva, no és més una declaració d'intencions en aquests moments.

De fet, el Govern de la Generalitat en el moment que presenta els pressupostos de despeses s'està obligant a portar a terme totes les accions suportades per l'import pressupostat. És evident que cal extremar les precaucions i evitar estirar més el braç que la màniga. Sempre s'és a temps per generar crèdit a conseqüència de majors ingressos dels previstos que, en qualsevol cas, no generen dèficit; aquesta és una pràctica que s'ha aplicat en els darrers anys, tal com en queda constància a l'hora del tancament anual dels pressupostos.

No es vol pas amagar res, com algú de vostès ha insinuat; el que s'ha de fer és no crear perspectives impossibles. Així doncs, si es mantenen les premisses actuals, el Govern estima que el total de fons pressupostats per aquests dos conceptes, Pla FIP i Fons Social Europeu, es poden veure doblats mantenint així el nivell d'actuació dels anys anteriors.

Vostès han parlat també que el Servei Català de Col·locació —penso que ha estat més concretament el senyor Rañé— és un servei que opera amb criteris mercantilistes, si no m'ha semblat entendre-ho malament, i que, a més a més, en alguna ocasió també li he sentit dir que era un servei car, extremament car, i que no sabíem, a més a més, quantes persones s'havien col·locat.

La despesa del Servei Català de Col·locació comprèn la subvenció d'entrada de currículums, l'entrada d'ofertes, la comprovació de disponibilitat, la modificació de currículums, l'orientació professional, el manteniment de programes, el *software*, fins i tot aquell que està lligat a la formació ocupacional i la part d'amortització també de les maquinàries o del *hardware*. En realitat, col·locar una persona a través d'aquest Servei costa 6.950 pessetes, entre el cost d'entrada de currículum, entrada d'oferta i comprovació de disponibilitat, exactament unes vint vegades menys que el que li costa fer la mateixa feina actualment a l'Inem.

Respecte que no és un indicador de la gent que col·loca realment, vostè, senyor Rañé —que això ho ha comentat alguna vegada—, sap que això és degut que l'anterior grup gestor de l'Inem, corresponent al Govern socialista, canviava els requeriments tècnics per al creuament de dades cada setmana. Doncs bé, amb el nou equip, salvats aquests problemes tècnics, poden assegurar des del Departament, i per tant puc jo també assegurar en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que el mes de gener hi haurà un creuament

i una transparència total de dades pel que fa a la col·locació de les persones que utilitzen el Servei Català de Col·locació.

Vull donar-li tan sols unes dades respecte a aquest Servei. Pel que fa als punts connectats en aquests moments, quasi 2.300 punts connectats; persones inscrites, més de 2.300; situació laboral d'aquestes persones, més del 83% aturats, més del 57% dones, el 42% homes; menors de vint-i-cinc anys, un 44%; entre vint-i-cinc i quaranta-cinc anys, el 48%, i majors de quaranta-cinc anys, un 7%, que és el nombre de persones que va al Servei Català de Col·locació demanant incloure el seu currículum a dins.

I em veig en l'obligació de fer un comentari més a fons sobre les afirmacions que s'han fet respecte al funcionament del model català de formació ocupacional, perquè no és la primera vegada que ho sentim. Respecte que el model de formació ocupacional no persegueix l'objectiu d'inserció laboral dels collectius amb majors dificultats i que l'execució de les accions hauria d'estar bàsicament en mans d'altres tipus d'agents, s'ha de dir el següent: primer, que no hem de confondre mai la participació institucional dels agents socials i de l'Administració local, la qual ja està garantida al Consell de Treball, amb el que és l'execució de les accions; segon, que els centres col·laboradors siguin públics, privats, amb ànim o sense ànim de lucre, són instruments del Servei Català de Col·locació, de la política ocupacional consensuada al Consell de Treball i és l'obligació del Govern utilitzar els instruments més adequats amb criteris d'eficiència i d'eficàcia, sense partir, en cap cas, d'apriorismes dubtosos respecte a si és més eficient o més eficaç un centre o un altre en funció de la titularitat pública o privada. L'objectiu final de la política d'ocupació és apropar l'oferta i la demanda, la qual cosa persegueix el Servei Català de Col·locació. A les persones que no arriben a intermediar, se'ls ha d'oferir tot tipus d'accions ocupacionals, bàsicament d'informació, orientació i formació, per tal que arribin a fer-ho. Per aconseguir-ho, hem de tenir en compte les necessitats del mercat i, alhora, el punt de partida del demandant d'ocupació: aptituds, experiència, etcètera.

Assumint, doncs, els criteris que ens marca —i que hem de seguir— el Fons social europeu, així com els del Pla de formació i inserció professional, els programes ocupacionals del Departament de Treball prioritzen la recerca d'aquesta intermediació a curt, mitjà i llarg termini, i presten una atenció especial als collectius amb més dificultats d'inserció, és a dir —com vostè mateix ha dit—: dones, joves amb manca de qualificació, majors de quaranta-cinc anys, persones amb disminució, collectius en perill d'exclusió total del mercat de treball, etcètera. I tampoc hem de pensar que tots aquests collectius representen el cent per cent de la població activa aturada, i tampoc, per tant, representen el cent per cent de les persones a les quals s'adrecen les accions formatives.

Sí que és important, evidentment, però cal puntualitzar dues coses. Primera, que el barem d'inserció, acabada l'acció formativa, es pondera en funció del collectiu, per la qual cosa hi ha una competència sana real entre els diferents centres que treballen amb un mateix



collectiu, i que, aquesta taxa d'inserció, en aquests moments la podem situar per sobre del 65%. I segona, que no són precisament, en general, altres agents socials, com ajuntaments, de tots els colors, els que presenten accions en els collectius més desfavorits; són, bàsicament, entitats amb o sense ànim de lucre les que presenten accions en collectius més necessitats.

I deixi'm dir també un comentari respecte a la crítica que ha fet vostè de la desaparició de la partida referent a turisme social –em refereixo, evidentment, al diputat Rañé, que és qui n'ha fet referència–, ja que per al 1997, i ateses les restriccions pressupostàries, s'ha suprimit aquesta partida tenint en compte la línia que han seguit les sollicituds i les justificacions els darrers anys. L'any 1994, l'import d'atorgaments va ser de 41.300.000 pessetes; l'import justificat en aquests moments encara és de 22.055.000 pessetes. L'any 95, l'import dels atorgaments era de 25.200.000, i en canvi, l'import justificat a hores d'ara encara és zero. Però és que l'any 1996 les sollicituds i els imports, per tant, han estat zero. Aleshores, en aquests moments, entenc que aquesta situació justifica perfectament que la partida en aquests moments sigui la que és, sens perjudici que es pugui negociar o parlar en el futur d'una possible modificació, sempre que, evidentment, hi hagués l'acord necessari. I deixi'm tan sols dir, com a xifres globals, que, gràcies a aquest model català de formació ocupacional que acabo d'explicar a grans trets quines són les seves característiques, han pogut gaudir d'aquests serveis a Catalunya més de cent vint mil persones, en un total de més de vuit mil cursos, que s'han realitzat gràcies a tots aquests programes.

I, en qualsevol cas, jo el que li voldria demanar –perquè, si no, estaríem fent demagògia– és que, si vostè coneix alguna persona o persones que formin part d'aquests collectius amb especials dificultats que vostè ens ha explicat abans, que hagi volgut accedir a un dels programes del Departament de Treball pensats per a la seva situació i no ho hagi pogut aconseguir o no ho hagi pogut trobar, que ens ho faci saber, perquè la nostra experiència, o l'experiència del Departament de Treball, en aquest cas, no és aquesta.

Jo voldria també esmentar tan sols que, pel que fa al foment de l'economia social, des del moment –i em penso que d'això en parlava concretament el senyor Huguet– que es va aprovar la modificació de la Llei de cooperatives, són més de quatre mil els llocs de treball que s'han creat a través de la creació d'aquestes noves cooperatives, sobretot cooperatives de treball associat, i que, per tant, no es pot dir, en honor a la veritat, que aquest no sigui un camí que s'ha, també, impulsat des del mateix Departament.

Penso que... Ah!, també –perdó–, pel que fa referència al que vostè ens comentava respecte que la sinistralitat laboral puja, jo li voldria, en tot cas, demanar que observi amb atenció les estadístiques, perquè no és cert, i el que és cert, en canvi, és que aquest darrer any aquesta sinistralitat, per sort, torna a baixar.

No em voldria estendre en qüestions concretes, però sí, per exemple, també recordar que aquestes partides que en aquests moments consten en el pressupost amb la

xifra de mil pessetes són partides ampliables, són partides pensades per poder-les utilitzar en el cas que els programes que podrien desenvolupar aquestes accions es puguin resoldre durant l'exercici vinent.

I per acabar, fer un comentari també referent a les esmenes a la totalitat que han presentat vostès a l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives. Nosaltres continuem pensant, evidentment –perquè és lògic que ho fem–, que cal continuar impulsant el foment de l'economia social, que cal continuar impulsant les accions de formació i assessorament a les empreses d'economia social, especialment les cooperatives i les societats anònimes laborals i, pel que fa concretament al pressupost de l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives, vull també posar en el seu coneixement que en aquests moments la persona que ocupava el càrrec de la direcció d'aquest Institut, el senyor Castaño, és una persona que en aquests moments, doncs, com a conseqüència de la seva jubilació, no ocupa aquest càrrec, i que, amb mires a estalviar i amb mires a no carregar el pressupost, en aquests moments les funcions de direcció d'aquest Institut han estat assumides també pel mateix director general de Cooperatives i Societats Anònimes Laborals. Aquest matí, concretament, sense anar més lluny, el mateix director general de Cooperatives presentava a Barcelona, concretament al Palau de la Generalitat, un programa, un programa amb finançament europeu, d'una iniciativa del programa Adapt, un projecte que pretén dotar els treballadors de les empreses d'economia social de la formació necessària per poder-se adaptar a les noves tecnologies, un programa que està dotat amb més de cent milions de pessetes i que serà instrumentalitzat, serà gestionat a través, precisament, de l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives. No obstant, dir també que aquest és un institut creat per llei i que, en qualsevol cas, si calgués la seva modificació, caldria prèviament fer la consulta corresponent al Consell Superior de Cooperació, cosa que, per part nostra, estem oberts a parlar-ne amb tots vostès, per tal de veure quin és el futur més adient d'aquest Institut.

En conclusió, donat que les esmenes presentades no desvirtuen els objectius, ni els continguts, ni les prioritats del pressupost del Departament de Treball, i atès que el Govern de la Generalitat continuarà impulsant, a través del Departament de Treball, una política de foment de l'ocupació, un model de relacions laborals basat en el diàleg i en la concertació social, i que continuarà treballant per la millora de les condicions de seguretat i salut laboral en el treball, i alhora mantindrà com a prioritat el foment de l'economia social i l'atenció preferent als collectius amb majors dificultats d'inserció laboral, elements tots ells prioritaris per a l'acció política definida per Convergència i Unió a Catalunya, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de les esmenes a la totalitat del Departament, i també ho farà en contra de les esmenes a la totalitat de l'Institut per a la Formació i Promoció Cooperatives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

### El president

Moltes gràcies.

2050

Hem acabat el debat... (*El Sr. Rañé i Blasco demana per parlar.*) El senyor Rañé em demana la paraula?

**El Sr. Rañé i Blasco**

Li demano la paraula per contradiccions, perquè s'ha explicat que, si no deia cap nom, estava fent demagògia, i voldria explicar en què em basava per explicar el que he dit sobre aquests collectius.

**El president**

Per un minut, senyor Rañé.

**El Sr. Rañé i Blasco**

Senyor Millo, jo li demano que comprovi si vostè, plantejant les seves dades personals, però enganyant el caixer de la caixa corresponent, a la província de Girona, i dient que vostè té una minusvalidesa física o psíquica, el caixer –com li ha succeït a la persona que em va venir a veure, i jo ho he comprovat personalment– li dona la mateixa resposta, que és que no podem donar-li cap centre on referir-se, i que, per tant, no entra en el Servei Català de Col·locació. És quan dic que el Servei Català de Col·locació no accepta aquests collectius quan estic dient que la seva actuació, la del Servei, és discriminatòria per a aquests collectius. Comprovat per mi. No diré les persones, perquè crec que les persones es mereixen un respecte a la intimitat.

**El president**

Moltes gràcies, senyor Rañé. El senyor Millo, el diputat, vol contestar? (*Pausa.*) També té el temps per un minut.

**El Sr. Millo i Rocher**

Sí, gràcies, senyor president. Novament, jo crec que vostè continua fent demagògia. Jo, personalment, he

comprovat, com vostè es pot imaginar –i m'imagino que vostè també ho ha fet–, el funcionament del Servei Català de Col·locació. Efectivament, a Girona jo he provat el funcionament del Servei, jo m'he inscrit com a demandant d'ocupació, i quan, posteriorment, vaig comprovar el funcionament del Servei, vaig acudir al lloc de l'entrevista per informar que estava fent una prova i, per tant, que no volia molestar la gent que havia de fer la feina. Per la informació que vostè em dona, evidentment, si això fos el cas –que no tinc per què dubtar de la seva paraula–, no podria tractar-se de cap altra cosa que d'un error de característiques tècniques. Per tant, jo em poso a la seva disposició, evidentment, per veure si efectivament hi ha alguna disfunció de caràcter tècnic en el funcionament del Servei, comprovar-ho i, si fos així, li dono la meua paraula que, evidentment, prendríem mesures per poder-ho solucionar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

**El president**

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat del Departament de Treball. Hi ha alguna petició de votació separada? (*Pausa.*) No és així? Per tant, votarem conjuntament les esmenes a la totalitat del Departament de Treball i de l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Departament de Treball han sigut refusades per 32 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Es suspèn la sessió fins demà a dos quarts de deu del matí, en què continuarem el debat amb el Departament de Política Territorial.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre i tretze minuts.